tomas

arūnas

rudokas

pornomūza

Pranešimas.
2002-08-01.

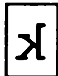
Atlikus tyrimus, kuriems buvo paimtas kraujas dėl ŽIV, antikūnių prieš žmogaus imunodeficito virusą nerasta.

IRMA URBONAVIČIENĖ

tomas

arūnas

rudokas

UDK 888.2-3
Ru39

Tomas Arūnas Rudokas

Pornomūza

Kišeninis romanas

Dizainas: „Shemitten press"
Iliustracijos autoriaus

Tiražas: 1800 egz.

Išleido:
UAB „Kitos knygos"
Vienybės g. 21, LT-51379 Kaunas
info@kitosknygos.lt
www.kitosknygos.lt

Spausdino:
UAB „Logotipas"
Utenos g. 41A, LT-08217 Vilnius

ISBN 978-9955-640-35-6

pornomuza

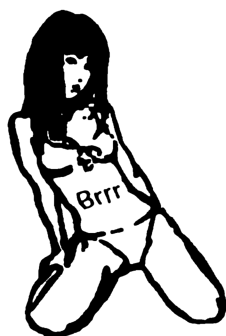
Tai knyga apie nieką.

Skiriu ją draugams, kad skaitydami apie nieką negalvotų.

Nes jie patys pilni visko – meilės, gerumo ir gyvenimo ryžto.

O liūdesys tebūna mūsų bendras slaptas turtas.

Todėl šypsokitės, chebra! Amen.

Brrr

1

„Dulkinausi, bet ne dėl sekso!“

Vienos amazonės kredo

Išėjęs iš pataisos darbų kolonijos, Jurgis Mitkis klajojo po Vilnių gerte gerdamas viską – alkoholį, žmones, rudenį. Siurbė gyvenimą kaip išalkęs kūdikis, kol prisisprogo per mėnesį tiek, kad norėjo vemti.

Jurgis sėdėjo „Kalvėje“, senamiesčio bare, kur rinkdavosi menininkai ir šiaip palaida publika „be kompaso“. Jis buvo nusivylęs ir savimi, ir žmonėmis. Net moterys atrodė vienodos kaip žuvys. Vienos rūšies žuvys. Arba paukščiai. Pavyzdžiui, vištos. Na gerai, žąsys. Ir pats jautėsi tarsi žąsinas moliūgas, kurs išskrido į dausas.

„Kalvėje“ kažkas įžūliai rūkė žolę, specifinis aštrus kvapas dirgino šnerves. „Toks dabar jaunimas, – pamanė Jurgis. – Auksinis, tipo. Be protesto, be idėjų, be dvasios. Seksas, pinigai, karjera. Tuščiaviduriai, bestuburiai – plastikinės žuvelės akvariume. Plauko paviršiuje visiems matant – tokia pornūcha.“

Sėdint kolonijoje, Jurgiui atrodė, kad laisvėje viskas bus kitaip. Tačiau jis pats pasikeitė, o pasaulis – ne. Žmonės liko tokie patys. Arba tapo dar blogesni. Jurgis bandė jiems pasakoti apie nelaisvę. Tačiau ką iš tiesų reiškia nelaisvė, niekas nesuprato. Niekam tai tiesiog nerūpėjo. Jurgis juto tik tuščią jų smalsumą:

tai koks ten gyvenimas? Kai kuriuos sudomindavo detalės, kalėjimo juokai ir bajeriai, aišku, kalba neišvengiamai pasisukdavo apie pinigus, moteris, padėtį chebroje, šeimoje ir visuomenėje. Jurgis pasijusdavo visiškai vienišas. Kad ir kiek pasakojo, niekas taip ir nesuprato, kad nelaisvė yra kančia. Dar viena kančia, be visų kitų. Nei didesnė, nei mažesnė, tik ne kiekvienam lemta. Nors pasakyta – ne-iš-si-žadėk!

Jurgis buvo pusgirtis. Gurkšnojo brendį. Sėdėjo abejingas ir mąstė apie save. Šalia jo prisėdo kvepianti panelė. Ne prieš jį, bet šalia. Nors prie stalo buvo daug vietos, Jurgiui pasirodė, kad ji atsisėdo būtent šalia jo. Dėbtelėjęs akies kraštu įvertino. Banalu kaip trys kapeikos – kojos, krūtys ir mordaška. Vienu žodžiu, blondinė. Ar dažyta, pamatysi tik lovoje. Jurgis gurkštelėjo brendžio. Kosminis nuobodulys laisvai liejosi į jo sielą. Tylėjo. Jis nenorėjo nieko kabinti. Blondinė gėrė šampaną. Blondinė kavinėje sėdėjo viena ir gėrė šampaną – tai Jurgiui pasirodė keistoka. Jis gėrė brendį, ji – šampaną. Sėdėjo taip arti vienas kito, kad pašaliniams galėjo atrodyti kaip pora. Ilgais pirštais blondinė retkarčiais pabarbendavo į stalą.

– Tai tylim, – netikėtai pasakė ji ir nusišypsojo.

– Aha, – tarė Jurgis. – Tylim ir Dievą mylim.

– Turiu pasiūlymą, – tarė blondinė.

– Aha?

– Einam pasidulkinti!

Jurgis prunkštelėjo.

– Kokia proga?

– Šiandien mano gimtadienis.

– O! Sveikinu. Tai gal dar šampano?

– O gal pas mane?

– Už ką man tokia garbė?

– Nes tu toks nieko sau bachūras...

– Ačiū. Nepripratęs prie moterų komplimentų. Jurgis, – prisistatė.

– Mūza, – tarė blondinė ir išgėrė šampaną iki dugno. – Važiuojam.

– Hm... Gerai. Tik palauk, iškviesiu taksi, – pasakė Jurgis ir nuėjo prie baro.

Net visko mačiusiam Jurgiui buvo be galo keista būti šitaip pakviestam į gimtadienį. „Tai likimas, – šaipėsi iš savęs. – Juk aš nemėgstu blondinių! Man patinka juodaplaukės apžėlusiomis kojomis ir tarpkojais, man patinka temperamentingos mustangų kumelės! O čia kas – baltaodė blondinė, bijau, net nedažyta. Et, tas mano likimas...“

Jis iškvietė taksi ir grįžo prie stalo. Blondinė laukė. Ji atrodė jaunesnė. Jurgis sutriko – tiesiog nebežinojo, kaip elgtis su tuo baltapūkiu padarėliu.

– Žinai, – staiga prabilo, – o aš prieš mėnesį grįžau iš kalėjimo!

Ši provokacija paprastai pasiteisindavo. Jurgis taip buvo atsikratęs nemažai nereikalingų žmonių.

– Kaip įdomu! – suplojo rankomis blondinė. – Bet žinai, gal tu apie tai papasakosi kitąkart.

Jos reakcija Jurgiui buvo maloni staigmena. „Pasitaiko stebuklų“, – pagalvojo ir įkvėpė oro. O šis kvepėjo rudeniu. Visas baras kvepėjo rudeniu. Ir Mūza taip pat. Tipo – vynas, dūmai ir... kaštonai. „Ar ir vėjas turi kvapą?“ – dingtelėjo.

– Jūsų taksi atvažiavo! – pranešė barmenas.

– Važiuojam, – tarė Jurgis.

Mūza užsimetė ant peties madingą rudos odos rankinę ir kaukšėdama aukštakulniais išsiūbavo pro duris. Jurgis kažkaip negalantiškai nusekė paskui. Blondinė jau stovėjo prie automobilio atidariusi galines dureles.

– Einam, einam! – pamojo ranka.

Tarsi prisiminęs tą judesį, Jurgis pajuto keistą švelnumą. Atrodė, lyg pažinotų tą moterį jau daugelį metų. „Likimas – kaip kinas, – pagalvojo, – vaidini, vaidini, o filmo pabaigoje paaiškėja, kad tai ir buvo tavo gyvenimas. Ir jokios vaidybos.“

Jie įsėdo į mašiną ir nuvažiavo. Dulkintis į rudenį. Dulkiant lietui ir kvepiant kaštonams. Vakarinis Vilnius prisipildė paslapties.

2

Jurgiui buvo šiek tiek gėda prisipažinti, kad pamiršo prezervatyvus. Šampano ir torto nepamiršo, ir net škotiško viskio nupirko, o „parašiutus“ prisiminė tik lovoje. Tačiau Mūza jį aplenkė.

– Žinai, aš kai ko neturiu, bet gal galime ir apsieiti? – nekaltu balseliu prabilo ji.

– Tai... ką... dabar... – kaip nepatyręs paauglys suglumo Jurgis. – Tai... jo-o.

Tas „jo-o“ reiškė, kad jis pajuto beprarandąs kalbą. Sąmonė ėmė temti. Prasidėjo tai, kas rodoma juodoje pornūchoje. Grynas seksas be meilės, net be įžanginių gimtadienio tostų. O ir šampanas buvo geriamas kaip alus – troškuliui numalšinti.

Jie buvo nepažįstami, jie vienas kitam nieko nereiškė, todėl jautė begalinį malonumą tenkindami vienas kitą. Ilgą, nesibaigiantį malonumą.

– Kas... tu... toks? – giliai alsuodama galiausiai paklausė Mūza. – Tu kaip iš filmo!

– Aš ir esu iš filmo, – iškvėpė Jurgis. – Ir tu iš filmo! Ar negirdi, kaip sukasi juosta?

Už lango tykiai šnarėjo lietus. Pro langą spigino gatvių žibintai.

– Aha, tiksliai. O koks filmas?

– Hm, reikia pagalvoti...

Jurgis užsirūkė „Camel“ ir pagalvojo.

– Tai filmas apie meilę ir mirtį Vilniuje!

– Apie laimingą ar nelaimingą meilę?

– Argi meilė būna laiminga?

Mūza susimąstė.

– Nežinau. Man ką tik sukako dvidešimt penkeri. Ir aš nežinau, kas yra meilė. Kas yra seksas – man aišku, o kas yra meilė... O tu žinai, kas tai?

– Meilė – tai kančia, – nusijuokė Jurgis. – Kadaise šventai tikėjau meile, kadaise buvau tikėjimo kvailys! O dabar...

– ...dabar išdulkink mane dar stipriau, – paprašė Mūza praskėsdama kojas. – Šį gimtadienį aš noriu prisiminti ilgai!

3

Kas tu toks? Kas tu toks, Jurgi? Perėjūnas, rolingstounas, perekati-pole! Trisdešimtmetis vėjavaikis – nei jaunuolis, nei vyras. Net barzda nesendina tavo veido. Nei darbo, nei šeimos, nei rango. Antros kategorijos kelto darbininkas, radijo stoties „Ne-1“ pliurpalas, krovikas maisto prekių parduotuvėje, literatūrinio žurnalo kritikos skyriaus darbuotojas, komivojažierius, siūlantis naivuoliams odos gaminius, gatvės muzikantas, dainuojantis savo sukurtas dainas ir grojantis šešiastyge tarybine gitara, alfonsas, dulkinantis turtingas nemylimų vyrų mylimąsias, nuodėmių mokytojas, įšventinantis vaidilutes bitutes į birutes, gatvės mušeika, dėl draugo ar panos nebijantis peilio ir kulkos, poetas randuotu veidu, paštininkas, skambinantis du kartus ir vieną kartą – paskutinį – į rojaus vartus.

Tu – nuteistas angelas, Jurgi. Angelas, sunkiais žmonių apvemtais sparnais. Ir vis dėlto dar kilnoji tuos sparnus, laukdamas liūties, audros ir tik po visko – saldžios saulės šviesos...

– O tu kas tokia būsi? – ankstyvą rytą paklausė Jurgis nuo pagirių išpurtusiu veidu. – Tokia laisva ir drąsi, romantiška ir įžūli mergiotė?

– Kuria prasme? – išpūtė akis Mūza.

– Na, tipo, kur dirbi?.. – numykė Jurgis.

– A-a... O ką nori pasiūlyti?

– Baik bajerius! Aš – niekas. Visą laiką dirbau atsitiktinius darbus, ieškodamas... hm... ieškodamas... Ko gi ieškodamas?! Dievo ir savęs!

– O Jėzau, kaip pasakei. Poetas!..

– Aš ir eiles rašau! – kilstelėjo galvą Jurgis. – Ir dainas dainuoju! Tik tas kalėjimas...

– Tik nereikia, gerai? Prašau.

– Gerai. Tai tu, Mūza, kokiame fabrike plytas fasuoji?

– O tu pavarai! Čia slengas?

Jurgis išlašino paskutinius visų gėrimų – šampano, viskio, alaus – lašus į vieną stiklinę. Susidarė gal šimtgramis.

– Joršas! Į sveikatą.

– Varyk.

Jurgis pavarė. Krūtine nubildėjo traukinys.

– Tai kas tokia būsi? – pakartojo atsipūtęs.

– Aš? – Mūza koketiškai špypsodamasi nuoga pasirąžė lovoje. – Aš – buhalterė.

– Bu?..

– Bu, – linktelėjo galvą Mūza ir nusijuokė.

– Buhalterė be biusthalterio! – nesusilaikė ir Jurgis. – Tai bent užsiroviau! Gal net banke dirbi?

– Ne, privačioj firmoj. Laisvalaikiu – dar kai kur.

– Stoty?

– Bare!

– Buhalterė – bare! Ką ten veiki?

– Striptizą šoku.

– Ė-ė... hm... – teištarė prikolo pritrenktas Jurgis.

Mūza gurkštelėjo šampano ir prisidegė cigaretę.

– Rimtai sakau – šoku striptizą!

Jurgis išstenėjo keiksmažodį, reiškiantį nuostabą.

– Tai gal pakviesi į tą savo barą?

– Jei tik nori. Kitą savaitę. Tik be skandalų – tipo, čia mano pana!

– Šaltu veidu!

Po nejaukiai užsitęsusios tylos jie be žodžių vėl puolė vienas ant kito. Dulkinosi kaip triušiai.

– Dabar tu mano... – aimanuodama iš saldumo alsavo Mūza, – tu mano padūkęs berniukas...

Tas „berniukas" Jurgiui nepatiko. Tarsi keršydamas jis parvertė Mūzą ropomis, tvirtai suėmė už sėdmenų ir pradėjo barškinti be gailesčio, krūtims besiblaškant ore lyg norėtų atitrūkti nuo kūno ir išsilakstyti kiekviena sau. Barškino ir kartojo:

– Tau patinka? Patinka? Mano didelis?.. Jauti jį? Pajusk jį, pajusk, koks jis ilgas, storas ir kietas! Patinka?!

– Taip! Taip! Taip! – gaikčiojo Mūza. – Dulkink mane, mano berniuk, dulkink mane savo dideliu, ilgu, storu ir kietu! Man patinka! Aš noriu jį jausti!

– Imk į burną! – spėjo riktelti Jurgis.

Mūza atsigręžė kaip lūšis – staigiai ir godžiai, bet apžioti nespėjo, ir spermos purslai aptaškė jos dailų veiduką.

Ji sumurkė kaip katė:

– Kokia skani tavo sperma...

Apsilaižė ir liežuviu lyžtelėjo jo galą. Jurgis sutrūkčiojo, ištryško paskutiniai lašai. Surinkusi juos burna, Mūza vėl apsilaižė ir atsigėrė šampano. Sunkiai alsuodamas Jurgis gulėjo ant lovos – persunktas aistros prakaito, vis dar perbėgant orgazmo traukuliams, kaip kareivis po lemiamo mūšio. Mūza paglostė jam galvą, pabučiavo į skruostą, lūpomis krimstelėjo į ausį.

– Iš ryto man į darbą.

– Į kurį?

– Į buhalteriją. Darbininkams reikia išmokėti atlyginimus.

Po gero sekso jos žodžiai nuskambėjo kažkaip netikroviškai. Galvoje netilpo, kad racionali buhalterė, turinti aukštąjį išsilavinimą, gali būti pisli kaip stoties prostitutė. Tikra pornūchos specialistė. „Turbūt nepažįstu moterų, – pamanė Jurgis. – O dar tas kalėjimas..." Tada dešine ranka apkabino nuogą Mūzą ir lūžo. Jie taip ir užmigo susiviję kaip vijokliai.

4

Iš ryto Jurgiui klaikiai norėjosi „AC/DC", „Deep Purple", blogiausiu atveju – „The Rolling Stones". Tačiau Mūzos kolekcijoje rado tik „ABBA" ir lietuvaitę Lolą Bulkutę.

– Dieve, Dieve! – sudejavo Jurgis, bet, apieškojęs svetainės slaptavietes, rado butelį „Alitos" brendžio ir išgėręs gurkšnį nurimo. – Mamma mia...

„Mamma mia" – kambaryje dainavo garsusis švedų ketvertukas, ir Jurgiui pasidarė DZIN. Dzin lietuvių mentalitetas, Katalikų Bažnyčia ir kalėjimo mentai. Viskas buvo dzin, išskyrus pagirias. O nuo jų vis dar gelbėjo brendis.

Suskambo telefonas. Jurgis nemąstydamas pakėlė ragelį ir truputėlį sutriko – kaip kad būna vienam užkluptam svetimuose namuose.

– Alio?

– Ė... Mūza yra? – po pauzės – vyro balsas.

– Nėra ir nebus! Aš jos tėvas, jei nori ką pasakyti! O tu kas per jobarius?! – suklykė Jurgis ir vos nepaspringo iš juoko.

Pypt, pypt, pypt.

– Bybis!

Jurgis metė ragelį kaip pistoletą ant stalo. Pistoletą?! Kalėjimas daro neigiamą įtaką. Įtampa, užgniaužta, gyvatiška spyruoklės agresija, smurtiniai sapnai atviromis akimis. Rytinė dar žmogiška mintis: negi

aš visa tai galvojau?! Vidinės degradacijos pojūtis, klimpstant kaip į liūną, slystant moliniu šūdinu šlaitu į kažkokią bendro režimo prarają.

„ABBA" kompaktas baigėsi. Jurgis dar įkalė brendžio ir paėmė Lolą. „Man patinkaaaaa taip gyventi ir nuo nieko niekada nepriklausyyyyt", – dainavo šešiolikmetė mergiotė su šortais ir papais. „Pizė, – pagalvojo Jurgis. – Dabar tau jau pizė – nei šortų, nei papų! Tik priklausomybė nuo narkotikų ir per penkiolika metų priartėjusi senatvė. Dainavai, dainavai Palangoj ir prisidainavai. Prisimeni: „O aš nuvažiuosiu prie jūros, o gal ne?" Būtent, Lola, būtent – o gal ne! Džiaugiasi tavo priešai, nebenuvažiuosi tu prie jokios jūros, nes nu-si-va-žia-vai žemiau jūros lygio!" Apsvaigęs Jurgis įsivaizdavo Lolą trisdešimtmetę, prisitorčinusią iki sąmonės netekimo, pro visas skyles dulkinamą penkiolikinių pacanų. Šūdai, sperma, menstruacijų kraujas, purvini prezervatyvai šampano taurėje... „Dieve, leisk man nusižudyti, leisk man negyventi, suteik galimybę mirti staiga, žūti automobilio avarijoje, mirti nuo kaifo... Ir kad mano laidotuvėse būtų daug daug raudonų rožių!" – tarsi slogiam sapne Jurgio galvoje skambėjo maldaujamas Lolos balsas. Lyg norėdamas jį nuginti, Jurgis papurtė galvą ir padėjo Lolos kompaktą atgal. Staiga jo akys nušvito – „The Doors"!

– O „dorsai", „dorsai"! – sustūgo Jurgis ir paleido muziką visu garsu.

– Come on baby, light my fire! – dainavo Džimis Morisonas.

– Come on baby, light my fire! – pritarė Jurgis Mitkis.

Butelis neišvengiamai tuštėjo. Tuštėjo ir Jurgio galva. Buvo gera ir lengva. Jurgis šokčiojo ir niūniavo, bėgiojo po kambarius, maivėsi prieš veidrodį su cigarete, žodžiu, linksminosi kiek išgalėdamas, kol suskambo legendinis „The Doors“ gabalas „The End“. Rytietiški muzikos motyvai ir vakarietiškas turinys. „Father... Yes, son? I want to kill you! Mother... I want to... fuck you!“ Baisus sūnaus palaidūno klyksmas. Palaidūno sūnaus. Jurgis prisiminė savo tėvą. Ir dvylikametį sūnų. Pasidarė liūdna.

x

Rūkykloj sėdėjo dviese. Bazarino apie nieką. Kitas nuteistasis buvo vairuotojas*.

– Pasveikinau sūnų su gimtadieniu, – staiga prisiminė Jurgis. – Išsiunčiau naujausią „Sel“ kompaktą. Jis – jų fanas!

– Už tą faną ir sėdi!

– Ne už jį, o per bobą! – pyktelėjo Jurgis.

– Tai kur jis dabar?

---

* Teistas už automobilio avariją (*žarg.*).

– Prancūzijoje, kitoje šeimoje. Lanko mokyklą, auklėja mažesnius broliukus. Velnias, du mėnesiai praėjo – jokio atsakymo!

– Dėjo jis ant tavęs! – drėbė vairuotojas. – Kam jam tėvas tiuremščikas?

– Užsičiaupk, ereli!

– Sakau tau, kad dėjo! – erzino vyriokas.

– Tuoj aš tau kai dėsiu! – pagrasino Jurgis.

– Atsakai už bazarą ar parašą šveisi?

Jurgis užgesino nuorūką ir dėjo snukin. Pasipylė kraujas. Paskui – abipusiai smūgiai. Daug daug smūgių. Rezultatas – kraujas, fingalai ir penkiolika parų karceryje. „Dėjo jis ant tavęs!"

– This is the end, my only friend... The e-e-e-nd... – baigė dainuoti Džimis.

Stojusi tyla svaigino. Rudens vėjas plazdino miegamojo užuolaidas. Jurgis įsikniaubė veidu į pagalvę. Jam norėjosi pravirkti, bet nieko neišėjo. Juto svaiginamą Mūzos kvapą. „Buhalterė ir striptizo šokėja! Įdomu, koks gerbėjas čia jos ieškojo?" – susierzino prisiminęs telefono skambutį. Netikėtai supratęs, kad nieko tikra apie Mūzą nežino, dar labiau susierzino. Išgėrė brendžio likutį. Užsirūkė ir susiskaičiavo pinigus. Jį apėmė noras dingti, dingti bet kur, dingti iš tos uždaros erdvės, nieko negalvoti, būti linksmam plevėsai, uosti pasaulio kvapus kaip nutrūkusiam nuo grandinės šuniui, šauti į miestą, į senamiestį, į kelią!

Ant veidrodžio lūpdažiu užrašė: „Braške! Einu nusigerti iš meilės. Bardas.“

Buvo nusispjaut, kad Mūza supyks už sugadintą prancūzišką lūpdažį. „Dabar viskas dišovkė!“ – pamanė ir užtrenkė buto duris.

5

– Nu tu duodi, Mūze! – telefono ragelyje spygavo moters balsas. – Bent geras arkliukas?

– Cho, arkliukas!.. – suprunkštė Mūza. – Eržilas, kentauras, mi-to-lo-gi-nis!

– Nu geras! Perleisk man! Seniai bevažinėjau ant greičio! Noriu pavaryti!

– Darbe nepavarai?! – nustebo Mūza.

– Baik tu bajerius! Tik užlipa ir nuleidžia. Malakasosai!

– Dabar jis mano berniukas, Irka, – pasakė Mūza, – o aš jo paukštytė!

– Vištytė? – įgėlė Irka.

– Nebūk žąsis! Geras bernas, su kiaušiniais. Iš kalėjimo ką tik grįžo! – nušvietė Mūza.

– Blia... – apako Irka. – Sekasi gi padorioms mergaitėms! O man tai tik snarglius ryti...

– Eik sau, vemsiu! – juokėsi Mūza. – Žinai, ateik penktadienį į „Laivą". Jis užsinorėjo pažiūrėti, kaip šoku, tai galėsiu supažindinti. Tik nelįsk prie jo, gerai?

– Gerai jau, gerai, cielka tu! – sutiko Irka. – Tai ką, net pačiulpti negalėsiu? – nešvankiai sukikeno.

– Viskas, Irka, neprisižaisk. Ir žiūrėk, kad ateitum blaivi.

– Ramiakas. Dar ir putytę išsikvepinsiu!

– Ir kad tokių kalbų nebūtų prie stalo! Jis, žinok, dar ir dainas rašo!

– Va-abšče krūta! Palauk, rašo ar dainuoja?

– Ir tą, ir aną. Gyvenk, Sodoma ir Gomora!

Mūza padėjo ragelį. Galva dūzgė nuo juoko ir keiksmų – kaip visad pakalbėjus su Irka. Be to, buvo truputį baisoka, kaip Jurgis, tipo, jos naujas bachūras, sureaguos į draugę prostitutę. O nuslėpti jos profesiją – beprasmiška, profesionalės nesilaužo. „Bet ko aš čia jaudinuosi? Kaip kalėjimo kamščiui bus pats tas!“ – prisiminė Jurgio biografiją Mūza ir prisistūmė arčiau krūvą buhalterinės apskaitos blankų.

Iki vakaro dar buvo o-lia-lia.

– Tai vėl girtas? – tėvo balsas drebėjo iš įtūžio ir nevilties. – Daugiau negausi nė cento, valkata!

– Aš – valkata?! – Jurgis girtutėlis svirduliavo koridoriuje. – Tai mano, seni, pinigai! Manim pasirūpins valstybė! Socialinės rūpybos skyrius, Darbo birža ir ta pati tavo mylima policija, kurią tu, seni, nuolat kvieti į svečius!

– Aš – tavo tėvas, o ne senis! Ir man gėda dėl tokio sūnaus!

Tėvas trenkė savo kambario duris, užsirakino, užsikimšo ausis ir dėl visa pikta įjungė radijo žinias.

– O kai sėdėjau už grotų?! – kumščiais daužydamas duris rėkė Jurgis. – Ar tau nebuvo gėda, kad per visą sroką nė piršto dėl manęs nepajudinai, kad anūkui nė pieštuko nepadovanojai, senas pirdžiau? Nebuvo gėda?! Aš pražilau per jūsų kvailumą ir kasdienius triedalus apie gerovę! Bailys!

Išsidaužęs ir supratęs, kad jo veiksmai beprasmiški, Jurgis nušliaužė į savo kambarį ir pagriebė gitarą.

– Senute mano, – švelniai palietė stygas, paskui aštriai perbraukė per jas ir sugrojo kelis roko akordus. – Taip, ta-aip aguonėlę sėjom...

Jurgio tėvas buvo „kulturkė“ – nusipelnęs kultūros darbuotojas. Jis gaudavo achujeną personalinę pensiją, bet pinigų Jurgiui neduodavo net skurdo laikotarpiais, tik paskolindavo. Skola dabar, aišku, siekė jau porą

tūkstančių. O dar tas kalėjimas... „Gaila, kad motina mirė tokia jauna, – prisiminė Jurgis, – juk sulaukė vos penkiasdešimties... Ji tai tikrai būtų davusi. Juk ir jos buvę bendradarbiai sakė, kad gera boba buvo. Ir bendradarbiai, ir sugėrovai“, – pasitaisė.

Jurgio motina taip pat buvo „kulturkė“, bet visai kito plauko nei tėvas. Ji mėgo šlietis prie bohemos, o tėvas nuo tos pačios bohemos slėpėsi namuose, savo urve – kabinete. Jeigu kas – raktą brakšt, manęs atseit nėra. Jurgiui atrodė, kad gyventi su tokiu zanuda motinai turėjo būti skuka zelionaja. Tas nuobodulys ją galutinai ir užėdė po dvidešimties metų – motina pradėjo išgėrinėti, draivinti taksais per draugus ir drauges, kvepalus pakeitė naktinis konjako kvapas. Ir mirė motina kažkaip kvailai. Netikėtas priepuolis, lyg ir inkstai, naktinė operacija, girtas chirurgas – ir labanakt, mama!

Po žmonos laidotuvių Jurgio tėvas įsikalė į galvą, kad jis taip pat greitai mirs. Ta „greita“ mirtis tęsėsi jau penkiolika ilgų kaip šimtmečiai metų, ir galo dar nebuvo matyti. Nors iš gyvenimo teliko žili skysti plaukai, kasdieniai amnezijos priepuoliai, marazmatiniai moralai, dejonės dėl sūnaus nedarbo, ištvirkimo, girtuoklystės, aimanos dėl nedidėjančios, bet ir nemažėjančios pensijos, ir taip toliau. Tačiau chroniškas vidurių užkietėjimas ir šlapinimosi vargai rodė neišvengiamai atėjusią tėvo senatvę, byrėjimą ir irimą. „Pelėsiais ir kerpėm apaugus aukštai... Ir bokšto akmuo paplautas nuvirsta žemyn... Gaili

ašarėlė beplovė skruostus ir mėlynas temdė akis..." – prisiminus tėvą, Jurgio galvoje imdavo skambėti nusipelniusių scenos artistų deklamuojama lietuvių literatūros klasika. Tėvas jo akyse ir pasaulio ore pavirto dūlančiu nupirdusiu inteligentu su kandžių sukandžiota berete, prieštvaniniu paltu ir kiaulės odos portfeliu, į kurį dėdavo turguje pirktą silkę.

x

Nežinia dėl ko įsižeidusi gitara neklausė Jurgio rankų. Šis supyko ir sviedė ją į kampą kaip nemylimą daiktą. Gitara skaudžiai suskambo visu kūnu ir šaltai nutilo.

– Taip tau ir reikia! – kaip ant kekšės suriko Jurgis. – Sena kurva!

Prisėdęs prie stalo čiupo rašiklį ir ant popieriaus skiautės desperatiškai pradėjo rašyti dainos tekstą:

Aš tave labai mylėjau,
Bet tu mane palikai,
Tada ant visko dėjau
Ir nusikirpau plikai!

Dabar esu kietas kentas
Ir panos myli mane,
Mano šūde maudos mentas,
Kai aš maudaus šampane!

Viena pana dėl manęs nusižudė –
Iš devinto aukšto strykt!
Mentas toliau maudos šūde,
Bet aš žinau, ką man daryt –

Dulkinsiu banką po banko,
Tegu vaikosi mentai vėją!
Aš atidaviau tau širdį ir ranką,
Bet tu nemylėjai manęs nemylėjai!

Baigęs perskaitė, suprunkštė, suplėšė ir išmetė. Padėjo sunkią galvą ant stalo kaip ant kaladės. Tamsa, tamsa be veiksmo. Tuštuma be nieko.

Basta.

7

Pagirios purtė taip, kad buvo sunku nusikepurnėti iki artimiausio baro. Užsisakęs porą šimtų gramų degtinės, Jurgis ilgai žiūrėjo į stiklinę. Barmenas susidomėjęs žiūrėjo į Jurgį. Pagaliau šis abiem rankom suėmė stiklinę ir išgėrė iki dugno. Tada pastatė ant stalo tuščią. Tyliai.

– Maladec! – pagyrė barmenas.

– Pilk dar, – ištarė Jurgis, o barmenas išpūtė akis. – Jau pramušė, bet reikia ir cementovkės.

Barmenui žargonas buvo nežinomas, bet prasmė – aiški. Jie pakartojo ritualą. Suskambo aštrusis „AC/DC" „She's Got The Jack" ir Jurgis išėjo iš baro.

– Čiak, čiak, čiak! – kapojo gitaros.

– Čiak, čiak, čiak! – joms pritarė šaligatviu einančio Jurgio spardomi kaštonai.

Staiga sucypė stabdžiai ir gatvėje sustojo juodas poršas. Atsidarė langas ir išlindo plika galva.

– Jurgi, labas, sėsk į mašiną! – išsišiepė galva. – Pavešiu. Į darbą?

Plikės savininkas kadaise lankė tą pačią mokyklą kaip ir Jurgis. Dabar jis – milijonierius. Garsios radijo stoties „Ne-1" bosas. Talentingas vadovas, pavaldinius laikantis ant trumpo pavadžio: jie dirbo kaip vergai, bet ir uždirbo gerai. Pavardė Krušnys plikiui tiko visais atžvilgiais – nes krušdavo ir bendradarbius, ir bobas,

ir konkurentus. O su priešais apskritai susidorodavo greitai ir visam laikui – bet be kraujo.

– Aš neturiu darbo, – sėsdamas į mašiną mestelėjo Jurgis. – Bet džiaugiuos tave matydamas, bose!

Prieš n metų Jurgis irgi dirbo toje stotyje, bet išėjo. Savo noru. Prestižas jam nerūpėjo.

– Labai gerai, kad esi bedarbis, – tarė Krušnys ir ištiesė pakelį „Camel". – Matai, aš degu. Šiandien, tiksliau, šiąnakt man reikia laidos vedėjo. Late night talk show. Anas nelaimėlis, lūzeris, pateko į avariją, girtas buvo – tai šnai padlą iš darbo!.. Gali pagelbėti? Šimtas baksų už naktį. Ką?

– Du šimtai, – Jurgis išpūtė dūmus.

– Eik jau, eik... – Krušnys ištiesė šimto dolerių banknotą. – Imk ir baigiam. Dvyliktą pradedi, šeštą baigi. Tuoj pranešiu bitėms.

– Labas, Džo! Klausyk, radau gerą liežuvį... Jo... Jo... Ir apie muziką raukia... Kur? Ant kelio! Sėdi dabar tačkoj! Iki vidurnakčio išsiblaivys! Na tu dielkas išdėliok kaip reikia, paskui viską paaiškinsiu... Bai!

Išjungęs mobilųjį, dėbtelėjo į Jurgį.

– Du šimtai, – pakartojo šis.

– Na tu ir žmotas, – tarė Krušnys, bet daugiau nesiderėjo ir davė antrą tokį patį banknotą. – Nerizikuočiau, bet žinau, kad turi galvą ir gerą liežuvį. Tik nesumalk šūdo!

– Kokia tema pavaryti?

– Tavo rogės, tu ir trauk. Tik be keiksmažodžių ir rusiško slengo.

– O jei apie savižudybę?

– Hm... Geras! Suderinsi su muzika. Savižudžių gabalų bus daug! Tu genijus. Gal varom į stotį jau dabar? Kol apsižiūrėsi – reiks prie pulto. Vis tiek būsi ne vienas.

– Ar gali būti kitaip? Juk tavo stotis taip ir vadinasi!

– Gerai pavarysi – gausi nuolatinį darbą. Ne kiekvienam siūlau! Pasimaišei po akim pačiu laiku. O ir tau, akivaizdu, pinigėliai ne pro šalį. Aš juk viską žinau.

– Žinojimas – jėga, bose.

„Štai ką reiškia laiku ateiti į barą ir laiku iš jo išeiti“, – pagalvojo Jurgis.

– Och tu kurva! – sustaugė Krušnys, dėdamas ant stabdžių. – Matriarchatas už vairo!

Dažyta paauglė už merso vairo nusivaipė ir mostelėjusi ranka nuvarė tolyn.

– Gerai, kad neturiu dukrų, – numykė Krušnys. – Geriau sūnus chuliganas nei dukra prostitutė!

Abu nusižvengė ir poršas nurūko į radijo stotį. Visa ši istorija Jurgiui atrodė neįtikėtina, bet prie širdies traškantys banknotai neleido abejoti jos tikrumu. Rudens ruletės išlošimas. „Gal Mūza man atneš sėkmę?“ – pagalvojo Jurgis ir užsisvajojo. Mašinoje skambėjo „Led Zeppelin“. Krušnys turėjo gerą skonį. Ir šiaip buvo geras bičas. Tik piktas. Bet juk bosas turi būti piktas. Bosas turi būti pagamintas iš tvirto

juodo metalo – kaip mašina. Pinigų mašina. Laiptai į dangų.

Ropok aukštyn, vabale.

Jurgis kabinoje iš tikrųjų nesnaudė. Apsižiūrėjo, paskui prasidėjo apmokymas ir viskio pertraukėlės. O po visko ir viskio, kaip ir reikėjo tikėtis, antruoju per naktį stotyje turėjęs būti Džo nusiplovė iki ryto, prisidengęs bloga nėščios meilužės savijauta.

Tačiau ant stalo stovėjo butelis „Johnnie Walker", įranga buvo parengta for all night long fucking jazz, ir gyvenimas tęsėsi. Jurgis atsuko viskį, įkalė šimtą tiesiai iš kakliuko ir įjungė mašiną. Atėjo metas pasisveikinti.

– Laba naktis, su jumis – naujokas Jurgis. Ne tas senas geras fainuolis ir šaunuolis Tomas, kurio pasiklausiusios mergaitės praranda nekaltybes be kaltės. Ne! Aš esu naujokas Jurgis, vėjo vaikas, ką tik išėjęs iš kalėjimo, todėl piktas ir aštrus kaip pipiriukas! Šia proga ir pradėkime nuo kruvinųjų pipirų! Važiuokime plikom šiknom į aštrų padažą!

Jurgis paleido „Red Hot Chili Peppers". Klausydamasis aitriųjų amerikiečių, jis įsivaizdavo prikolus skaldančius ir iš lūpų į lūpas žolytę traukiančius šiuolaikinius školnikus. Sovietiniais laikais tokie žaidė „butelį" ir būtinai norėjo užlaužti pirmūnes. Jurgis mąstė apie lytinę jaunimo brandą Lietuvos kaimo ir miesto kryžkelėje. Tuo metu „pipirai" ėmė artėti prie pabaigos.

– Klausykite! – prabilo jis pasibaigus dainai. – Kodėl lyjant šlykščiam rudens lietui, mums nepaplepėti apie šį sušiktą, bet vienintelį gyvenimą? Paplepėti paprastai, tarsi visi būtume prie vieno stalo susirinkusi chebra. Aš piktas, bet paprastas bachūras, turiu tris žilus plaukus pačiame viršugalvyje, mačiau gyvenime juodo, balto ir raudono ir kviečiu jus leistis į pokalbį su manimi... Kad ir apie savižudybę! Juk puiki tema lietuviams! Šiose lenktynėse mes ir vėl pirmieji Europoje! Krepšinis ir savižudybė – tikrų lietuvių arklių sportas! Baltų baltų arklių! „The Rolling Stones“ ir jų „Wild Horses“!

Skambutis. Verksmingas merginos balsas.

– Mano vardas Rūta! Žinote, aš... iš tikrųjų noriu nusižudyti! Tiesiog dabar. Iš tikrųjų! Gal jūs man patarsite, ką turiu daryti?! Aš daugiau nieko nebegaliu! Padėkit!

„Prasideda“, – pagalvojo Jurgis. Ir pradėjo:

– Kaip nežinai, Rūta, ką daryti, jei žinai, kad nori nusižudyti? Vadinasi, žinai!

– Bet aš nežinau, kaip tai padaryti! – suklykė mergina pro ašaras.

– O koks tau skirtumas? – Jurgis gurkštelėjo viskio.

– Jūs taip žiauriai su manimi kalbate... – mergina atrodė nusivylusi. – Aš noriu nusižudyti tikrai ir gražiai!

– Gražiai neišeis, brangi Rūta. Po savižudybės vis tiek atrodysi baisiai. Rimtai sakau, nes esu dirbęs morge!

– O jeigu... Jeigu aš prisirysiu daug daug migdomųjų? – balse suskambo viltis.

– Na miegosi dvi paras. Arba apsivemsi. Nebent išgertum kartu su stipriu alkoholiu arba užsistumtum narkotikų – dėl garantijos. Bet po mirties tave atveš išpurtusią, išrengs morge ir skros...

– Skros?!

– Skros, kaipgi kitaip. Visus lavoniakus skrodžia.

– Aš ne lavoniakė! – įsižeidė Rūta.

– Tai kodėl ja nori būti?

– Mane paliko bachūras. Aš jam negraži!

– Tai negi būsi gražesnė persipjovus venas? – nusijuokė Jurgis.

– Kokie jūs, vyrai, beširdžiai kiaulės. Jei jūs tokie, aš specialiai nesižudysiu! Eisiu ir prisigersiu!

– Teisingai! Prisigerk. Susirask kitą bachūrą. Tegul jis dėl tavęs žudosi, o tu – valgyk tortą, gerk šampaną ir šok kankaną!

– Ačiū tau, nuožmogi! – mergina kažkaip piktai pralinksmėjo. – Gersiu ir dulkinsiuos su bet kuo!

– Gali ir su manim – jei ryte paskambinsi į stotį, galėsime nueiti į tūsą. O kol kas – sėkmės sekse. Jei nepaskambinsi, žinosiu, kad miegi ne viena.

– Nieko tu bičas, Jurgi. Būtinai paskambinsiu kitą kartą!

– Gyvenk ir žvenk! O kad kelionė į pragarą neprailgtų, siunčiu tau Dženis Džoplin!

Jurgis išjungė telefoną ir paleido Dženis. „Oh Lord, can you buy me-e-e a Mercedes-Benz?..“ – etery bangavo savižudės balsas. Po dainos Jurgos lėtai pasakė:

– Miela mano chebra, argi nelaiminga meilė – priežastis žudytis? Juk daug patinėlių ir patelaičių laukia nesulaukia jūsų savo meilės guolyje – negražių, storų, kreivų, šlakuotų ir spuoguotų! Juk meilė nesirenka grožio! Įsidėmėkite tai. Meilė kaip grožio karalienė savo turtais apdovanoja visus – ir stiprius, ir silpnus. Bet atsiminkite ir tai, kad meilė mėgsta kantrybę ir dvasinę jėgą – tai, ko nemėgstate jūs, chebra! Jums tik lova ir seksas – štai kokia ta prakeikta anglakalbių įtaka jaunuomenės sąmonei! Įsiklausykite į Fredžio Merkurio „Too much love will kill you“ – per didelė lova pražudys! Ir nepamirškite skambinti, savižudžiai! Aš laukiu jūsų kruvinų balsų! Važiuojam į mirusiųjų pasaulį!

Dainos ir skambučiai keitė vieni kitus iki ryto, tik niekas nekeitė nei Jurgio, nei tuščio viskio butelio. Dauguma skambinusiųjų buvo isteriškos panelės. Tiesa, kai kurios iš tikrųjų buvo nekvailos, tiesiog nelaimingos. Vaikinų skambino mažai, tačiau vieno jų skambutis Jurgį, tiesą sakant, sukrėtė – jaunuolis gargaliuojančiu balsu paprašė uždėti „Pink Floyd“ albumą „The Dark Side of the Moon“, pareiškė persipjovęs venas ir susileidęs „auksinę adatą“, nes nėščia

jo žmona žuvo automobilio avarijoje, ir jis nematąs prasmės tempti gyvenimo gumą. Ir padėjo ragelį. Jurgis, be abejo, paleido „pinkus“ ir surinko vaikino telefono numerį, tačiau tas į žvalgybinį skambutį nebeatsakė...

Išaušo bjaurus lietingas spalio rytas, dvokiantis surūgusiu pienu. Pro duris įgriuvo atsidulkinęs bei atsigavęs Džo, iškėlė nykštį – tipo, gerai naktį pavarei su tais savižudžiais – ir ištraukė iš kišenės plokščią buteliuką. Jo turinį Jurgis išgėrė radijo stoties bare su kava, čia pat suvalgė mėsainį ir išėjo į rudens miestą. Norėjo miego. Ne, ne, ne miego – lovos su Mūza. Patapšnojęs per kišenę su pinigais, susistabdė taksi.

– Kur važiuojam?

– Nachuj, tai yra namo.

– Tai tas pats! – nusijuokė taksistas. – Šiais laikais pochuj ar pizdec nebeturi jokios reikšmės!

– Bybiec! – pridūrė Jurgis. – Svarbiausia – nepult galva į šūdą!

9

Naktinis baras „Laivas“ ūžė ir lingavo šėlstančioje šeštadienio nakties jūroje. Jurgis ir Mūza sėdėjo prie rezervuoto staliuko ir gurkšnojo šampaną. Mūza buvo graži, lipšni ir atsipalaidavusi.

– Ko raukaisi? – paklausė ji.

– Tu gi žinai, kad esu alkoholikas. Man reikia stipriau!

– Nebus per stipru? – pašmaikštavo Mūza.

– Aš pripratęs prie viskio arba samanės, – nukirto Jurgis, – o jūsų baras net odekolonu neprekiauja.

– Bet viskis čia labai brangus, kaliny!

– Turiu savo, – Jurgis išsitraukė butelį.

Apsižvalgęs atkimšo ir išgėrė gerą gurkšnį.

– Kada tavo... ė... šokis?

– Dvyliktą. Bet man dar reikės persirengti.

– Persirengti, kad nusirengtum?

– Tai ir yra visas striptizo cinkas! Kuo daugiau padorių drabužių, tuo nepadoriau ir agresyviau atrodo nuogas kūnas.

– Hm... Padorūs drabužiai striptizo klube?

– Kailiniai, aukštaauliai batai, viršutiniai drabužiai, apatiniai ir daug daug segtukų...

– Ir visi žiūrės į tavo išskustą pizę! – Jurgis vėl gurkštelėjo.

– Nepradėk, juk prašiau! – atrėžė Mūza. – Mes ne vyras ir žmona!

– Aha-a!.. Tai kas mes tokie?! Jobariai?

Mūza sėdėjo užmetusi koją ant kojos. Jos buvo klasiškos, tas tiesa. Ji gracingai užsirūkė, išpūtė dūmų srovelę, siurbtelėjo šampano ir rimtai pasakė:

– Mes – sekso partneriai.

– Jokios romantikos! O žvaigždės ar bent žvakės? – ironizavo Jurgis.

– Kai tu pavarei savo žvake, pamačiau visas žvaigždes! – nusikvatojo Mūza.

– ...išskusta pizė, į kurią spokso visi šitie spuogų vergai!

– Beje, – nekantriai Jurgio svaičiojimus nutraukė mergina, – pakviečiau savo draugę, kad nenusigertum iš pavydo!

– Draugę? Man? O kas tada tu?

– Aš ne draugė, o panelė. Tai štai, Irka, draugė nuo mokyklos laikų. Ji dirba... Tik prašau neįžeidinėti jos profesijos, nes... Bet va ir ji pati. Iročka!!!

Mūza atsistojo ir pamojo.

– Ji ką – policininkė? – burbtelėjo Jurgis, vėl gurkštelėjo viskio ir užgėrė šampanu.

– Beje, ji kaip ir tu pamišusi dėl „AC/DC“! – suprunkštė Mūza.

– Čia „AC/DC“ nebus, – apsidairęs nusprendė Jurgis. – Be to, tavoji Iročka turbūt myli „Modern Talking“ – žiūrėk, kokios šmutkės!

Iročka buvo pasipuošusi rausva suknele, avėjo auksaspalves kurpaites, tamsūs plaukai buvo perrišti

baltu kaspinu. Ant rankos apyrankė, ant kaklo – „perlų“ vėrinys.

– Mano geriausia draugė Irena! – pristatė Mūza kvepiančią moterį. – Punktuali kaip karalienė!

– Kurvos nevėluoja! – rėžė Irka ir susigriebė. – Darbas – kaip Šveicarijos banke. Laikas – pinigai, klientas visada teisus, net kai... ė... nestovi, cha cha, ant kojų! O čia tavo... ė... arkliukas... hm... tas berniukas?

– Tai – Jurgis. Vienintelis vyras, tinkamai, – šį žodį Mūza pabrėžė, – pasveikinęs mane su gimtadieniu.

– Sveikas, Jurgeli meistreli! Bus laiko – pažiūrėsiu, ką moki ir ko gali išmokyti! – Irka pamerkė akį.

– Na jūs čiulbėkite, o man šokti reikia, – žvilgtelėjo Mūza į laikroduką. – Ir, prašau, be laižiakų!

Pabučiavusi Jurgį į lūpas, mergina nustriksėjo kaukšėdama smailomis kanopėlėmis. Velnio merga!

– Scenoje, – pabrėžtinai patetiškai ištarė Irka, – tu jos nepažinsi: anakonda iš Amazonės džiunglių!

Irkos išsilavinimas Jurgiui nekėlė abejonių – proftechas jai tikrai padėjo įgyti profesiją!

Ir tada, Jurgio nuostabai, trenkė „AC/DC“. Siautėjant jų „Thunderstruck“, prakaituojančių paauglių ir senių publika atgijo.

Sceną užplūdo mėlyna šviesa, čaižoma žaibų.

Kai Mūza nusitraukė kelnaites ir, vingiuodama už-pakaliuku, metė jas į publiką, vyrukas iš minios sušuko:

– Stokis rakom, kurva!

Ir už tokį garsiai išreikštą norą tuoj pat gavo per kaušą alaus bokalu nuo kažkokio gremėzdos. „Turbūt tas grizlis – Mūzos gerbėjas", – pagalvojo Jurgis. Ištiško kraujas ir kilo triukšmas, labai tinkamas prie audringo „AC/DC" roko, laukinių būgnų, laukinių gitarų ir laukinio žvėries balso. Įtampa ėmė slūgti. Daina ir šokis baigėsi. Jurgis jautėsi šiek tiek nuviltas, bet prisiminęs, kad bent lovoje Mūza priklauso jam, nurimo. „Jos pizutė nelabai ir matyti", – pasiguodė mintyse.

– Aerobika! – paniekinamai supurkštė Irka. – O juk pornūchoj vartėmės kaip akrobatės!

– Tu dar ir aktorė? – nusišaipė Jurgis.

– Mūsų darbe be vaidybos neišloši! – oriai pasakė Irka. – Nemanyk, kad mums pistis vienas malonumas. Malonumas – tai pinigai, pinigai – tai laisvė, o laisvė – tai viso gyvenimo svajonė!

Ji svajingai primerkė akis, šypsodamasi saldžiai tarsi Merlin Monro.

– Aš taip pat gerai žinau, kas yra laisvė, – tarė Jurgis. – Aš juk ką tik iš kalėjimo!

– Žinau, Mūza sakė. Ir dar sakė, kad tu čiotkas

bachūras. Bet tas kalėjimas... Ne, man geriau porno. Vis pinigai! O pysius – kaip kasdienė trenirovkė! Rakom gimus, rakom ir mirsiu, bet grabe gulėsiu kaip cielka!

Ir nusijuokė spigiu moksleivės juoku.

– O tu dar prisimeni, kada buvai cielka? – šaipėsi Jurgis, kad neįžeistų, nutaisęs bičiulišką toną.

Irka užvertė akis – tipo, žvilgsnis į žvaigždėtą dangų.

– Jei nemeluoja senės atmintis – dvylikos metų tiksliai. Nuo trylikos patėvis mokė čiulpti, keturiolikos pridaužė močią, girtas, nes ta, kurva, nedavė, paskui mane pralaužė, bet buvo toks gatavas, kad negalėjo nuleisti... Palaukiau, kol užmigs, ir – kirviu, kirviu, kirviu jį – triskart vožiau! – išdidžiai baigė Irka. Ir pridūrė: – Nugalėtojų ir nepilnamečių neteisia!

Jurgis nustebęs klausėsi. Iš tiesų nelaiminga istorija. Bare grojo rusų popžvaigždės Valerija ir Zemfira. Netikėtai Jurgiui pagailo tos jaunos moters.

– Irena... – buvo bepradedąs.

– Tik nemyžk pro akis, – atitoko pati. – O gal aš meluoju? Jautruolis koks! Seniai aš jau ne cielka. Dabar esu daug žadanti profesionalė! Ir pisuos, ir filmuojuos, ir apie šūdą negalvoju! O, žiūrėk, baliaus karalienė!

Iš tikrųjų tarp staliukų jų link sūkuriavo Mūza, spėjusi apsivilkti palaidinukę, švarkelį ir mini sijoną. Šypsojosi kuklios žvaigždės šypsena ir rankose laikė puikių rožių puokštę. Aišku, už gerą darbą ir

pavyzdingą elgesį su kolektyvu.

– Šaunuolė! – pirmoji sušuko Iročka ir pakštelėjo į skruostą. – Būsi Laiza Mineli!

– Man taip pat patiko, – nevėkšliškai pridūrė Jurgis, bet nuoširdžiai apkabino, pabučiavo į lūpas ir sukuždėjo: – Kokia tu graži, Mūza, noriu mylėti tave amžinai...

Mūza buvo patenkinta. Padavėjas atnešė vazą gėlėms ir šampano butelį.

– Už žvaigždę! – pakėlė taurę Jurgis.

– Už meilę ir turtą! – tarė Mūza.

– Už jūsų ir mūsų laisvę sekse bei darbe! – sučirškė Irka.

„Vis dėlto istorijos mokykloje juos mokė“, – pagalvojo Jurgis. Jam buvo linksma, gera ir lengva. Pakvietė Mūzą šokti. Nustebo, kai tokiame bare netikėtai užgrojo „The Eagles“ dainą „Hotel California“.

– Nuvešiu tave į Kaliforniją, ten šilta ir gražu... – sušnabždėjo.

– O ten nėra kaktusų? Aš nemėgstu kaktusų!

– Kiek žinau, kaktusai auga Teksase ir Arizonoje, o Kalifornijoje pati saulė spinduliuoja meilę...

– Tai ši daina apie meilę Kalifornijos viešbutyje? – džiugiai paklausė Mūza.

– Gaila, ne. Ir kartu keista, kad tokia švelni ir liūdna daina sukurta apie... kalėjimą! Kalifornijos viešbutis, – papurtė galvą Jurgis, – tai Amerikos kalinių žargonas. Žinai, taip pat, kaip mes sakome –

bendrabutis arba barakas. Nors apie meilę čia taip pat dainuoja – „kokie mieli veidai, kokia miela vieta"! Apie meilę ir apie peilį. Liūdna, bet vis tiek gražu.

– Tu mano berniukas, aš tavo paukštytė! – nusijuokė iš jo kalbų Mūza ir uždusino Jurgį giliu geidulingu bučiniu. – Prižadėk, kad dulkinsi mane kaip laukinę katę!

Tuo metu Iročka viena sėdėjo prie stalo ir išdidžiai atmetinėjo girtų pacanų kvietimus šokti. Jos mintys sukosi apie visai ką kita, ir tas mintis išdavė veide žaidžianti klastinga šypsena. Jurgis jai patiko: paprastas bachūras, erelio nevaizduoja, jėgos ir liežuvį turi. „Įdomu, koks tas jo liežuvis?" – šmėstelėjo Irkos galvoje ir vaikiškos klastos šešėlis dar labiau išryškėjo.

Mūza ir Jurgis grįžo prie stalo ir baigė gerti šampaną, pavydžiai dėbčiojant kekšytėms-kalytėms ir jų goriloms-debilams.

– Klausykit, aš kai ką sugalvojau! – Irka pliaukštelėjo delnais. – Šitoj skylėj jau skuka pareina! Varom pas mane, ką-ą-ą?! Tu gi mane pažįsti, Mūze, liūdna nebus – gerti pas mane visko – vo-o! – perbraukė ranka per kaklą. – O be to, be to... – Irka pridėjo pirštą prie lūpų. – Be to, aš turiu dar kai ko!

Patenkinta sąmoju Irka nusikvatojo ir atsilošė – taip, kad pro bernų akis nepraslystų jos puiki standi krūtinė. Tas pats gorilos ir grizlio blenda, gynęs Mūzą, paplūdusiu geismu žvilgsniu dabar spoksojo į Irkos kojas, pūdinius kumščius padėjęs ant stalo, tarsi

nežinotų, ką su jais daryti. Tie kumščiai buvo dideli kaip alaus bokalai.

– Ei tu, godzila! – šūktelėjo jam Irka. – Ateik čia!

Bičas sutriko, pajudino buliaus sprandą ir suklapsėjo neryžtingomis veršio akimis.

– A man sakai?

– Tau, tarzane, eikš!

Jurgis su Mūza nepatenkinti susižvalgė. Jie jau buvo apsisprendę važiuoti pas Irką, bet gorila jiems nekėlė jokių simpatijų.

Grizlis nerangiai prišleivojo prie stalo.

– Ko tau, pupa?

Irka akimirksniu persigalvojo, tai buvo matyti iš jos veido. Matyt, iš pradžių ji buvo panorusi nudulkinti tą gyvulį iki pirmųjų gaidžių, o paskui sumanė kažką kita.

– Žinai, godzila, už tai, kad anksčiau apgynei vienos mano draugės garbę, mes tau paliekame šį stalą! – iškilmingai pareiškė ir mostelėjo rankute į alkoholio likučius taurėse ir taurelėse. – Nesiraukyk, drakone, čia šampanas ir viskis, tau užteks!

– O alus? – atsidrėbęs į kėdę, suburbėjo pitekantropas. – Aš mėgstu alų!

– Žinai, paliksiu tau savo telefono numerį. Paskambinsi, gausi daugiau nei alaus! – čiulbėjo Irka ir brūkštelėjo skaitmenis ant servetėlės. – Čiau, siaubūne!

– Muhu. Ačiū! – nudžiugo „spinta“ ir pavymui dar pridūrė: – Aš tau būtinai paskambinsiu, tiolka, ir tu man duosi daug daugiau!..

Trijulė atsisveikino su klubo personalu ir išėjo į naktinę gatvę. Danguje spindėjo mėnulio veidrodis, o jame atsispindėjo nežemiški kalnai.

– Noriu į kalnus, – atsiduso Mūza, įsikibusi Jurgiui į parankę.

– Ir aš! – pritarė Irka, prisiminusi neišsipildžiusias svajones.

– Tai važiuojam! – pasakė Jurgis ir sustabdė taksi.

Irka tikrai buvo sugalvojusi kažką TOKIO. Nuvažiavusi į Antakalnį, trijulė išlipo prie naktinės „Rygos" parduotuvės, nusipirko dar alkoholio, saldumynų ir... prezervatyvų. Irka dar pasiėmė butelį sidro „Kiss". Kam jai prireikė to sidro, Jurgiui buvo neaišku, bet dėl to nesuko galvos. Jie ėjo ir kvatojosi kaip pamišę, kol Irka sustabdė:

– O štai, vaikučiai, ir mamytės namučiai!

Tie „namučiai" buvo paprasčiausias vieno aukšto tarybinių stroikių barakas su daržu ir dvarniaška Miška, lojusiu tik dėl ėdalo. Prasigėrusi merginos motina tuo metu gyveno psichuškėje, tad Irka chatoj jautėsi kaip tvirtovėj.

– O dabar tai paguliajem! – sukrykštė šeimininkė. – Vrubilinsiu rusišką muzoną, gerai, chebra?

Jurgis iš karto užuodė būsimo seksodromo kvapus. Oras buvo įkaitęs. Ant stalo mėtėsi pornografinės kasetės. Merginos užsidarė virtuvėlėje ir siurbčiodamos kokteilius ruošė užkandą, prieš tai Irka Jurgiui numetė DIDŽIULĮ fotografijų albumą – pavartyti, kad nenuobodžiautų. Jos kuždėjosi ir kvatojosi, paskui abi įsmuko į vonią ir garsiai paleido vandenį. Bespoksodamas į Irkos nuotraukas ir pornografinius vaizdus, Jurgis pajuto žvėrišką sekso alkį. Mergos turškėsi vonioje ir nešvankiai krykštavo. „Mes čiulpsim pakaitomis!" – buvo girdėti Irkos balsas. „Bet aš

pirma!“ – nukirto Mūza. „Tu čiulpk, o aš nurysiu, – pridūrė ji, – pamatysi, ko vertas jo mitologinis bybis!“

Jurgiui užkaito kraujas, o stajakas jau plėšė džinsus. Visą kelią nuo klubo svarstęs, kaip reikės palikti Irką vieną, netikėtai panoro išdulkinti abi kartu. Ne tik išdulkinti, bet ir dulkinti iki ryto. Jurgis niekada nebuvo bandęs mylėtis su dviem. „Senamadiškas pleibojus, pravaręs tik iki pusšimčio moterų! – pagalvojo. – Dabartinis dvidešimtmetis jau būtų šimtą skylių praplėtęs...“ Staiga atsidarė vonios durys ir prie Jurgio priėjo nuogut nuogutėlės merginos, kurias mintyse, įsiaudrinęs nuo alkoholio ir geismo, vadino mergomis. Jos atsisėdo šalia – viena prie vieno šono, kita – prie kito ir murkdamos pradėjo glamonėti ir nurenginėti. Irka nepastebimai įjungė pornofilmą.

– Tuoj, tuoj, buliuk, darysime tą patį, tik bus tūkstantį kartų maloniau... – atsegdama diržą ir ranka glostydama raumeningą krūtinę, kuždėjo sekso profesionalė.

Mūza tuo metu glamonėjo stovintį Jurgio bybį, paskui numovė išlaisvintas kelnes ir, suėmusi viena ranka, pradėjo godžiai laižyti kraujo pritvinkusią galvutę. Jurgis gaudė kaifą ir tuo pačiu metu norėjo dulkintis, bet net negalėjo pajudėti, nes, trindamasi stangriais speneliais, jį gosliai bučiavo Irka. Iš vidiako sklido aikčiojimai, gokčiojimai, o juos lydėjo vienuolių delnų pliaukšėjimas*. Jurgis suaimanavo.

---

* Lytinių organų garsai sueities metu (*žarg.*).

– Čia dar tik kelio pradžia, berniuk, pisimės iki horizonto! Ir ištiesk savo raumeningą rankutę... O, kokios puikios venos!

Jurgis nepajuto dūrio, tik pamatė, kad Irka švirkštu leidžia kažkokį skystį. Narkotikus. Aišku kaip dieną.

– Čia morfas, atsipalaiduok, – pajutusi įtampą, sušnabždėjo Irka. – Pažadu, šios nakties tu ilgai nepamirši!

Irka taip pat susileido dozę. Nepamiršta liko ir Mūza.

Tada prasidėjo didysis skrydis į kosmosą.

Mūza čiulpė apžiodama Jurgį vis daugiau ir giliau – iki pat gerklės. Trumpam nustojo, nusišypsojo ir atsigėrė iš „Kiss" buteliuko.

– Ir ten saldu, ir čia saldu... – tarė. – Jis toks didelis ir skanus. Nori nuleisti į mano burną?

Jurgis sustenėjo pajutęs, kaip didžiulis artėjančio orgazmo malonumas užtvindo kiekvieną kūno ląstelę.

– Noriu, – pasakė jis. – Noriu, kad nurytum.

– Aš irgi noriu čiulpti! – įsiterpė Irka. – Mūza, čiulpkim dviese, žiūrėk, tokio bybio pakaks mums abiem!

Dabar jos čiulpė pakaitomis. Jurgis jautė tokį kaifą, kad negalėjo apsispręsti, kuriai nuleisti burnon. Irka čiulpė labai profesionaliai – apžiojusi visą bybį nuo galvutės iki kiaušinių, glotniai slidinėdama putliomis lūpomis aukštyn ir žemyn. Jurgis įsivaizdavo, kad jos burna yra pizė, ir iš tikro buvo panašu. Kai Irka

nuspręsdavo atsigerti sidro, čiulpti pradėdavo Mūza. Jai labiau patiko laižyti galvutę, visus jos griovelius ir rantelius, žaisti ilgu ir mikliu liežuviu, glamonėjant kiaušinius ilgais tarsi muzikantės pirštais. Čiulpdama Mūza kilojo užpakalį ir dejavo iš malonumo. Vieną akimirką merginos susiginčijo, kurios eilė čiulpti, ir susižvalgiusios ėmė laižyti didelį ir storą ilgą Jurgio bybį kartu – godžiai, seilėdamosi, visiškai užsimiršusios... Paskui pradėjo mylėti viena kitą, laižė visas kūnų ertmes ir skyles, Jurgis prisijungė, glamonėjo sodriai rausvą gražią Mūzos pyzdutę, čiulpė klitorį, į pritvinkusias jos lūpas kaip mažą bybuką kaiščiojo liežuvį. Merginos aimanavo, aikčiojo, kuždėjo, kad nori spermos – daug daug karštos spermos, nori būti mergaitės sguščionkės... Jurgis pajuto, kaip jo kiaušiukai sukietėjo, bybis supulsavo iš įtampos ir galingi spermos purslai ištryško į Mūzos burną. Mergina godžiai, springdama rijo koncentruotą spermą, kol iš jos bybį į burną perėmė Irka. O sperma vis tryško ir tryško! Irka nesusilaikė ir taip pat pasidavė orgazmui, purtoma traukulių, aimanavo ant grindų, susikišusi ranką į tarpkojį. Tuo metu Jurgis parklupdė Mūzą, užėjęs iš už nugaros praplėtė jos sėdmenis ir pyzdą rankomis, sugrūdo bybį taip giliai, kad šis, rodės, pasiekė gomurį, ir ėmė galingai dulkinti, lyg norėdamas, kad bybis išlįstų pro burną. Mūza nebeaimanavo – ji rėkė tarsi skaudėtų, kol jos vagina taip pat pradėjo trūkčioti, ir ją ištiko orgazmas. Orgazmą po orgazmo patyrė ir Jurgis, ir

pirmąkart gyvenime kiekvienąkart jam ištrykšdavo sperma. „Pasirodo, susilaikyti, kaip kad man teko kalėjime, labai naudinga seksui... Kaliniai, jūreiviai ir kareiviai – tai našlių, svetimų žmonų, nimfomanių, kekšių ir studenčių lobis! – po visko pamanė Jurgis. – O gal dar heroinas padeda?“ Nukritęs ant lovos, jis stebėjo trūkčiojančius merginų kūnus. Jos buvo pamaitintos sėkla tarsi kūdikiai pienu, jų lūpos, jų veidai, jų skylės buvo šlapi nuo prakaito, seilių ir spermos.

Jurgis gulėjo lovoje atmetęs rankas ir kojas į šalis, jautėsi lyg nukryžiuotas – bet laimingas. Tarpkojo velniūkštis taip pat buvo ramus, bet nenumaldomoji Irka vėl jį apžiojo ir pradėjo švelniai laižyti.

– Tu jį visą iščiulpsi! – piktokai rėžė Mūza. – Palik ir man!

– Gaila tau, ar ką? – atsiliepė Irka. – Tokį bybį ir pyzdoj, ir burnoj seniai beturėjau! O ir sperma skani kaip kremas, primena greipfrutų skonį – tų, raudonųjų... Oi, kaip mėgstu ištvirkusį seksą! Jurgi, a, Jurgi, ar pavarysi mane per šikną?

– Užteks! – jau visai griežtai suriko Mūza. – Eik šalin! Jis mano!

Merginos vėl susistumdė. Jurgiui ši scena buvo netikėta, bet visai smagi ir netgi šiek tiek juokinga – dėl jo draskosi dvi ką tik išpistos katės.

– Ateik pas mane, – pamojo ranka Mūzai. Paskui ir Irkai: – Ir tu.

Jurgis priglaudė abi prie savęs, ir taip trise jie užmigo didžiulėje tarybinio barako lovoje. Už lango šniokštė spalio liūtis. „Gerai, tegul lietus pridengia pasibaisėjusius angelų veidus, – prieš prasmengant šmėkštelėjo Jurgiui, – tik kodėl ant sienos nukryžiuotas Kristus, švystelėjus rudeniniam žaibui, šypsosi? Ne, ne žaibas, – prisiminė, – tik neišjungtas vidiakas..." Jis dar stipriau apkabino moteris ir dingo iš šio pasaulio.

Alkoholis, heroinas ir beprotiškas seksas nuskraidino Jurgį į šiltą krantą prie ošiančios jūros, galbūt prie saulėtosios Kalifornijos viešbučio, kuris čia tikrai nebuvo kalėjimas. Jurgis jautėsi nuodėmingas, bet laisvas. Laisvas sklęsti tarp savo nuodėmių su kitais nuodėmingaisiais. Skęsdamas šiltoje jūroje tarsi moters kūne, jis mąstė tik apie meilę, apie visą gyvenimo kaifą. Nebebuvo nei praeities, nei ateities. Net Dievo nebuvo. Bet jo ir nereikėjo.

Ant sienos kabantis Kristus staiga nusižiovavo, nuleido galvą ant krūtinės ir užmigo – kaip ir visi normalūs žmonės naktį.

Sugrįžęs namo, Jurgis sužinojo, kad tėvą išvežė greitoji. Širdis! Ir nebe pirmąkart. Paskambino telefonu į ligoninę.

– Jūs sūnus? – pasiteiravo sesutė.

– Taip. Kas atsitiko?

– Mikroinfarktas. Tokiame amžiuje tai pavojinga.

– Kaip tyčia naktį nebuvau namie...

– Infarktas ištiko pusę penkių ryto... – sesutės balse suskambo priekaištas.

– Ačiū jums už pagalbą. Pasirūpinkit juo, jis geras senis. O aš pasirūpinsiu jumis! – Jurgis išpylė naujųjų lietuvių kalba.

– Rūpintis ligoniais – mūsų pareiga, – šaltai atsakė sesutė, bet jos balse Jurgis pajuto seksualias gaideles.

Sutvarkęs reikalus, Jurgis neskubėjo lankyti tėvo. Jie it susitarę laikėsi nerašytos taisyklės: jokios greitos ir – ypač – verksmingos pagalbos vienas kitam!

Taip buvo nuo vaikystės, net tada, kai motina dar buvo šalia. Pamatęs, kad Jurgis susižeidė, tėvas tik pasakydavo, per kiek laiko užgis žaizda, ir pridurdavo, kad randai berniuką puošia. Mama elgėsi atvirkščiai – pastebėjusi menkiausią uodo įkandimą, ji paleisdavo kakarinę, kurią girdėdavo visas kiemas, ir grasindavo susprogdinti visą tuometinę TSRS, sužeidusią jos vienatinį sūnų. Taip auklėjamas, Jurgis įprato neverkti. Net labai norėdamas – neverkdavo. Ašaros

ištrykšdavo nebent pasijutus bejėgiam ar iš pykčio, kad, gavus į nosį nuo rusų, negalima duoti atgal.

Taigi Jurgis Mitkis neskubėjo pirkti vaisių, mineralinio vandens ir šokolado, kad įrodytų esąs geras sūnus. Pagalvojęs, kad tėvas nemirs tiesiog „iš principo, nes jūs visi, kiaulės, tik džiaugtumėtės", apsilankyti ligoninėje suplanavo poryt ir pradėjo mąstyti apie artėjančios nakties darbą radijo stoty „Ne-1". Praėjusi laida apie savižudybę Krušniui patiko ir jis priėmė Jurgį į nuolatinę tarnystę karaliaus kariaunoje už kelių tūkstančių dydžio algą. Tai buvo tvirta pakopa, lipant iš sušiktos buvusio kalinio ir visuomenės atliekos padėties. Ši pakopa buvo viena iš daugelio, sudarančių laiptus į laisvę. Jurgis nusprendė daugiau negerti daug. Tačiau po naktinio seksodromo jautėsi it po mūšio, todėl ir negerti daug ryžosi tik gurkšnodamas brendį.

Tėvo liga, moralinės pagirios visą naktį praištvirkavus dorovingųjų katalikų krašte, neištrinama kalinystės žymė, pažeidusiojo sistemos taisykles kaltė ir kita panaši klizmatizacija Jurgiui varė vėžį. Nuotaikos buvo ne kokios, o antrai laidai reikėjo pasirengti gerai. Temos sukosi galvoje kaip karuselė, bet jas dengė realūs nuogų gyvatiškų kūnų, lytinių organų vaizdai ir nepaliaujamai galvoje skambantys orgijos garsai. Netikėtai iš jų užgimė tema: pornografija kaip gyvenimo būdas. Ekshibicionizmas – tai žodis liežuviams laužyti, jis Jurgiui pasirodė netinkamas. Be to, radijo auditorija žodį „pornografija" supras

kaip iššūkį visuomenei. Jurgis mintyse perkratė visus seksovus muzikos gabalus nuo Rodo Stiuarto iki house music for a doggy style dance.

Brendis baigėsi. Jurgis išmetė butelį į šiukšlių dėžę. Namuose buvo tuščia, šalta, tylu ir nyku.

Jurgis sugrūdo šventinius, įvairiausiais skysčiais išteptus drabužius į skalbyklę ir persirengė kasdiene tiurmos uniforma – jūreiviška telniaške ir plačiomis juodomis kelnėmis. Dabar jis augino barzdą. Dabar, laisvėje, jis tai jau galėjo daryti. Buvo panašus į bytniką. Tik su ilgais plaukais atsisveikino visam laikui. Ir pats jautėsi it Dinas Moriartis iš Džeko Keruako „Kelyje“. Tai yra – jautėsi šlykščiai, „kaip po skyrybų“. Su Kamile. Su Galatėja. Su Inesa. Palaikė tik vidinis kelio vaiko optimizmas.

Jurgis prisidegė cigaretę, bet tuoj pat užgesino. Dūmas dusino. Paskui prikimšo olandiško tabako nedidukę pypkutę – kalėjime jos labai pasiilgdavo. Stiprus, kvapus dūmas atgaivino, ir Jurgiui pasidarė geriau. Daug geriau. „I'll never be your beast of burden“, – pradėjo niūniuoti.

Suskambo telefonas. Grįžęs į laisvę Jurgis įsigijo mobilųjį, tačiau nuolat jį pamiršdavo, ir kiekvienas skambutis jam būdavo netikėtas.

– Jurgis Mitkis klauso! – atsiliepė iš dantų nepaleisdamas pypkės, ir jo balsas skambėjo tarsi labai užsiėmusio žmogaus.

– Čia tavo Mūza, – pasigirdo telefone. – Aš tave labai myliu.

– Hm... Nepyksti už naktį?

– Pykstu. Elgėmės kaip girti narkomanai. Bet juk tu vis tiek buvai mano!

– Taip, tavo, – pritarė Jurgis, nors kaip tik tą akimirką mintyse iškilo putnios Irkos lūpos, apžiojusios jo bybį. – Aš tavo paukščiukas!

– O aš tavo mergaitė... – sukuždėjo Mūza.

Ir piktokai pagalvojo, kad „paukščiukas" turbūt taip gerai nesijaustų, jei tą naktį ją būtų dulkinęs koks nors gorila godzila iš „Laivo". Jų santykiai turbūt apskritai būtų baigti. Tačiau pati Jurgio sekso su Irka nevertino kaip šlykščios neištikimybės – galbūt todėl, kad tai buvo svaigus, ištvirkęs žaidimas? Be to, juk ir ji tuo metu dulkinosi su savo pašėlusiu mitologiniu gyvūnu!

Gyvūnas, vardu Jurgis Mitkis, sėdėjo radijo stotyje ir žiūrėjo į laikrodį. Džo jau nebesivargino teisintis dėl nėščios meilužės. Jurgis sėdėjo vienas „Ne-1" soste. Kava, lengvi cigarai, brendis, kompas, ausiakai ir mikrofonas. Laikas!

– Broliai ir seserys! Šią bjaurią naktį, kai lyja šlykštus lietus, man norisi pliurpti su jumis apie karštus nuogus kūnus, degančius nuodėmės ugny! Noriu kartu su jumis degti ir nesudegti! Šios nakties tema – pornografija, mergaitės ir berniukai! Pornografija sau, tau ir visiems! Knygos, filmai, bajeriai ir visas mūsų por-no-gra-fi-nis gyvenimas Marijos žemėje! Nes danguje pornografijos nėra! Važiuojam ant ližės plikom šiknytėm į pragaro liepsnas! Mus palydės

Nina Hagen, myžanti ant TSRS vėliavos – „I love Rock'n'Roll“, tai reiškia – „Aš lovoj rakom su Rolu“! Skambinkit man, sekso šmėklos, maniakai ir pamišėliai! Ja-hū-ū-ū!!!

Iš trisdešimtmečio bytniko Jurgis pavirto spuoguotu tyneidžeriu, besimasturbuojančiu su visagaliu kompiuteriu. Tai buvo klouno kaukė – jau ne kalinio. Kaukė, kuri labai tiko prie šios veidmainingos, iškrypusios, besimaivančios katalikų visuomenės, viską leidžiančios už uždarų durų ir nieko – viešai. Kaliniai ir budistai čia buvo nereikalingi. Jurgis gyveno visiškų skurdžių ir didžiausių turčių krašte, kuriame šių dviejų sluoksnių nesiejo joks jungiamasis audinys. „Ja-hū-ū-ū, aš būsiu jūsų klounas, juokdarys, ir aš juoksiuos iš karaliaus, nes jis pats tai leidžia! – linksminosi Jurgis. – Juokdario korta galingiausia turbūt ne tik kortų žaidime – taigi, ja-hū-ū-ū, gyvulių ūkio gyventojai!“

Bėk, triuši, bėk!

13

Miegu nepažįstamame kambaryje. Prabundu – vakaras. Esu vienas, bet man jauku, nes laukiu grįžtančios mylimos moters. Išgirstu ją. Šypsodamasi įeina į kambarį, prisėda ant lovos, glosto mane, bučiuoja. Juodi ilgi plaukai, tiesi nosis, gražios putnios lūpos, didelės, šiek tiek įkypos akys, stangri krūtinė, aukšta, ilgakojė, optimistė. Ji laiminga, radusi mane įsitaisiusį lovoje it kūdikį. Naktį gėriau, grįžau be plionkės ir griuvau lovon. Iš ryto ji išėjo į darbą. Mes laimingi. Mes bučiuojamės. Pagaliau aš atsikeliu, apsirengiu savo džinsinę uniformą, suskaičiuoju odinėje piniginėje likusius pinigus, ir mes nutariame eiti į parduotuvę nusipirkti skanaus maisto, saldumynų ir daug raudonojo vyno... Mes mylime vienas kitą, ir šią idilę dar labiau sustiprina saulėtas vakaras. Dangė, mano mylimoji, nieko neklausinėja apie praėjusią naktį – jai ir taip aišku, kad buvau su moterimis. Jai nemalonu. O ir pats jaučiuosi prisišikęs. Tačiau tik dėl to, kad prisigėriau, ne dėl neištikimybės. Apsikabinę išeiname iš jos jaukaus butuko į parduotuvę. Butuko durys paprastutės, medinukės, ant jų numeris – 231. Miesto, tiksliau, priemiesčio, parduotuvėlė maža, bet joje visko pilna. Tarp lentynų trumpam išsiskiriame. Staiga pamatau buvusią meilužę Žaną. Stoviu apstulbęs. O ji džiaugsmingai, tarsi būtume čia susitarę susitikti, puola į mano glėbį. Tuo metu –

o košmare! – pasirodo Dangė. Moterys stebi viena kitą kaip dvi liūtės... Atstumiu Žaną, veržiuosi prie Dangės. Jos akyse siaubas ir panieka. Didžiai nusivylusi ji žvelgia į mane – tarsi į visos jos meilės, viso jos gyvenimo išdaviką. Žana kažką rėkia, tipo, aš jį myliu! Staiga man pasidaro achujenai bloga, aptemsta sąmonė, ir krentu ant grindų. Visiška tamsa. Atgavęs sąmonę pamatau, kad esu išrengtas ir apvogtas, o abi moterys dingusios. Aplink daug žmonių. Užjausdami jie palydi mane iš parduotuvės. Lauke bėgioja vaikai bezprizornikai ir kažkokia rusiška šušara. Kažkokia moteriškė surinka, kad štai anas valkata paėmęs mano džinsus ir piniginę. Šušara pabėga, palikęs ryšulį. Atmazgiojęs jį tikrai randu džinsus – švarką ir kelnes, bet ne savo. Aišku, jokios piniginės. Jaučiuosi baisiai, bet ne dėl apiplėšimo, o todėl, kad dingo Dangė. Ar jai nenutiko nieko baisaus, kol buvau be sąmonės? Ir kodėl abi moterys paliko mane tokios būklės?! Netoliese įsikūrusiame turgelyje rusiškai teiraujuosi, gal kas žino, kas man nutiko. Daugelis tvirtina: ničevo neznajem. Temsta. Mane pradeda imti nenusakomas siaubas, atrodo, lyg ką tik praradau savo pasaulį. Staiga iš sutemų išnyra senis su lietpalčiu ir skrybėle. Akys skvarbios kaip seklio. Jis sako žinantis, kas ir kaip, ir pasiūlo eiti su juo – nuvesiąs, kur reikia. Neva netgi žino, kur Dangė. Mes einame, einame siauromis, grįstomis, suktomis miestuko gatvelėmis. Netikėtai išgirstu bildesį, atsigręžiu ir pamatau iš už posūkio išnyrantį traukinį!

Suprantu, kad esu įspraustas tarp namų sienų ir nėra kur trauktis, mane sutraiškys. O senis ramus ir šaltas kaip belgas. Klastingai šypsodamasis parodo nišą sienoje. Įšokame į ją, traukinys artėja, o mano akyse niša pavirsta trikampiu, kurio viršūnėje – plyšys, vedantis į pragarą. Senio veidas pasikeičia, jis šiepiasi kaip laimėtojas: vienintelis tau likęs kelias – lįsti į šią skylę su manimi! Vis tiek tu jau žuvęs, tavęs NE-BĖ-RA, bet šitaip liksi amžinai gyvas! Mane apima košmariškas siaubas, nebematau jokiutėlės išeities, tik staiga dvasią nušviečia angelo sargo šviesa – šlykštųjį veidą pradedu pirštu žymėti kryžiaus ženklu, braukiu kryžių vis ryžtingiau, kol bildesys dingsta ir sutemos išnyksta. Senis žviegia, mažėja ir pagaliau sprogsta ore kaip žiurkė. Dangus nusigiedrija. Mano kūną purto drebulys. Ištariu: „Šventas tavo vardas, Dieve, amen." Suvokiu, kad likau gyvas ir kad mano laimė vėl čia ir dabar. Pajuntu, kad guliu lovoje, liečiu paklodę, drebėdamas šypsausi, vildamasis, kad pabusiu Dangės kambarėlyje. Bijau atsimerkti, nes šalia savęs jos nejaučiu. Esu vienas. Tačiau gyvas, tačiau ČIA ir DABAR.

Kai ryžtuosi atmerkti akis, bjaurėdamasis suvokiu, kad guliu KALĖJIME!

Laidai įpusėjus, Jurgį piste užpiso girtų klausytojų skambučiai. Dalis pornografiją painiojo su prostitucija, daugelis buvo už pornūchos legalizaciją ir apskritai už seksą įvairiose viešose vietose – parduotuvėse ar, tipo, kirpyklose. „Nes dulkintis šefo kabinete ant stalo – jau senių sportas!" – išvedė viena soskė. Galiausiai paskambino kažkokia nemigos kankinė, už pražudytas sielas besimeldžianti šimtametė katalikė, ir pareiškė už tokias kalbas nušausianti patį laidos vedėją Jurgį Mitkį „iš amžinatilsį vyro, duok jam, Dieve, dangaus karalystę, medžioklinio šauninko", bet padarys tai greičiausiai tik kitą savaitę, nes rytoj, sekmadienį, jai reikia eiti į bažnyčią. Jurgis patarė moteriškaitei apsispakajinti ir melstis dar uoliau, kad pornografija neperžengtų bažnyčios slenksčio. Tada paleido triukšmingą gabalą su pornūchai būdingais achais bei ochais ir meilės įkaršty maurojančio buliaus garsais. „Vienuolė" turbūt krito ore!

Paskutinis skambutis buvo pritrenkiamai tyras – paskambinusi dvyliktokė sakė trokštanti filmuotis lietuviškuose pornofilmuose „su daug partnerių už daug babkių, bet taip, kad nesužinotų tėvai, moksladraugiai ir draugas, kurio labai mažas gaidys!" Ji guodėsi, kad nežino, į ką kreiptis, paliko Jurgiui namų telefono numerį – tėvai, žmotai, bijo jai nupirkti mobiliaką. „Nusibodo pistis už dyką, niekas nevertina mano seksualinių bei

aktorinių sugebėjimų!" Kaip kultinį pavyzdį mergiotė paminėjo filmą „Gili gerklė" ir sakė, kad pati visai nebijo paspringti, nes sperma – lyg kiaušinių baltymai, slyste nuslysta į skrandį. Gerai, kad į skrandį, o ne į pyzdą! Taip ir pasakė! Merginos patirtį ir atvirumą Jurgis įvertino dovana – „Ne-1" marškinėliais iki kelių ir prezervatyvų dėže. Mergina jam pasirodė tikra maištininkė – Jurgis nė negalvojo, kad dabartinis jaunimas toks revoliucingas. „Tik prieš ką ši revoliucija? – klausė savęs. – Turbūt kaip visada – prieš skuką ir skurdą! Dingo hipiai, bet išliko jų plačios kelnės, storapadžiai batai ir seksas be sienų, nors kas buvo tie hipiai, nebežinotų nė viena strazdanosė Madonos gerbėja..."

Žodžiu, Jurgį Mitkį užpiso ir pornūcha, ir lytiškai subrendusi, bet protiškai atsilikusi tūsovkė – toks „Mc Donald's" ir tarybinių užkandinių, kuriose gaudavai dešrelių, garstyčių, pomidorų sulčių ir neišvengiamą vodkos stakaną, hibridas, arba, kaip pasakytų amerikiečiai – Lithuanian blend! Tas kasdienis lietuviškas blendas piso visus, visur ir iš visur, visose vietose ir visomis pozomis – namuose, darbe, gatvėje ir banke. Pisimas tapo gyvenimo būdu, lietuvių naujakalbe. Be to, už mokėjimą pistis – o ypač pisti – galėjai gauti truputį babkių. Kitų, aristokratiškesnių, babkių užsikalimo būdų pačti nebeliko.

– Good bye, blue sky! – su radijo debilais atsisveikino Jurgis Mitkis ir tyčia paleido „Pink Floyd" albumą „Animals", kuriame girdėti kiaulės, avys ir šunys – kriuksintys, bliaunantys, skalambijantys.

– Kas tu per paukštis? – paklausė Jurgio zonos barako vierchas, buvęs jūrų pėstininkas su ryklį vaizduojančia tatuiruote ant dešinės rankos. – O gal tu ne paukštis? – pakeitė klausimą, turėdamas omeny kitą, kalinius žeminantį, žodį.

– Aš paprastas – be sparnų, bet rankas turiu! – atsakė Jurgis.

– Tai viena ranka varai? – nusižvengė zekas išmuštais dantimis.

– Galiu pavaryti abiem, – nukirto Jurgis, – tik duok man tiolką, vodkos ir gitarą!

– Gi-ta-rą? – nustebo vierchas. – Čia gitaros nėr! O ką dar moki?

– Galiu bliatstvas rašyti. Čiastuškas, tipo!

– Vo! Nu smotri su savo muzika! O kas dėl atsispaudimų? Abiem rankom, jei viena – slabo-o.

– Man ne v zapadlo. Tik jei į pilvą nespardo.

– Varyk!

Jurgis lėtai padarė trisdešimt atsispaudimų.

– Mažai! – tarė morpechas. – Žiūrėk čia!

Ir pats ant smūgio pavarė šimtą, ant kumščių.

– Morskaja pechota idiot na achotu! – suskandavo morpechų karo šūkį vierchas, kurio vardas, kaip vėliau sužinojo Jurgis, buvo Volodia. – O tu žiūrėk su savo bliatstvom!..

– Vysockis atsirado... – vėl sušnerkštė išmuštadantis.

– Eik tu nachuj! – užsiplieskė Jurgis ir padeklamavo: – Piso vienas, piso kitas, piso trys ir keturi, negerai tu padarytas – antro bybio neturi!

Kalinių žvengas nustelbė kylančią šustrą bangą.

– Ješčio! – liepė Volodia.

– Vasiokas pionierių kambary išpiso komjaunuolę Lizą – dabar garsėja moterų būry kaip aktyvistas-pyzdalyzas!

– Tak vot, Liocha. Laižei kokią pyzdą, tai pyzdoj tavo dantys ir liko! – nusijuokė Volodia išmuštadančiui tiesiai į snukį.

Kaliniai vėl nužvengė bedantį Liochą, o tas, paspraudęs šikną, nėrė lauk iš rūkyklos.

– Tu, gitariste, pavarai. Varyk taip ir toliau. Vis tiek čia nėr ką veikti – mąstyti ar bybį smaukyti.

Jurgis žiūrėjo į ištatuiruotą ryklį, atkreipė dėmesį į žilus Volodios plaukus.

Afganas? Angola?

Ir sėdi už alimentus!!!

Dykumoje ir džiunglėse žiurkes beigi gyvates ėdė, o čia, laisvoj Lietuvoj, per kvailą bobą cypėj sėdi! Likimas, lėkimas, kilimas, kilimas, liktis, lygtis...

Rytinis nubudimas zonoje, išgirdus sireną, šūksnis lūpose: kurva, bliat, nachuj, jabal vas vsech v rot!

Be cool, my son, said my Mummy, when I got to the war.

Oh lord! Can you buy me a BTR or BMP before
You buy me a Mersedece-Benz!

Tėvas gulėjo lovoje. Buvo toks baltas, kad net veidas atrodė pražilęs. Keliavietėje palatoje buvo vienas. Kaip visad ir visur.

– Kitus jau išvežė, – prastenėjo tėvas. – Ir mane išveš.

...Naktinis telefono skambutis nuskambėjo kaip varpo dūžis. Iš ligoninės.

– Jūsų tėvas, Mindaugas Mitkis, mirė pirmą valandą penkiolika minučių, insultas, – pranešė ta pati seksualioji sesutė, – reiškiu nuoširdžią užuojautą.

– Ačiū už... skambutį, – pasakė Jurgis ir susmuko ant kėdės.

Atsitokėjęs nuėjo kambarin, pasileido „Pink Floyd" albumą „The Wall". Visu garsu. Siena. Siena kalėjime, siena laisvėje, siena sieloje. Vaikų choras klykė: „We don't need no education! We don't need no thought control!"

Vėl skambutis.

– Taip! – atsiliepė piktai.

– Ar tu kvailas, ar nesveikas? – šaukė kaimynas, gyvenantis aukštu žemiau. – Ar man pačiam tau galvon duoti, ar policijos paprašyti? Ką-ą-ą?

Jurgio kaimynas Darius buvo visai smagus bičas, tik tikras naujasis lietuvis, ir jam greičiausiai buvo zapadlo, kad aukščiau, tiesiogine prasme virš

galvos, gyvena kažkoks skurdžius. Dariaus vaikai taip pat buvo tikri naujalietuviukai. Dukra kankino pianiną. Sūnus mokėsi karatė ir svajojo tapti hakeriu. Kelionės į užsienį jiems buvo įprastos, kaip iškylos užmiestyje. Abu mokėsi labai gerai. Beje, toje pačioje mokykloje, kurią baigė jų tėvas. Jie atstovavo naujai nepriklausomybės vaikų kartai. Darius buvo vieno prekybos tinklo bosas ir geras tėvas, jo žmona vadovavo kvepalais prekiaujančiai firmai ir, žinoma, buvo gera mama. Visi kartu jie sudarė sveiką, tiesiog pavyzdinę nesveikos visuomenės ląstelę, vadinamą šeima.

– Eik tu nachuj-j-j! – užkriokė Jurgis. – Mano tėvas šiąnakt mirė! Tėvas mirė! Tėvas!

Ragelyje stojo tyla.

– Nu-u, bliamba... – pagaliau tarė Darius. – Ojoj. Užjaučiu. Bet muziką išjunk, ką? Vaikai miega. Jei nori – statau „Johnnie Walker". Kad miegotųs.

– Tai ateik. Išgersim dviese, Mafija!

Darius atsiduso.

– Gerai, stiklui užbėgsiu. Ledo turi?

– Nachuj reikia! Ne šventė.

– Nu jo... Tai davaj, duris atidaryk. Įkalsim ant smūgio. Man rytoj vis tiek laisva diena. Bet, žinai, Daiva...

Atėjo su buteliu, užsimetęs prašmatnų chalatą.

– Še, uždėk, tik tyliai! – pasakė ir ištiesė „Yes" kompaktą.

Šis kaimyno poelgis Jurgį nustebino. Paskui prisiminė, kad Darius, nors ir buvo vyresnis bei gerai mokėsi, mokykloje jį laikė savu biču – ta pati muzika, tos pačios panos ir sportas. Jei reikėdavo, net pyzduliai kartu atrašydavo. O paskui – pašlo pojechalo... Pinigai, pinigai, pinigai. Laimės kūdikis! Turėjo įtakingus ir turtingus tėvus ir neblogą galvą. Prasimušė. Ir su mafija kažkaip susitarė – brigada ar lambada. Lauko tenisas, boulingas, iškylos Sicilijoje ir prabangūs automobiliai kiekvienam metų sezonui. Kartais, labai retai – spigus prostitučių juokas bute, kuriame nieko netrūko. Gal tik baseino – draugams ir, kaip sakoma, verslo partneriams. Visa kita – omerta!*

Jurgis ištraukė kvadratines stiklines. Darius šliūkštelėjo viskio, pasiūlė cigarą. Special for rich drink.

– Viva Cuba! – šūktelėjo Jurgis.

Ir jie tylėdami išgėrė. Angeliškas „Yes" vokalisto balsas sklandė erdvėje. Jurgis pripylė Dariui pusę, o sau – pilną kvadratūrą.

– Tai už tėvą, – tyliai pasakė.

– Geras žmogus buvo, – atitarė Darius. – Tu neįsižeisk, bet... hm... noriu paklausti... Gal dabar parduotum savo butą?

Nebūtų naujasis lietuvis: laikas – pinigai, mirtis ne mirtis – negaišk nė sekundės, nes aplink ryklių daug

---

* Tylos įžadas (*it.*).

ir visi nepasotinamai plėšrūs. Be to, rykliai neišmano garbės kodekso, o baudžiamasis kodeksas piratų jūroje negalioja.

– Kol kas tikrai ne, – atsakė Jurgis. – Bet jei parduosiu, tai tikrai tik tau!

– Čia jau kalba! – patenkintas šyptelėjo Darius. – Į sveikatą!

„Tiesa – geriausias draugas, o iliuzija – geriausia meilužė!“ – pagalvojo Jurgis.

17

(Iš Irkos dienoraščio)

Viskas prasidėjo nuo kiso ar mikso tame bare. Igariokas padarė dielą, tai pasikvietė mane, tipo, švęsti. Neturėjau ką veikti, buvo laisvos dienos, todėl sutikau. Be to, negali atsakyti savo uchažorui. Gėrėm tuos kokteilius, šokom, buvo linksma. Paskui atėjo tas senis Vasiokas. Nu ne visai senis – koks tridcatnikas, Afgane buvo ir stogą ten paliko! Karoče, Vasiokas nei iš šio, nei iš to pastatė šampano, ir man irgi stogas pradėjo čiuožti... Atsimenu, kad mašinoje dar rūkėm žolę, paskui nupisom į Braiton byčą, tipo, Šanchajų. Ten, bliat, cerkvė, turgus ir pritonas. Vidury nakties pist į pritoną... Ten vabšče pizdec... Vėl kisai miksai, bet piso dviese! Igariokas tratino rakom, o Vasiokas išsitraukė tokį didelį bybį, kad iškart pasakiau, jog neapžiosiu. Karoče, Igariokas dulkina, stena, o Vasia rėkia: „Čiulpk, kurva!" Čiulpiau čiulpiau, kol žandai įskaudo. Ir, bliat, jaučiu – nebegaliu! Išspjoviau tą jo bybį ir šaukiu: nečiulpsiu daugiau! O tas jau nuleidinėti pradėjo... „Nuryk! Nuryk!" – klykia. O Igariokas dulkina rakom, vis „O! O!" ir nuleisti per pjankę negali. „Nerysiu aš tavo dvokiančių vaflių!" – rėkiu. Bet visas mano veidas jau apvafliuotas. Tada Vasiokas pyst man į snukį, o Igariokas tuo metu kaip tik nuleidinėja. Aš šaukiu, bet ne iš kaifo, o tas bybį

dirgina... Nuleidęs nuvirto kaip pagalys, Vasiokas man darkart į charę davė, to-o-kį fliūzą uždėjo... O, sako, afganui ranką prieš moterį pakelti zapadlo! Pidaras! Girtas bliovė dėl kažkokio kišlake nušauto dūcho, o mane mušti galima?!! Aš juk moteris!

Karoče, guli abu be plionkės. Bliat, galvoju, neatleisiu Vasiai! Kaip tokia į darbą eisiu?! Jis man ką – babkes mokės? Chuj sobačij! Žadinu Igarioką, kad pizdų duotų – tas nejuda, bet kvėpuoja. Nachuj, pagalvojau, aš tau, bliat, parodysiu. Paėmiau siūlą ir užrišau ant bybio galo!!! Vot tak.

Dabar sėdžiu klondaike su šmutkėm ir bijau grįžti į chatą. Nušaus dar! Turi pūšką, pati mačiau. Igariokas irgi geras... Uchažoras, bliat. Išpiso ir paliko likimo valiai. Eina jis nachuj. Reikia pačiai už save pastovėti, jei kiti ar kitiems nestovi. Gera prostitutė – ta, kuri gerai duoda už geras babkes ir dar gauna gerą kaifą! Bijau, kad...

Ale, bliat, sekasi kitoms. Mūza, padrūžka, ot tai kurva – turi du darbus, prestižas ir fasonas, ir bachūrą dar putiovą susirado, o aš kada į žmones prasimušiu, tai chuj znajet.

Ai, reikia paskambinti.

18

Saulėlydis. Didmiestis, tipo, Tokijas. Dangoraižiai – ū-ūch, o japoniukai tarakoniukai – tik šmir šmir. Viskas aplinkui – japoniška japoniška iki visiško suja-ponėjimo! Ir pats jaučiuosi japonas, tik veidrodis parodo, kad esu kitos rasės tarakonas. Svečiuojuosi pas draugą. Aišku, japoną. Na žinote, visi tie pribumbasai – arbatos, sakės, sakuros ir kitos šakės.

Prasiskleidžia užuolaidos ir į kambarį įslenka nuostabaus, tiesiog juvelyrinio grožio japoniukė – matyt, geiša, tik be to siaubingo pederastiško patriarchatinio makiažo. Žodžiu, kekšytė japonytė v naturalnom souse! Ji prieina ir pritupia šalia mano draugo. Jo vardas... Vardas... Bliamba... Prisiminiau! Jo vardas Ono. Amiko ir Ono! Jie pora, bet ne vyras ir žmona. Ono tipiškai japoniškai nusišypso ir pasako man akimis: „Ji tavo vienai mėnulio pilnaties nakčiai, iki kol saulė patekės virš sakuros šakelės!"

„Dieve šventas! – švysteli galvoje, nors apie Dievą tuo metu tikrai galvoju kuo mažiausiai. – Pirmąkart Japonijoje, lankausi pas turtingą bičiulį japoną, o jis siūlo saugų seksą su švarute jaunute japoniuke, dailia mažyte sekso cirko beždžionyte!"

Ono išnyksta tiesiog ore. Mes liekam dviese. Aš tik su kimono, ir ji tik su kimono. Net nepastebiu, kaip abu kimono dingsta. Net iš kambario! Viskas vyksta labai japoniškai – tai liudija ir besileidžianti

saulė, sušvytinti pro tą ir aną sakuros šakeles. Ir sugebėk tu man šitaip viską apskaičiuoti – bet ne kaip matematikoje, o kaip poezijoje – kad būtų rimas, ritmas ir grožis.

Stangrus japoniukės kūnelis baltut baltutėlis, o ilgi plaukai – juodi iki mėlynumo – banguoja kaip jūra audroje.

– Tu graži ir trapi kaip jūros puta, – kuždu. – O tavo makštelė – kaip jūros kriauklelė!

Amiko švytėdama nusišypso. Ji supranta, kad sakau kažką labai gražaus. Liečiu jos stangrios krūties spenelį kaire ranka, atsargiai, lyg bijodamas išgąsdinti. Tačiau, kaip sakė viena suvalkietė, argi moterį pagąsdinsi bybiu? Jaunoji japoniukė drąsiai, tarsi būtų sukaupusi viso pasaulio moterų patirtį, perima iniciatyvą – mano bybį apžioja taip giliai ir taip švelniai, kad jis beregint atsistoja ir sukietėja iki saldaus skausmo. Amiko lakštingalos liežuvėlis juda burnoje kutendamas mano bybį, jai nė neprasižiojant. Lūpos slankioja aukštyn ir žemyn, o į mane žvelgia pasakiškos rytietiškos akys. Sekso juvelyrė delniuku glosto aksominius mano kiaušinius, kurie tiesiog verda nuo karščio. Čiulpdama ir glamonėdama ji taip išsiriečia, kad aš, net ir klaikiai norėdamas, negaliu pasiekti jos pyzdutės. Tačiau mano lytiniai organai skamba jos rankose ir lūpose kaip vargonai – maišosi Bachas ir Bakchas, o japonų bakchantė bybio birbyne groja įvairiausias melodijas... Pajutusi, kad spermos bangos jau pribrendo trenktis į uolas, žaisdama

liežuviu kažkokiu būdu pristabdydavo srovę. Sperma kaupėsi, atrodo, jau ne tik kiaušiniuose, bet ir visame kūne – iki pat viršugalvio. Aš visas buvau pilnas spermos! Jai tereikėjo bakstelėti švelnutėliu aštrutėliu liežuvėliu, ir aš pavirtau nauju padaru – didžiuliu vyrišku lytiniu organu!.. Pajutusi, kad sprogstu, ji šiek tiek atsitraukė, paskui gelte įgėlė liežuviu į bybio galvą, atšoko ir plačiai išsižiojusi, klūpodama, atlošusi galvą su fantastišku geismu ėmė burna gaudyti trykštančius purslus! Audra nerimo, purslai tyško ir tyško, aptaškė ją visą nuo galvos iki kojų, o ji vis gaudė juos lūpomis ir rijo, rijo pripildydama savo bedugnę japonišką sielą...

Iš manęs neliko nieko. Tapau absoliutu. Visuma. Kartu su ja. Ji sėdėjo ant mano kelių ir dainavo, laiminga, šypsodamasi ir krūpčiodama nuo rimstančių orgazmo bangelių. Ji krito kartu su manimi į satori sūkurį, ir palengvėle mes kartu pradėjome grįžti į žemę, kilti į paviršių kaip delfinai. Vėl atradome žemiškuosius pojūčius, pradėjome matyti ir girdėti.

Angelai atsitraukė, ir pradėjau ją dulkinti europietiškai. Kitaip sakant, pisau ją rakom bokom, varčiau rankose kaip gyvą žaisliuką, jos pyzda čiulpte čiulpė mano didžiulį bybį, kurio galas tuo metu turėjo būti pasiekęs jos širdį! Stebėdamas jos malonumo apimtą veidą, akis ir pražiotą burną, svajojau, kaip pamatysiu per jos lūpas varvančią spermą... Amiko nečiulbėjo ir nebedainavo, tik aimanavo nuo orgazmo pagal Vakarų kultūrą, laikiau

ją stipriai sugriebęs už klubų, paskui pastačiau ropom ir nuleidau į jos begalinę pyzdą skeveldrinę spermos granatą... Pasaulis sprogo, ir mus užliejo paskutinio tvano banga.

...pro žydinčios sakuros šakelę spėjau pamatyti tekančią saulę... Bijojau atsimerkti, nes šalia nebejutau Amiko. Ir Ono kvapas buvo išsisklaidęs. Buvau vienas. Tačiau gyvas, tačiau ČIA ir DABAR. Patekėjusi saulė plieskė man į veidą. Šypsodamasis atsimerkiau, ir veido raumenis sutraukė mėšlinas mėšlungis, mano veidas pavirto japoniška Kabuki teatro šmėklos kauke – pasibjaurėjęs suvokiau gulįs šlykščiai girgždančioje geležinėje koikėje – KALĖJIME!

Sudiev, Amiko! Sudiev, Ono! Sudiev, Japonija! Sudiev, angelai ir delfinai! Gal susitiksime darsyk kitame SAPNE iš didžiosios raidės?

ČIA ir DABAR paprastai mus pažadina laukinė kalėjimo sirena, bet šįryt mane pažadino SAULĖ. O tai jau šioks toks prašviesėjimas tamsos šešėlių karalystėje. Šviesa šiknos skylėj – kaip tunelio gale.

Au revoir, angelai!

Bonjour, kirminai!

19

Prigavo du ožius. Už labai rimtą dalyką. Geriausias laikas vyjebonui – ankstyvas rytas arba vėlus vakaras. Laikas, kai draudžiama. Bet tada, kai labiausiai draudžiama – mažiausia tikimybė užsirauti ant mentų.

Už dalyką – po baravyką! Pirmyn, ožiai nužemintieji! Aukštyn, gaidžiai, šiknas! Bus darbo jums visiems, tad ženkit į mases!

Vyjebonas prasideda po naktinio tarybos teismo arba po rytinės pravierkės. Tuomet visi mažieji mentai iš barako išeina į pentagoną* penkiaminutei – atsistoti prieš didžiuosius. Barake – tik kaliniai.

Tuos du ožius pastatė prieš laiptinę. Tada vienas suėmė kitą už kojų, ir šis pradėjo letenėlėmis ropoti aukštyn. Chebra jau žvengė, bet tai tebuvo cvietočki. Ožiai užlipo į pirmo aukšto aikštelę. Ropliui, prilaikomam už kojų, buvo liepta šaukti: „Au au au! Užlipau! Aš noriu jau!" Nešikas jam atsakė: „Aš nenoriu su ožiu, noriu pistis su gaidžiu!" Chebra pritarė choru: „Padaždiom pod daždiom, tvaju mat!" Nešikas ir roplys užsikepurnėjo į antrą aukštą, ir roplys sušuko: „Jau sušlapo man šikna, pisk su pagaliu mane!" O nešikas: „O aš dar nepašikau, šiksiu tuoj į burną tau!" Chebra: „Pidarai, mums atsibodo, piskitės greičiau, urodai!" Trečias aukštas. Abiejų ožių akys

---

* Valdžios būstinė (*žarg.*).

išsprogusios iš baimės ir įtampos – spektaklį reikia baigti per kelias minutes! Roplys kriokia: „Neturiu kur bybio dėti, noriu čiulpti, pailsėti!“ Nešikas: „Pidare, greičiau judėk, neturiu kur bybio dėt!“ Chebra: „Kišk į šikną, kišk į burną, jei nenori būti durnas!“ Ketvirtas aukštas: „Au au au! Buvo aukštai keturi, duok į burną ką turi!“ Nešikas: „Imki, čiulpki ir nuryk, gaidžio darbą padaryk!“ Chebra smalsiai stebi, kaip ožys čiulpia didelį bybį ir gokčioja rydamas spermą. Pasotintas ožys atsistoja rakom ir: „Pažiūrėk, kokia šikna, padaryk gaidžiu mane!“ Kol nešikas jį tratina per šlapią nuo prakaito šikną, gaidys springdamas gieda: „Ka-ka-rie-kū!“ Nuleidus į šikną, ritualas kartojamas, tik atvirkščiai: dabar roplys tratina nešiką. Po šios dalies abiejų – jau tikrų – gaidžių bybiai su kiaušiniais surišami virvute, o jie patys be kelnių turi nusileisti į budinčiąją dalį ir prisistatyti mentams: „Mes abu esam pidarai ir gaidžiai ir mylime vienas kitą, o jūs esat mentai ir zekai, todėl prašome perkelti mus į normalų gaidyną!“ Kiti kaliniai tuo metu ramiai sėdi savo chatose ir žiūri televizorius. Niekas nevalgo ir negamina valgio – pabandytų! Po „įšventinimo“ kai kurie apskritai negali maisto *imti į burną* kelias paras! Tiesiog negali, nes NE-NO-RI. Viercho dešinioji ranka, išklausiusi gaidžių raportą, praneša, kad „byla baigta ir uždaryta“. Tai reiškia, kad gaidžiai barako slenksčio daugiau niekada nebeperžengs. Gaidžiai per parą išprovadinami į gaidyną na veki vekov.

Barake kyla linksmas alasas, daroma šventė: čaifyras, kaulai*, kaifas.

Tokių spektaklių surengiama retai, pats Jurgis apie juos girdėjo tik iš senbuvių liudytojų pasakojimų. Taigi galėjo tikėti, galėjo ir netikėti. Jo sroko metu nebuvo nei ožių, nei gaidžių, bet na letnije kanikuly atsirado krysa, kuri paskui pagibla ot gaza. Barake niekas nieko ypatingai nebeslėpė, bet sekė vienas kitą kaip saugumo agentai. Dingdavo pinigai, cigaretės, dažniausiai užsieninės, arbata, kava, maisto produktai, tačiau rimtesnių daiktų žiurkė nelietė. Ji buvo džiumbrinė**, neslėpdavo nusikaltimo pėdsakų, visur palikdavo netvarką ir nešvarą, turėjo neišrankų skonį, minusinio intelekto braižą ir nusišėrusio kailio kvapą. Žiurkė pasižymėjo šizofrenikams būdingu gebėjimu veikti be jokio plano, tačiau visada pataikydavo atsirasti tinkamiausiu laiku ir vietoj, tai yra kliovėsi genialiai žvėrišku savisaugos instinktu. Ji buvo užspeista į kampą naudojant psichotroninį ginklą, nes akivaizdžių įrodymų taip ir nebuvo rasta. Iš barako gyventojų chebra gana greitai atrinko kokius penkis krysos „fotorobotus" ir su jais pradėjo „dirbti" individualiai pagal spec. programą. Pamažu įtariamieji buvo išgryninti iki 2,0 – tai jiems reiškė pizdec.

---

* Skiestas spiritas (*žarg.*).

** Nevalyva, primityvi (*žarg.*).

Apskritai kolonijos gyvulių ūkyje skirtingų rūšių bei veislių gyvūnų netrūko, jie ir sudarė didžiausią gyvos mėsos masę. Tačiau buvo ir (ne)normalių žmonių, prie kurių gyvuliai nelįsdavo po razborkių, išsiaiškinę, kas yra tvarius*, o kas – orgas**. Arba ne orgas, bet ir ne tvarius. Būtent toks žmogus buvo Jurgis Mitkis, mitriai keičiantis klouno kaukes, kartais susimušantis su tvariais, kartais sėdintis triume***, kartais su chebra žvengiantis kūrilkoj ar žaidžiantis tinklinį. Jurgis Mitkis vis dėlto buvo žmogus – o zonoje tai reiškė šiokį tokį laipsnį, su kuriuo buvo privalu skaitytis. Mažam žmogui – bet žmogui – Jurgiui to visiškai pakako, net neprireikė gitaros ir kompiuterio.

Seksualinis alkis barake irgi buvo labiau pajuokos nei dėmesio vertas objektas. Šikinyke zekai įsirengė „kino salę“, kurioje vykdavo nuolatiniai „seansai“, – protingi žmonės ant sienų prilipdė kurvų – bet su kelnaitėmis – foto ir, kas norėjo, galėjo nuleisti gazą. Kaip sakoma, nuo gyvenimo iki meno – vienas žingsnis!

Kartais – paskutinis.

„Tad geriau gyventi nei mekenti, – svaičiojo Jurgis, – bet ką reiškia gy-ven-ti?!“

---

* Galvijas (*žarg.*).

** Originalus, savas (*žarg.*).

*** Karceris (*žarg.*).

Dėl Mindaugo Mitkio šarvojimo draskėsi bent dvi organizacijos, bet Jurgis kietai pasakė, kad tėvą šarvos laidojimo rūmuose. „Likus vienam, reikia būti kietam! – tarė sau. – Jokių pablaškių šušarai ir, tipo, šustriakams! Chuj vam v rot!“

Išaušo niūrus, bukas lapkričio rytas, kai tėvas turėjo būti užkastas. Jurgis sėdėjo pirmoje šarvojimo salės eilėje apsivilkęs vienintelį, bet amžinai naują anglišką kostiumą, kurį iki šiol vilkėdavo per vestuves, ir tik per vestuves. Savo ir kitų. Tiesa, nebuvo garantuotas, kad nereiks vilkėti ir per savo laidotuves. Jurgio dešinėje buvo įsitaisiusi pasipuošusi Mūza. Nors buvo apsirengusi gedulingai, laidotuvėms atrodė per gražiai. „Velniams prisisegė tą seksualią sagę prie iškirptės?!“ – pamatęs ją, pagalvojo Jurgis. Jurgio kairėje sėdėjo storas dėdė, tėvo brolis, proletaras, auksinių rankų girtuoklis, jaunystėje – aršus mergišius, mušeika ir net tikras Lietuvos jaunių sambistas, kuo, pasitaikius progai, girdavosi be galo ir be krašto – iki ištuštėdavo visi vienas po kito perkami ir geriami alaus, vyno, šnapso ir dar nežinia ko buteliai. Rūkė tik „Primą“. Nuo pat tarybinės jaunystės. Jokie landsbergiai ir nepriklausomybės neišmušė iš jo bedantės burnos šių cigarečių, kaip ir lašinių, raugintų agurkų, prakaito, alaus ir šnapso tvaiko. Dėdė Valdas buvo paskutinis proletariato mohikanas. Jis didžiavosi,

kad priklauso darbininkų klasei ir niekinamai atsiliepė apie vadinamąją inteligentiją, nors vyresnysis paties brolis buvo inteligentas iki pasiligojimo. Nepaisant to, gerbė vyresnėlį – galbūt taip buvo išdresiruotas kaimo šeimoje, auginusioje devynis vaikus. Ant inteligentų dėdė Valdas lodavo tik Jurgio, pisiko gitaristo, akivaizdoje, o prie vyresniojo brolio niūriai tylėdavo ir linksėdavo galvą, nenorom pritardamas. Nuo dėdės svaiginamai nešė vodka ir odekolonu „Troinoj". „Įdomu, kaip jį naudojo? – pamanė Jurgis. – Vidui ar išorei dezinfekuoti?"

Už trijulės sėdėjo likusi Mitkių giminė – nelabai plati, bet linkusi į apkūnumą, santykis maždaug 1:2, vertinant gyvąją masę. Tuo požiūriu Jurgis Mitkis ir jo tėvas buvo ne tos planetos žmonės. Giminė juos laikė ateiviais, nes abu buvo liesi, raumeningi, graikiško sudėjimo, įkypom akim, keistų formų galvomis ir gebėdavo kitiems perduoti bei įteigti visokias nežemiškas mintis. Ir kalbėjo kažkaip keistai – tarsi dainuotų. Net rėkdami ir keikdamiesi matu, vis tiek dainuodavo piktas ateivių dainas. Jie buvo „nenormalai". Giminės „normalus" sudarė proletarai, ūkininkai ir prekybininkai, jaunieji sukosi aptarnavimo ir paslaugų srityse. Teisybės dėlei reikia pridurti, kad senolės perduota mėlyna meno gysla vienaip ar kitaip paženklino visą giminės organizmą ir kiekvienas buvo nors truputį paliestas ateivių alsavimo – tai dainavo mokyklos chore, tai vaidino saviveiklos teatruose, tai puikiai, be išankstinio pasiruošimo, rašė rašinius laisva

tema, tai gražiai megzdavo ar siūdavo... Net storasis girtuoklis Valdas jaunystėje turėjo puikias rankas, o ir dabar mokėjo išdrožti medinį kardą su pribumbasais anūkui ar amžinam naudojimui sutaisyti sugedusią santechniką – „jei tik tas Jurgis nelįs".

Taigi visa Mitkių giminė, oriai ištiesusi stuburą, rydama tikras ir netikras ašaras, įtikinamai liūdna ir išdidi, sėdėjo už Jurgio nugaros. Kai kurių gyvačių šnypštimas buvo visai neprastai girdėti.

– Sėdi kaip žemę pardavęs... – sukuždėjo viena teta.

– Ir parduos, ką tu manai! – atitarė kita.

– Bent pailsės vienas nuo kito ant amžių! – atsiduso pirmoji.

– Amen, – pritarė antroji.

Jurgiui buvo šlykštu. Tetulės kaip kokie šliužai lindo į jo sielą. Tačiau juk niekas niekada nesuprato, nepajuto ir neįvertino jo meilės tėvui. Visi buvo pripratę prie išorinės meilės išraiškos, ir tik prie tokios jos formos, kokia buvo išauklėti patys – paklusnumas visur ir visada, nuolatinė baimė ir gėda „prieš kaimynus", puošnios dovanos, mandagūs žodžiai, užuojautos, dejonės, kartais piniginė parama vargšams giminaičiams inteligentams, niekada nepamirštant atsiimti grąžos natūra, tai yra bet kokiu kitu būdu. Tokia buvo tarybinių kaimo žmonių meilė – iš baimės, išskaičiavimo, veidmainiavimo „prieš valdžią", vėliau perimta ir bendraujant su artimaisiais.

– Dar mergšę atsivedė... – vėl pradėjo šnypšti pirmoji.

– Per tas mergas ir sėdo, – atitarė kita.

– Prapuls butas, – konstatavo ta pati. – Toks turtas!

– Aš einu myžti! – staiga atsistojęs garsiai išrėžė Jurgis.

Salėje buvo tokia gera akustika, kad Jurgio pareiškimas nuskambėjo kaip eilėraštis. Giminaičiai šliužiškai sujudo, sušnypštė... Jurgis palietė Mūzos petį, ir abu, stebint žiūrovams, išėjo lauk.

– Tokios tokelės, – lauke tarė Jurgis, pūsdamas „Camel" dūmus, dulkiant šlykščiam lapkričio lietui. – Galėjo dar palaukti, būčiau atsistojęs ant kojų, būtų miręs ramus, bent pasijutęs laimingas dėl manęs ir taip toliau. Šūdas.

Cigaretė apkarto. Nuo liūdesio ir lietaus. Mūza švelniai prisiglaudė.

– Būsiu su tavim visur ir visada, – pasakė ji, – varge, kare ir pragare...

– Kaip gražu, – šyptelėjo Jurgis. – Kaip iš Remarko! Skaitei Remarką?

– Skaičiau. Man patiko. Visur tik meilė ir kalvadosas.

– Ir draugai! – pabrėžė Jurgis. – Gyvenimas be draugų – niekas. Va, mano tėvas palaidojo visus draugus ir liko vienas kaip indėnas! Todėl ir mirė.

– Todėl? – Mūza pakraipė galvą. – Bet juk jis buvo senas!

– Seni gyvena iki šimto ir daugiau! – nesutiko Jurgis. – Čia ne vien dėl sveikatos! Kai nebėra prasmės... kai nebėra prasmės... – susijaudinęs tęsė, – stovėti

ant žemės arba nenorėti, negalėti šliaužti pilvu per dumblą ir šūdą, kai nebėra prasmės bent akimis atsiremti į dangų, kai nebėra prasmės... – jis pajuto kylantį graudulį ir skubiai prisidegė kitą cigaretę.

Jurgio rankos drebėjo.

– Reikia grįžti, – tyliai pasakė Mūza. – Tuoj bus metas...

– Surūkau ir einam. Blia, kaip sunku ant dūšios. Ačiū, kad atėjai. Juk aš dabar vienas.

– Ne vienas, ne vienas... – Mūza glostė jo trumpus, po kalėjimo dar neataugusius plaukus.

Jurgį apėmė toks graudulys ir švelnumas, kad jis nebesusivaldė ir sukukčiojo. Ištryško kelios šykščios ašaros, kurias nusišluostė šlapiais nuo lietaus delnais. „Velnias, – dingtelėjo, – kalėjime per tiek klaikaus laiko neištryško nė vienas lašelis! Še tau ir laisvė...“

– Eime, – ištarė. – Yra laikas mėtyti akmenis, yra laikas ir rinkti. Ir yra laikas mesti grumstą į kapo duobę.

Jurgio nuotaika buvo remarkiškai lyriška. Gal dėl to buvo kalta Mūza, gal – ruduo, mirtis ar laisvė, o gal visa kartu. Tik ne Jurgis Mitkis – jis jau atsėdėjo nuo skambučio iki skambučio.

...Mindaugas Mitkis gulėjo karste ir galvojo: „Šūdai, šūdai, šūdai! Apšnekat mane ir mano sūnų, kiaulės! Galvoj tik turtai, ubagai! Rūpinausi jumis vaikystėje, vienas – visais, tėveliai gi dirbo, mižniai ir šikniai jūs, triušių širdys! O mano Jurgis – geras berniukas! Kad jūs žinotumėt, kokius laiškus jis man

rašė iš kalėjimo – vien tik čechovas ir puškinas! Širvys mano Jurgiukas! O jūs – paršeliai! Kuo jums ta mergiotė užkliuvo? Liūdna mano berniukui vienam! Ir butą aš jam iš meilės palikau, kaip širdį savo, kad mylėtų, rūpintųsi ir saugotų, velnių smalos virėjai! Va kokio velnio dabar tą dangtį dės? Noriu matyti Jurgį! Noriu matyti žvaigždes! Noriu skristi aukštai aukštai! Kur mano sparnai? Negi jau per vėlu, Dieve mano, negi jau pavėlavau, pavėlavau į tavo dangų?... O gal dar ne per vėlu, gal dar ne per vėlu?..“

Jurgio akys ašarojo. Jis pabučiavo tėvą į kaktą, paskui į lūpas – savąsias laikė ilgai priglaudęs, lyg norėtų perduoti širdies šilumą. „Per vėlu!“ – galvoje nuskambėjo varpo dūžis, ir Jurgis atsitraukė. Tėvas karste buvo gražus, net užsimerkęs atrodė kaip atsimerkęs – tokios gyvos buvo jo akys. Ir vis dėlto buvo miręs. Jau trečia diena. Mirties kvapas Jurgiui nebuvo šlykštus, nes dabar jis buvo ir tėvo kvapas. Jurgis paskutinįkart pažvelgė į tėvą, sukalbėjo „Tėve mūsų“, paskui asmeniškai nuo savęs pridėjo „Tėve mano“ ir nulipo nuo pakylos.

Giminės rauda užtvindė salę ir norintieji atsisveikinti priėjo prie karsto. Jurgis sėdėjo su Mūza ir galvojo apie tai, kad šįvakar, pabėgęs iš šermenų, iš namų, norės mirtinai nusigerti. Jautė tokį didelį skausmą, tokią gėlą, kad ištverti ir išgerti juos galėjo tik pats, vienas...

– Į kapines! – suriko prie restorano sustojusiam taksistui po vidurnakčio. Buvo girtas, bet dar paėjo. – Imk pinigus!

– Pablūdai, ar ką? – tarė taksistas, bet pinigus paėmė, ir jie nuvažiavo.

...Ryški šalta rytinė lapkričio saulė apšvietė keistą vaizdą: šviežią kapą su antkapiu be kryžiaus, užverstą gėlėmis, ir tarp jų skendintį jauną, kostiumu vilkintį žmogų. Gulintį ne kape, bet ant kapo! Kas čia per juokai?

Saulė pasislėpė už debesies, žmogus suvirpėjo nuo šalčio ir pabudo. Jis buvo gyvas. Dar gyvas. Amžinai gyvas. Nemirtingas šių laikų herojus. Jurgis Mitkis.

21

Jurgio Mitkio galvoje nutrūko sena styga, ir senas džiazas suskambo naujai.

Jurgis Mitkis išprotėjo: jis nusipirko elektrinę gitarą! Kaimynai į šį poelgį reagavo skirtingai. Dariui tai atrodė tolygu žemės drebėjimui, ir prieš miegą jis pradėjo kalbėti maldeles apie sulaužytas rankas. Storoms moteriškos lyties kaimynėms šis poelgis buvo puiki proga žvaliai aptarti „jaunimo" (iki 50 metų!) požiūrį į gedulą. O ta tikrojo jaunimo dalis, kuri gyveno Jurgio name, tuo metu kaifavo nuo visko, ką darė jų tėvų nemėgstamasis Mitkis.

Jurgis nusipirko ne tik elektrinę gitarą. Jis pirko viską, ko reikėjo ir ką galėjo. Taip pat išmetė visa tai, ką jau seniai vadino šiukšlėmis. Jurgio tėvas buvo prisirišęs prie tų „šiukšlių", laikė jas praeities vertybėmis – skudurus, baldus, sugedusius, bet širdžiai brangius daiktus, šūdinas, bevertes knygas. Marazmatinę meilę juto net vienkartiniams polietileniniams maišeliams (gal prireiks!) – tai buvo turbo topas!

Mūza irgi buvo pasitelkta į perestroiką.

– Objektyvumo dėlei, – aiškino Jurgis, – gyvuliška patelės intuicija ir instinktai...

– Keturi nauji patalynės komplektai! – konstatavo Mūza parduotuvėje ir, aišku, pataikė.

– Labai gerai! Hm... Kodėl keturi?

– Kiekvienam metų laikui! – mergina suklapsėjo didelėmis kaip lėlės akimis ir akimirkai pavirto bukai gražia, naivia ir seksualia Merlin Monro – tokia, tipo, šešiolikmetė moksleivė iš štata Arizona, žinanti, su kuo ir kada pistis.

Kad neteko ne tik taip tikėtojo turto, bet ir ramybės, milijonieriui Dariui tapo visiškai aišku, kai šeštą valandą ryto, gulėdamas lovoje su tvirtu stajaku, kuriuo prosapniais baksnojo seksui nepasirengusią žmoną, virš galvos, tiksliau, ant savo galvos, išgirdo pirmuosius elektrinės gitaros akordus, kapojančius „Deep Purple“ gabalą „Smoke On The Water“.

– Pizdec, – proverksmiais sukuždėjo jis, ir stajakas subliūško.

Užtat Dariaus žmonai viskas buvo pochuj, ir dėl to šis labai pyko, net savotiškai pavydėjo Jurgiui, tipo, žmonos simpatijų. Kai Dariui užeidavo pykčio priepuolis „dėl bardako pas tą bardą“, Daiva ramiai pasakydavo:

– Jis – menininkas. Ko tu iš jo nori?

Ir iš tikrųjų, bliamba, ko galima norėti iš menininko? Maniakas!

– Skurdžius prakeiktas! – putojo Darius, bet prisimindavo Jurgio butą, ir putos nusėsdavo. Perimti Mitkių butą buvo Dariaus idėja fiks. Perimti, aišku, su rūsiu, kuriame svajojo įrengti biliardinę. „O gal boulingą, – šaipėsi Jurgis, – arba tirą! Arba apskritai – mafijos ginklų sandėlį!“ Dariui buvo akivaizdu, kad dabar teks laukti ir jaunesniojo Mitkio mirties.

Vyresnysis Mitkis, nepaisant priešmirtinio marazmo ir pučiamų vidurių, pasirodo, buvo kaimietiškai apdairus senukas ir didesnę personalinės pensijos dalį palikdavo banke. Taigi po tėvo mirties plevėsa rolingstounas Jurgis Mitkis gavo apie dvidešimt tūkstančių litų grynųjų, o jam tai buvo nei daug, nei mažai, tiesiog PAC-TAS. Iš šios sumelės įsigyti pirmieji pirkiniai buvo paprasti kaip trys kapeikos ir lygiai taip pat reikalingi: jau minėti keturi patalynės komplektai, elektrinė gitara, kompaktinių diskų grotuvas, kompiuteris ir NKBP – nežinia kam, bet pravers. Taip pat: veidrodis su stovu (aišku, Mūzai), labai brangi keptuvė, nauja lova nerealiam seksui, moderni sukamoji, taip pat ir supamoji kėdės ir daug daug pribumbasų, buities įrankių bei rakandų. Dar: gėlėtas kilimas – koridoriui, žvakidės kiekvienam kambariui ir prikolni skudurai, pavyzdžiui, ilga juoda su žvaigždutėmis suknelė be petnešėlių Mūzai ir kliošinės kelnės Jurgiui, tinkančios prie juodo švarko su auksinėmis misingio sagomis – tipo, prasigėręs kapitonas be kepurės (pametė audroj!) ir su vėjo sudraskyta telniaška.

Po pirktuvių neišvengiamai kilo klausimas, ką daryti su pačia Mūza. Ji smaukėsi šalia kaip rainoji apie lašinius, kol Jurgis mužikiškai pareiškė norįs pagyventi vienas, iki atsigaus po kalėjimo ir tėvo laidotuvių. Mūza purkštavo, kad nachuj jai mokėti nuompinigius už chatą, jei daugiausia laiko praleidžia pas Jurgį, bet šis atrėžė, kad jo tai nepisa. Tada Mūza

pati kuriam laikui atsipiso ir visą tą „kurį laiką" buvo pasipūtusi kaip katė, gavusi per ūsus ir uodegą. Galop Jurgis nusileido, tik paprašė palaukti bent iki Naujųjų metų. „Bobai visada reikia žodžių, reikia kažką pasakyti, pasakyti bet ką, kad tik ji galėtų tuo bet kuo patikėti. Užsikabinti. Ateity. Turėti perspektyvą. Sapnus! Bobai reikia dovanoti gėles ir gražius sapnus – tada ji tavo. O pizdec ateina nezametno, kai tik baigiasi sapnai... Ne gėlės ir ne pinigai, bet būtent – kai baigiasi sapnai!!!" – bjaurus, ciniškas ir bodleriškai romantiškas Jurgis žinojo šią paslaptį.

Jurgio Mitkio namai dabar atrodė padoriai. Trys kambariai buvo parengti darbui ir tėvynės gynybai. Svetainėje kabojo seni Gutausko ir Kisarausko paveikslai, apšviesti žvakių, susmaigstytų į antikvarinėje parduotuvėje išsirinktas žvakides. Ant sustumiamo stalo, užtiesto balta raštuota linine močiutės staltiese, blizgėjo Mitkių šeimos indai ir brangūs senoviški stalo įrankiai – paauksuoti sidabriniai peiliai ir šakutės. Televizoriaus kvadratas tykiai lindėjo kampe, pasislėpęs po fikuso lapais. Svečių šešėliai ir mirusiųjų šmėklos, rodos, tik ir laukė kvietimo užeiti. Darbo (arba siaubo) kambarį puošė Jurgio draugų – dailininkų pašlemėkų, girtuoklių, mušeikų ir savižudžių – nutapyti įvairių formų modernistiniai paveiksliukai – tikras fluksusas!, efektui stiprinti apkabinėti rožiniais, kryželiais, kelio

atšvaitais, džiapomis*, kita atributika... Ant sienos taip pat kabojo nukryžiuota sudriskusi telniaška, virš jos – SA kareivio kepurė. Pats kambarys buvo mažas, bet talpus. Vietos užteko darbo stalui, deja, netinkamam seksui, nes stovėjo prieš langą, kompui, kompaktų grotuvui su kolonėlėmis, knygų, žurnalų ir paties J. M. kūrybos spintai. Užėjusiuosius į siaubodarbo kambarį labiausiai intrigavo ant sienų prikaltos moteriškos kelnaitės, ilgos įvairiaspalvės kojinės ir biusthalteriai. Šie suvenyrai ir kovos trofėjai ypač suerzino Mūzą – įvertinusi interjerą, ji pusvalandį skaitė paskaitą „Jeigu tu mane gerbi". Gūžtelėjęs pečiais, Jurgis atsakė, kad visi kambaryje esantys daiktai reikalingi kūrybiniam darbui, bet apie Mūzos pastabą „jis dar pagalvosiąs". Taisyklė, kad moteriai būtina ką nors pasakyti, ir šįkart pasiteisino.

Trečiasis kambarys, miegamasis, buvo atiduotas Mūzos globon – Jurgis pažadėjo nesikišti į jo pertvarkas ir slenkstį peržengti tik „maloniai pakviestas". Perestroika užtruko, tačiau vieną vėlų vakarą, grįžęs iš miesto, Jurgis pamatė pro kambario durų apačią sklindant žvakės šviesą ir užuodė santalų smilkalus. Mūzos tyliai pašauktas, jis užėjo... ir išvydo rojaus kampelį genijaus tvarte! Lova, patalynė, išmarginta snaigėmis, viena pagalvės pusė švietė mėnuliu bei žvaigždėmis, kita – kylančia saule (tai rytinė pusė, kuria pagalvę reikia apversti po karštos nakties! O,

* Krišnaitų rožinis.

Mūza!), prie lovos – įmantri žvakidė, joje – stora žvake, smilkalų indeliai, rausvos, kaspinu perrišamos užuolaidos, kriauklė peleninė, kriauklė papuošalų dėžutė ir kriauklė taurė, skirta svaigiems ir tauriems gėrimams, ant grindų – pliušiniai žaisliukai, ant veidrodžio stovo – įvairūs moteriški niekniekiai (patys svarbiausi! O, Mūza!), ant sienos – didelis, originalus nežinomo dailininko paveikslas – miškas, žemuogių pievelė ir pati kambario karalienė, buhalterė ir striptizo šokėja, žemuoginė Jurgio Mitkio mylimoji rausva rausva oda, ilgomis kojomis, didelėmis akimis, auksiniais plaukais... Tikra nedažyta blondinė tamsiu tarpkoju ir geismo prisirpusiomis krūtimis bei lūpomis...

– Ateik, – prasivėrė Mūzos lūpos.

Ji sulenkė koją per kelį, praskleisdama gėlės žiedlapius.

– Aš su batais, – tarė Jurgis.

– Tu tikras kareivis! – nusijuokė Mūza. – Dar niekada nedulkinai manęs su batais!

Ji prasegė Jurgio kelnių užtrauktuką, ištraukė stangrų stiebą ir godžiai jį apžiojo. Iš grotuvo liejosi saldus žemuoginis „The Beatles“ sirupas „Strawberry Fields Forever“, kambary maišėsi smilkalų ir mylinčių kūnų kvapas... Tai buvo sugrįžimo į prarastąjį rojų akimirka, ir jie abu šitai žinojo, todėl išnaudojo kiekvieną sekundę, skirtą saldžiausiam pasaulyje obuoliui ragauti.

(Iš Irkos dienoraščio)

Bybis – chujus, chrenas, stajakas, pimpis, pimpalas, daiktas, linksmakotis, kotas, stiebas, strampas, bananas, agurkas, sliekas, žaltys, straublys, snarglys, penis, čiupačiupsas, saldainis, durklas, organas, fruktozė, kaištis, žvėris, princas, nelaimė, ragas, bobas, bobausis, baravykas, storas, ilgas, kietiakas, galva, dulkintuvas, birbynė, fleita, instrumentas, įrankis, įnagis, šturvalas, vanka-vstanka, igruška, gaidžiukas, raktas, dešra, dešrelė, dešrigalis, galas, kokas, ginklas, pistoletas, vamzdis, pūška, koltas, švirkštas, špricas, štolcas, kareivėlis, bocmanas, beibis, ali baba...

x

Šiuos bybio slapyvardžius Irka taikė dirbdama su klientais, kurį kada – priklausė nuo jų išsilavinimo, intelekto, piniginės ir, aišku, pačių bybių. Naujausias Irkos kopyraitas buvo... Putinas! Jurgis springdamas kvatojo – pataikyta tiksliai! Tipo, mažas, bet kietas, ir dar plika galva. „Čečėnas – taip pat tiktų, – pamanė, – tipo, teroristas. Bet už tokius žodelius Irką dar ir užmuštų, jei ne ant tos tautybės bybio užsirautų!“

Voiny sovetskoj armii! Blagodariu za gerojskuju službu pamagaja bratskomu narodu Afganistana v barbe za mir! – per garsiakalbius lojo generolo balsas. – Želaju bystrovo vozvraščenija domoj na rodinu, k našim gerojskim materiam! Narod Afganistana nezabudet mirnych podvigov sorokovoj rokovoj sovetskoj armii! Za rodinu – na rodinu!

Lojimas baigėsi. Išsirikiavę kariai rijo prikepusius liežuvius. Vasiokas apskritai pamiršo, kad dabar reikės rėkti choru ir paskutinįkart sudrebinti nelaimingą Afganistano žemę. Jis taip norėjo myžti, kad, atrodė, tuoj sprogs galva. Vasiokas žiūrėjo į mėlyną, nepasiekiamą dangų ir meldėsi: „Dieve, neleisk man apsimyžti! Maldauju, Dieve visagali, neleisk man apsimyžti!“ Net ordinas ant jo krūtinės buvo šlapias nuo prakaito.

– Služu sovetskomu sojūzu! – trenkė salvė iš pabūklų gerklių, ir Vasioko tarpkojy sprogo granata.

x

– A-ūūū! – rėkdamas pabudo Vasiokas. Atsimerkė, bet nesuvokė, kur yra. Pajuto, kad lova šlapia kaip pizė. Pamatė nusmauktas kelnes ir siūlgalį ant iki mėlynumo ištinusio bybio galvutės.

– Užmušiu! – sudejavo, sumojęs, kieno tai darbas. – Galvą nurausiu, pyzdą išpjausiu! Ū-ū-ū!!!

Drebančiomis rankomis prisikliukino pilną stiklinę vodkos ir vienu mauku išgėrė. Stiklinėje nebuvo veterano medalio, nebuvo „služu sovetskomu sojūzu“, tik kliuksinti degtinė ir skaudamas bybis, sužalotos karo veterano galvos – ta, kuri viršuje, ir ta, kuri apačioje. Vasioko rankos vis dar drebėjo, norėjo spausti „kalašą“, smaugti Irkos kaklą, nusukti jai galvą – taip, kaip buvo išmokytas. Jis griebė butelį ir užsivertė. Pastatęs atgal, spyrė į gulinčio Igarioko šikną.

– Kelkis, salaga! Tavo kurva pabėgo! Užmušiu!

– Pašol nachuj, čmo! – pašokęs ant kojų, suriko Igariokas.

Jie puolė vienas ant kito ir pachmielingai susimušė. Nepasiekiamas Afganistano dangus ir myžalų kvapas tvyrojo Vasioko galvoje, o Igariokas į kiekvieną savo kumščio smūgį įdėdavo po mėšlo gabalą. Jie abu buvo pilni mėšlo ir myžalų.

Paleidę vienas kitam kraują ir apsikeitę fingalais, stenėdami susitaikė, nes nebebuvo kur dėtis, ir toliau gėrė, ką radę.

– O su Irka aš pats pakalbėsiu! – gesino ugnį Igariokas. – Ką aš dulkinsiu, jei tu ją užmuši?

– Gera tiolka! – pagyrė sutenerio skonį klientas. – Paimsiu iki ryto!

Atsibašliavęs patapšnojo Irkai per šikną:

– Gera tiolka, gerutė! Mėgstu lietuviškas kekšes!

Klientas buvo tikras naujasis lietuvis, ką tik grįžęs iš komercinės kelionės po Rusiją. Storas, riebus, bjaurus trisdešimtmetis padaras, dvokiantis prakaitu ir dar velniaižin kokiom išskyrom. Irka sudrebėjo – tokie dulkina be gailesčio, be to, mėgsta daužyti per veidą. Klientas paleido „The Gipsy Kings", įsipylė škotiško viskio, atsisėdo į fotelį ir užsirūkė kvapų cigarą. Jis vilkėjo chalatą, tipo, bušido su kažkokiu hieroglifu. „Turbūt tai reiškia bybis!" – pagalvojo Irka.

– Čiulpk, kurva! – įsakė klientas ir praskėtė trumpas storas kojas.

Jis jau buvo pasiruošęs, be trauzų, negražus bybis stovėjo kaip netašytas mietas.

– O šampano... – Irka bandė parodyti savigarbą, – galima?

– Gerk, kiek nori! – bernas prikliukino šampano į alaus bokalą. – Tik greičiau gerk ir greičiau čiulpk, nes savaitę pyzdos nemačiau. Sperma galvon duoda! – paaiškino.

– Kaip tave vadinti? – paklausė Irka nusirengdama.

– Vadink mane Dosia! O aš tave vadinsiu kurva ir kekše, nes pyzdos neturi vardų!

Prisiminusi „Dosia“ reklamą su paršeliu, Irka atsiklaupė ir apžiojo didelę kreivo šleivo bybio galvą.

– Tik nebandyk išspjauti! – sustenėjo Dosia. – Išpisiu ir užmušiu! Laiko iki ryto dachuja!

Taip pamaloninta vargšė Irka naudojo greitačiulpį, kol rūgštus kefyras nutekėjo jos gerkle. Dosios snukis išraudo, akys išsprogo, visi kūno riebalai ištižo nuo gyvuliško pasitenkinimo.

Čiulpiamas storulis aimanavo, dūsavo, stenėjo ir gyrė Irką, kokia ji gera kurva ir kaip turi būti dėkinga už tai, kad jo puikus skonis ir superbybis, kuriuo galės dulkinti iki paryčių... Klausydama tų kalbų, Irka prisiminė užveržtą Vasioko galą ir sugalvojo panašiai atkeršyti Dosiai. Klofelinas – kaip visada tokiais atvejais – buvo geriausias draugas. „Aišku, prieš tai tą kiaulę reikia atpisti iki galo, tik paskui galėsiu užmigdyti, – planą apmąstė Irka, – o suteneris Petia putiovas, ne pirmą kartą juk išeisiu pro kliento duris be palydos, neužuos, aišku, ir papildomą kąsnelį numesiu...“

– Dabar galime ir išgerti... – geranoriškai suburbėjo Dosia. – Gerai čiulpi!

Irka nusišypsojo ir padėkojo. Tokia, tipo, kultūringa ir mandagi kekšytė, ką tik baigusi vidurinę mokyklą ir norinti truputį užsidirbti greitų pinigėlių, nes mama ir tėtė labai labai mažai mažai duoda, o juk ji, įsivaizduojate, kitais metais rengiasi stoti į aukštąją, į universitetą – čiūjiš, kiek babkių reikės?

Žodžiu, gudrioji Irka, gurkšnodama šampaną, tokią pasaką tyru lakštingalos balseliu ir išklojo Dosiai. Dosia buvo labai patenkintas, kad nusipirko tokią gražią ir nekaltą, ką tik prakaltą kekšytę, kuri moka gerai čiulpti ir pistis ne iš patirties, bet iš prigimties! Iš pasitenkinimo Dosiai dribo seilės.

– Va, tu kekšė. O aš, – jis išpūtė cigaro dūmus, – verslininkas. Man sekasi!

– Kuo tu prekiauji, ereli? – paklausė Irka.

– Ne tavo reikalas! Babkių turiu. Rusijoj biznis – tai bent. Ne taip, kaip šitoj šiknoj Lietuvoj! Gyventi geriausia čia, o babkes vartyti kitur!

– Tavo tiesa! – pritarė Irka.

– Na stokis rakom! – įsakė Dosia. – Užteks šūdą malti! Ė-ė... Palauk, nusimyšiu, nes jau bybį nuo myžalo skauda! O gal nuo čiulpimo, hi-hi-hi?..

Pakriuksėjęs jis nutipeno į tuliką.

– Kai grįšiu, kad stovėtum rakom! – dar pagrasino tarpdury.

– Klausau, choziajin! – linktelėjo galvą Irka.

Dosia išnyko. Irka griebė rankinę, išsitraukė klofelino, šliūkštelėjo jo į stiklinę su degtine ir dar įpylė apelsinų sulčių. Dosia myžo ilgai ir garsiai. Irka atsistojo, kaip liepta, išrietė nugarą lyg katė ir atstatė pyzdą storam riebiam katinui patinui. Įriogliojęs į kambarį katinas patinas patenkintas sumurkė:

– Ot gerą kurvą nusipirkau. Ir morda graži, ir papai yra, ir čiulpia gerai, ir pyzdą turi kaip burną! Dosia visada žino, ką už kiek pirkti ir parduoti!

Tada prisiplojo prie Irkos ir keletą kartų pabandė įkišti suglebusį slieką į skylę. Nesėkmingai.

– Išgerk vyrų gėrimo, – pasiūlė Irka nekaltai. – Į savo bybio sveikatą!

– Tylėk, kurva! – suriko susigėdęs Dosia, griebė stiklinę su kokteiliu ir išgėrė iki dugno.

Irka švelniais pirštukais suėmė jo kiaušinius ir pajuto, kaip stiebas pradėjo kietėti. Dosia triukšmingai kvėpavo. Irka burna nepastebimai užsmaukė prezervatyvą.

– Išpisk mane kaip katę! – pasakė ir pajuto, kaip bybis giliai įlindo į pyzdą, o storos letenos įsikirto į sėdmenis.

– O-o-o!!! – kriokė Dosia. – Kokią gerą pyzdą tu turi, ku-ur-va! Ak, kokia gili ir stangri pyzda, kaip ji čiulpia mano bybį, mano ilgą ir storą bybį, jei tu matytum, kekše, kaip jie tinka vienas kitam! Ko tyli, sūka, ką, nejauti, kad AŠ TAVE PISU, ką?! Rėk, prostitute, rėk!!!

Irka ėmė rėkti, o Dosia dulkino ją be gailesčio, giliai ir skaudžiai, letenomis graibė sėdmenis, liemenį, krūtis ir kojas, paskui čiupo merginą už plaukų lyg už vadelių ir žviegdamas bei drebėdamas nuleido porą varganų spermos lašų. Virsdamas į lovą, netyčia nuspyrė Irką ant grindų ir kriokdamas iš kaifo lūžo nuo klofelino. Irka apspjovė jo bybį ir nuėjo į vonią. Uoliai apsiprausė. Nuo karščio ir viso kito jai pasidarė bloga, ji įlėkė kambarin ir iš visos dūšios apvėmė Dosios veidą, šlykštų paršo snukį. Dosia išsiviepė,

bet nepabudo – klofelinas jį paguldė ant menčių. Atrodė pasakiškai klaikiai – nuogi, riebūs, apvemti lašiniai be žmogaus bruožų turinčio veido. Irka atsitūpė virš jų ir skambant tiems patiems „The Gipsy Kings“ laisvai, su neapsakomu malonumu išsituštino – nusimyžo ir nusišiko ant galvos. Lova pavirto išmatų ir išskyrų pelke. Irka nusijuokė, paskui vėl nuėjo į vonią. Grįžusi išsikvepino „Christian Dior“ ir ėmėsi baigiamųjų darbų. Dosios portmonė mergina rado tūkstantį baksų, pasiėmė juos, kaip ir užrašų knygutę, sunaikino lapelį su savo firmos telefono numeriu, gulėjusį ant stalo, apvertė Dosią ant šono ir į jo šikną įkišo degtinės butelio kakliuką. Išsitraukė savo mobiliaką ir surinko numerį.

– Petia? – sučiulbo. – Operacija baigta. Atvažiuok! Valgysim tortą su žvakutėm!

– Tu – Alisa stebuklų šalyje! – tarė Petia.

– Aš – Pepė Ilgakojinė!

– Cha cha, – pritarė Petia, – nyk greičiau iš tos veidrodžių karalystės!

– Einu ir laukiu motoro!

Metusi niekinamą žvilgsnį į apterštą, dvokiantį mėsos gabalą, Irka išėjo iš buto.

Kuklus tarnybinis tarybinis žiguliukas jau pukšėjo kieme.

– Labas rytas, žiogeli! – pasisveikino Petia.

Irka stryktelėjo vidun.

– Į Rio de Žaneirą! – sušuko. – Į karnavalą! – ir pamojavo pluoštu atrinktų dolerių.

Žiguliukas nuburzgė šaltu lapkričio pabaigos asfaltu. Perregimos snaigės droviai leidosi ir tirpo nepasiekdamos žemės. Už posūkio laukė Naujieji metai.

Vot novyj pavarot, čto on nam nesiot?

Chuj vam v rot!!!

Vasiokas, kovojantis prieš Alachą, to paties Alacho buvo ir apsaugotas. Jį sužeidė tris kartus, ir visus tris fantastiškai sėkmingai – į kairįjį petį, į dešinės kojos šlaunį ir kontūzijant, pataikius į BTR'ą*. Pusės metų karo jam užteko v polne, juolab kad tai buvo paskutinis mėsmalės pusmetis. Po penkiolikos metų iš tų dienų liko tik bliaška ir telniaška. Visa kita Vasiokas išmetė, sudegino ir išdovanojo kiemo pacanams.

Kare sudegė visos Vasioko svajonės susikurti normalų gyvenimą. Jis tiesiog buvo prakeiktas būti nenormalus. Ir tą berniuką kišlake nušovė visai netyčia, galvojo, kad dūchas... Bet ir dūchus šaudė, tikrai nušovė tris dūchus ir dalyvavo dviejuose šturmuose. Todėl ir su galva negerai!

O kai pačiam su galva negerai, tai naktimis sapnuojasi nupjautos priešų galvos. Kartą košmare pamatė ir savąją – su cigarete dantyse! Rūkė ir šypsojosi Vasiokas be... hm, – su galva, bet be kūno! Tuomet, kai šoko iš lovos, net kurvą išmetė už borto!

Prisiminęs nukentėjusį bybį, Vasiokas sumetė žiaurų keršto planą ir operaciją numatė vykdyti per Naujuosius metus – kaip tikras afganas. Tai yra blogietis, nesusitvarkęs gyvenimo, neužtinkavęs biografijos skylių (žaizdų) ir net kalėjime pasėdėjęs

---

* Šarvuotas karinis automobilis.

už apiplėšimą. Eilinis degradavęs karo veteranas, kokių ne vienas klajoja praeities košmarų džiunglėse, dykrose ir kalnuose. Įvairiose šalyse! Jei tik vienoje vietoje susitikdavo kelios tokios šmėklos, reikalas dažniausiai baigdavosi razbojum ir areštine, o mentai, pamatę jų pažymėjimus, tikrai ne visada pajusdavo užuojautą. Apskritai naujoji mentų karta išaugo ypač įžūli, nekultūringa, neišsilavinusi, ir, kaip sakoma, žmogiškasis faktorius jai tereiškė tiek pat, kiek ir žmogiškasis fakingas, tiksliau, piliečio pisimas įvairiais būdais ir įvairiomis pozomis. Tai buvo lojančių ir kandančių uniformuotų šunų vada, pažymėta vyčio įdagu. Normalūs žmonės su policija stengėsi neturėti jokių reikalų, net pavojaus akimirką, bijodami nukentėti ne tik nuo nusikaltėlių, bet ir nuo „angelų sargų“. O Vasiokas apskritai nebuvo normalus, todėl į teisėsaugos voratinklį pakliūdavo nuolat ir žinojo, kas ir kaip.

x

(Iš Vasioko motinos laiško)

Vasia, sūneli, tik nelįsk po kulkomis, kaip kad visada ir visur lendi! Vaikystėje – prisimeni? – prašiau, kad nelįstum prie to šliužo ant kelmo, nes jis – gyvatė, kandantis žvėris... O tu griebei už pačios galvos! Pas daktarą vežėm, prisimeni? Tai bent dabar klausyk,

pasislėpk kur nors už akmenėlio ir palauk, kol viskas praeis...

Na, o pas mus viskas gerai. Tik dėdei Michailui, mūsų kaimynui, koją iki kelio nupjovė – gangrena. Va tau „Primą“ rūkyti be proto ir saiko!

Anądien buvau cerkvėje, uždegiau žvakes ir už tave gerą žodį pasakiau, o šventikui Fiodorui daviau butelį mūsiškio samagono. Jis tai vis arčiau Dievo ir arkangelų!

Melskis ir tu, Vasia, ir saugok save. O jei savęs negaila, bent motinos pagailėk!

Tavo starovierka mama Zinaida

x

Prabėgus šiek tiek laiko nuo tų lemtingųjų kisų ir miksų, Irkos budrumas prisnūdo, ir ji ramiai grįžo į chatą. Igariokas nieko neužsiminė nei apie bybį, nei apie grupinį seksą. Kaip ir anksčiau, jie dulkinosi mėgaudamiesi orgazmais, bet pilietiškai, padoriai, be jokių nukrypimų. Igariokas toliau Vasioką laikė draugu ir visai nepagalvojo, kad šiam Irka buvo tapusi priešu NUMBER ONE.

26

„Ne-1“ indėnų vadas Krušnys vertino Jurgio gebėjimą gerti ir nepasigerti vedant naktines laidas. Tokio gyvenimo būdo jis, aišku, neskatino ir žodžiu negyrė, bet ir viešai nesmerkė. Tyli Krušnio tolerancija negeriems, tačiau gabiems darbuotojams pasireiškė įvairiopu dėmesiu – pinigais, dovanėlėmis, siurprizais, iškylomis ir pobūviais „gamtoje“. „Gamtą“ Krušnio radijo stoties darbuotojams galėjo atstoti ir koks nors slaptas Vilniaus baras, skirtas „ne visiems“. „Atgal į gamtą“ važiuodavo taip pat ne visi, tačiau nepakviestieji dėl to nepurkštaudavo. Programų dirikas Džo susipyko su savo nėščiąja meiluže ir kuo toliau, tuo baisiau gėrė. Už tai jam grėsė giljotina. Krušnys pastatė jį ant ešafoto „paskutiniam kartui“ po to, kai vietoj techno-house laidos valandą laiko etery sklido techninės profilaktikos tyla, kol, netyčia įsijungus mikrofonui, jos neperskrodė paties Džo komentaras „Whiskas“ – katėms, o viskis – tik vyrams!“, aišku, iš karto tapęs priežodžiu.

Pats Jurgis „Ne-1“ jautėsi patogiai – jis sėdėjo ant savo arkliuko ir pezėjo, ką norėjo. Buvo išpampęs nuo jausmų ir žodžių, susikaupusių nelaisvėje, ir džiaugėsi galėdamas juos laisvai išsakyti. Jo mintis viename sakinyje nevaržomai bėgdavo nuo Džimio Hendrikso prie Vytauto Landsbergio, tada pereidavo prie Džono Lenono, Joko Ono ir Jono Meko, stab-

teldavo ties Jurgio (arba Džordžo) Mačiūno fliuksusu ir pasibaigdavo pastaba apie Džordžą Maiklą, „šiuo metu dirbantį viešuosius darbus“.

x

Vienos iš Jurgio darbo naktų tema buvo narkotikai. Skambučiai pylėsi vienas po kito.

– Aš tiesiog NORIU torčinti! – pareiškė kažkoks jaunuolis. – Ne todėl, kad narkotikų reikalauja mano organizmas ir negaliu jiems atsispirti – paprasčiausiai užsimetęs jaučiu tokį beprotišką kaifą, kokio ši katalikiška iškrypėlių visuomenė man niekada nesuteiks!

Eterį teršė „Sex Pistols“, „Pink Floyd“ ir Nina Hagen. Jurgiui Mitkiui buvo leista negroti naujausių, tipo, populiariausių, grupių. „Tegul seniai bent naktį pailsi!“ – sakydavo pats Krušnys.

Pavargęs nuo prisiekusių narkomanų, smalsiųjų skaistuolių, geidžiančių pabandyti, „kas gi ten tokio“, poros išprotėjusių tėvų, nukankintų nemigos, nes „dukra negrįžo namo“, ir neišvengiamų katalikių, slaptųjų moralės policijos agenčių, grasinimų susidoroti fiziškai arba kreiptis į aukščiausią valdžią, taip pat nuo viskio garų ir viso kito džiazo, Jurgis beveik fiziškai juto, kaip jo galvoje leidžiasi gruodžio snaigės ir, lipdamos viena prie kitos, kloja baltą minkštą sniego patalėlį. „Čiūčia liūlia, Jurgis guli...“ Nebepadėjo

net „AC/DC“ gabalas apie kiaušinius*. „Tiems, kas supranta.“ Jurgis smiginėjo. Tačiau apsunkusią galvą paryčiui pritrenkė Mūzos skambutis.

– Labas rytas, meile, – keistu balsu pasisveikino ji, – ar gyvas?

– Muhu, – sumykė Jurgis. – Ką tu čia dabar sugalvojai? Ko nemiegi?

– Aš visą naktį nemiegojau.

– Tai ko gi?!

– Galvojau apie mus.

– Geriau apie mus negalvoti, – nusijuokė Jurgis. – Geriau mus sapnuoti!

– Jurgi!.. – Mūzos balsas užlūžo.

– Ką?

– Aš nėščia!

„Neklausk, kam skamba varpai, nes jie skamba tau!“ – staiga prisiminė Jurgis.

– Jėzau švenčiausias...

– Tu nesidžiaugi? Nesidžiaugi?.. – prapliupo Mūza.

– Man – šokas, – ramiai ištarė Jurgis. – Tuoj važiuoju namo.

– Laukiu, – proverksmiais sušnabždėjo Mūza, padėjo ragelį, susigūžė ant kėdės ir pabandė pravirkti. Ji nesuprato, ką jaučia.

Jurgis tuo metu keikėsi kaip vežikas ir svarstė, kaip Mūza galėjo pastoti, jei saugojosi nuo nėštumo visais tais kontraceptikais ir kita. Paskui į galvą šovė mintis,

---

* Turima mintyje „AC/DC“ daina „Big Balls“.

kad Mūza trina. Tačiau meluoti jai nebuvo įprasta, o ir kam?.. Karoče, Jurgis tėvystei buvo nepasiruošęs. „Ir apskritai, – tarė sau, – per daug įvykių nutiko per trumpą laiką... Va tau ir laisvė! Negi vėl iš kalėjimo – į kalėjimą, iš kameros – į visuomenės ląstelės spąstus?!" Kad ir koks širdyje būtų romantikas, mintis apie išvalymą Jurgiui pasirodė mielesnė nei apie kūdikį. Burnoje – metalo skonis, po basomis kojomis – ledas. Siena. Byrančios plytos.

All you're just another brick in the wall.

– Pisau! – balsu ištarė Jurgis, atsisveikinęs su radijo pasauliu, ir staiga tapo ramu. – Pisau jus visus, ir visą pasaulį pisau! Pasaulį – pisau jį!!! Ir susikiškite savo poeziją į šikną!

x

Pakeliui į namus Jurgį apėmė veltšmertcas – nenusakomas kaip pats pasaulis sielvartas dėl visko, visko apskritai, juoda savigaila, pojūtis, kad pateko į aklavietę. Akimirksniu jis suprato, kad yra visiškai vienas. Be draugo. Pažįstami, bendradarbiai, sugėrovai – visi jie lyg žuvelės akvariume, vienspalviai, o gal net bespalviai tarsi medūzos. „Mūza? – klausė savęs. – Mūza yra moteris, ir tuo viskas pasakyta. Ji gali būti meilužė, mylimoji, sugulovė, šeimininkė, motina, partnerė, bet draugė ji nebus niekada." Iliuzija, kad moteris gali būti draugė, galutinai sudegė po skyrybų

su žmona, kai ši iš Jurgio atėmė brangiausią turtą – meilę ir sūnų. „O kaip dabar tas mano prancūzas? – prisiminė. – Ar besusikalbėčiau lietuviškai? Ar bepamatysiu? Ir kada – po dešimties, dvidešimties metų?.. Les merde!“

Snaigės dengė gatves, transportas burzgė, bezdėjo ir stenėjo it persivalgęs proletaras, visa rodėsi prakaituota, šlykštu, glitu, perdėm fiziška, gatvė Jurgio Mitkio akyse pavirto storąja žarna, o jis pats jautėsi artėjąs prie skylės lyg susikaupusių dujų burbulas. Stovėdamas stotelėje, prisiminė tėvą. Apėmė švelnumas. Tylomis pasimeldė už jo dūšią. Stora boba užmynė ant kojos. „Reikėjo važiuoti taksi, – pagalvojo ir apsisapnavęs įlipo į troleibusą. – Žioplys, piskis dabar valandą per purvo makalynę! Ir jokie rolingstounai neišgelbės, jokie iki šaknų iškišti džiagerių liežuviai nenulaižys skretalų nuo tavo sušalusios širdies... I can't get no satisfaction!“

Visuotinio pavojaus varpai skalambijo tuščioje Jurgio galvoje. O jam tesinorėjo miego, saldaus vaikiško miego, užliūliuojančios lopšinės... Bet koks tau miegas prieš pat Naujuosius! Totalus išprotėjimas, visur tik džingl bels ir džingl bels, maskatavimasis po parduotuves ir turgus su liguistu blizgesiu akyse: apsipirkti, atsipirkti, atpirkti savo nuodėmes, atsiteisti visiems blizgančiomis dovanėlėmis, apmauti širdį vilnone raudona pirštine, kad Dievulis nematytų, kad būtų tvarka, kad būtų visa kaip pridera.

Lipant laiptais – pas Mūzą – Jurgiui palengvėjo. „Gal vis dėlto aš ją myliu, – pamanė, – gal ir ji mane vis dėlto, bent trupučiuką, bent vos vos myli?..“ Su tokiomis mintimis jis pravėrė savo gražaus ir jaukaus butuko duris. Mūza jo laukė, puolė ant kaklo ir abu užsimiršo ilgame ilgame bučinyje... Taršė vienas kitam plaukus, bučinys gilėjo, jie dulkinosi liežuviais kaip pašėlę, kol prapuolė aistros verpete.

Irka ėjo namo patenkinta: dovanėles supirko, dar šampano įkalė, o aplink sukinėjosi linksmos snaigės... Igariokui nupirko odinį diržą su ereliu ant sagties: žinojo, tikrai patiks – kaip koks bręstantis berniukas, jis labai mėgsta vyriškus daiktus! Mūzai nusprendė dovanoti „Christian Dior" kvepalų „butelį". Daugiau draugų Irka kaip ir neturėjo. „Tiesa, – prisiminė, – reikia nepamiršti mamai iš vaikų namų nusiųsti naujametinį sveikinimą. Kaip visada. Ačiū, kad buvote ir esate! Visad su jumis! Jūsų vaikas – Irka."

Točka.

Staiga smūgis į galvą, ir viskas aptemo. Mergina net klyktelt nespėjo. Beveidžiai sunkūs batai pradėjo spardyti galvą, veidą, akis, lūpas, dantis. Beveidžiai kariški batai. Irka tik inkštė, o pažįstamas balsas lojo:

– Še tau, kale, še tau, sūka! Parodysiu tau bybį, tokį chujų tau pyzdon įkalsiu, kad pro burną išlįs!

Spardė dar, ir dar, ir dar... Irka praradinėjo nuovoką, jautė, kaip nuo jos kūno plėšia kailinukus, kelnes, dreskia apatinius, kaip kažkas skaudinantis, šlykštus ir šaltas braunasi tarp kojų, juto, kaip kieta ir aštru, kieta ir aštru, kol baisus skausmas užtemdė sąmonę...

...pirmiausia Vasioko veidą nutvilkė skausmas, tik paskui ausis pasiekė šūvio garsas.

– Pidare! – klykė nežmoniškas balsas. – Užmušiu!!!

Dar vienas šūvis ir stiprus smūgis pakaušin revolverio rankena. Vasiokas žviegė kaip skerdžiamas, prieš akis pralėkė Kandagaro viršukalnės, jis raičiojosi smėlyje, o ilga šlykšti gyvatė kapojo veidą, akis ir lūpas...

– Užmušiu, – kartodamas Igariokas sugriebė Irkos užpuoliką už plaukų ir atgręžė veidą. – Va-sio-kas?!

Igariokas neteko žado. Lėtai įsikišo revolverį į vidinę striukės kišenę.

– Va-sio-kas? Nu tu ir pidaras!

Korešas, mušantis jo paną, – tai niekaip netilpo Igarioko galvoje. Vis dėlto jis sumetė, kad reikia kviesti greitąją, tai ir padarė.

Naujieji metai neišvengiamai artėjo, taip pat neišvengiamai daugėjo agresijos priepuolių. Toks jau tas sąskaitų suvedimo, skolų grąžinimo ir atsipirkimo dovanomis laikas. Juk nuo kitų metų prasidės naujas gyvenimas.

Kruvinai suspardyta Irka, pridaužytas ir apšaudytas Vasiokas – jie tebuvo pragaro žaislai Igarioko rankose. Kaip ir jis pats tebuvo įrankis atsitiktinumo rankose.

Da jabal ja vsio.

28

Grįžęs iš vonios, Mūzą rado susigūžusią fotelyje, galvą prispaudusią prie kelių savo grakščiomis rankomis.

– Aš – nėščia. Tikrai, – ji pakėlė dideles ašarų pritvinkusias akis ir pakartojo tarsi norėdama įtikinti.

Jurgis priėjo prie merginos, atsiklaupė ir pabučiavo patinusias lūputes.

– Ką nors sugalvosime...

– Ką nors?

– Dabar tu gyvensi čia. Tai viena. Antra, tik nuo tavęs priklausys, ar gimdysi. Tai faktas!

– O tu? – jos balse skambėjo baimė ir abejonė.

– Aš?

Jurgis atsistojo ir priėjęs prie grotuvo uždėjo „Supertramp".

– Atvirai?

– Aišku. Juk mes... mes mylime vienas kitą! Mes turime pasitikėti!

– Mūza... Mano mylimas žvėriuk... Supranti... – Jurgio liežuvis lėtai malėsi burnoje nerasdamas tinkamų žodžių. Bet zonoje įprastas tiesmukumas padarė savo. – Aš tiesiog nepasirengęs tėvystei.

– Taip ir maniau! – prapliupo Mūza. – Tik negi tau atrodo, kad aš pasiruošusi motinystei?! Juk nė sapnuot nesapnavau, kad šitaip atsitiks! Juk saugojomės, abu saugojomės...

– Kaip matai, ne visai...

– Tai kuris kaltas?

– Kaltas?! – Jurgis staiga įtūžo. Šis žodis jam priminė viską – išdavystę, teismą, kalėjimą, patirtas kančias ir laisvės sapnus.

– Atleisk... – Mūza apsiašarojo.

„Supertramp" varė savo klasikinį „Breakfast in America".

– Baigėsi tavo striptizas! – nurijęs įtūžį, pabandė juokauti Jurgis.

– Ne! Šoksiu iki galo! – su pionierišku ryžtu atrėžė Mūza. – Man reikia pinigų. Ir jų reikės vis daugiau, – pridūrė taip oriai oriai, tarsi pilvas jau būtų panašus į oro balioną.

– Tada kūdikis bus artistas! – nusikvatojo Jurgis. – Gerai jau, gerai, – surimtėjo. – O ką darysim iš tikrųjų?

– Nežinau. Man atrodo, kad mes jį pradėjom gatavi.

– Ar tu... Tu nori... Tai yra... Ar tu nenori?

– Man baisu... Viskas priklauso ir nuo tavęs. Kaip mes gyvensime?

– Nuspręsta! – Jurgis mostelėjo ranka kaip kardu. – Sunešim tavo šmutkes pas mane, ir basta. Gyvenk čia kaip karalienė, o aš būsiu tavo vergas.

– Girtuoklis... – nusišypsojo Mūza. – Bardas... Mergišius!

– Na jau! Juk aš su tavimi!

– O jei ne aš?

– Nepradėk!

– ...tėvai nušoks nuo proto! – užsivedė Mūza. – Jie taip džiaugiasi mano darbu! Buhalterė! Ir namo juk kažkiek nusiunčiu...

– O jie tau iš kaimo – lauko gėrybių! Ir tušonkės! – pasišaipė Jurgis.

– Man visai nelinksma! – pyktelėjo Mūza. Paskui atsigulė ant kušetės, išsitiesė, išpūtė pilvą ir iškėlė letenėles kaip katė. – Paglostyk pilvuką...

Jurgis atsiklaupė ir pradėjo bučiuoti dailų Mūzos pilvuką, liežuviu kutenti bambą, laižyti vis žemiau ir žemiau, kol mergina aistringai apkabino jo galvą...

29

Iš ryto Mūza išėjo į darbą, į tą, teisingąjį, visuomenei naudingąjį ir žmonėms reikalingąjį, o Jurgis paniro į meditacinius apmąstymus apie VISKĄ ir NIEKĄ.

„Tai štai kokia ta laisvė... Buvau pamiršęs... Atrodė, – prisiminė, – kad laukia tik ramybė ir džiaugsmas, o čia – plytų griūtis! Atrodė, kad nelaisvė yra negyvenimas, o tikras gyvenimas gali būti tik laisvėj. Tačiau ir čia pilna to paties ne-gyvenimo, tik daugiau žmonių ir žaislų. Žmonių ir žaislų!"

Jurgis gurkštelėjo kavos. Galva dirbo be kompaso, tai yra nedirbo pagal jokį veiksmų planą. Mintys skrajojo kaip lapai vėjy. Žydrame danguje praskrido auksaplaukė Mūza su raudona suknele, išryškinančia išsipūtusį pilvą. Jurgis nusišypsojo, paėmė elektrinę gitarą, sumetė keletą užvedančių akordų, prisiminė, kad yra vienas, ir staiga, net nenumetęs gitaros nuo kelių, ėmė ir užrašė naujos dainos tekstą.

Kelio rokenrolas

Tu pabėgai iš namų,
Nes tau buvo neramu,
Nes tėvai pasakė: „Dink!"
Durimis tu trenkei
Ir į kelią išėjai,
Ir tau viskas buvo DZIN...

Tu važiuoji mašina –
Vis kita, bet kaip viena,
Tau pasaulis – kaip kelias platus!
Ir nors meilės nėra,
Bet yra gitara,
Ir turi dar klajūno batus.

Tu kelyje!
Kelyje, kelyje, kelyje!
Tu kelyje,
Tau patinka klajūno dalia!

Tu sapnuoji sapnus
Apie savo namus
Ir girdi – tave šaukia mama:
„Ak, sugrįžki, sūnau,
Aš viena jau likau,
Aš nemiegu naktim verkdama!“

Ir nors plyšta širdis,
Bet degtinė karti
Liejas ant tavo žaizdos...
Šviečia kelio žvaigždė,
Tu ją šaukiant girdi,
kad negrįši namo niekados.

Bet išaušo ta diena,
Kai sustojo mašina
Prie tavųjų gimtųjų namų.

Ir sustojo širdis,
Kai pravėrei duris,
O už jų – dykuma pelenų...

Jau išėjo ir mama
Paskui tėtę verkdama,
Nes sūnus nesugrįžo namo.
Durimis tu trenkei
Ir į kelią išėjai,
Ir dingai pradingai be žinios...

Taigi darbas buvo padarytas, ledai pramušti. „Štai ką reiškia gerti, o paskui negerti! – ironizavo žvelgdamas į netikėtai apėmusio įkvėpimo rezultatus Jurgis. – O paskui tu dingai pradingai be žinios!“ Jurgiui pagailo savęs. Darbas „Ne-1“ ir Mūza jam neleido grimzti, stipriai laikė paviršiuje, ir tai buvo gerai. Vis dėlto kažko dar aštriai trūko iki visiškos satisfakcijos, iki susitelkimo viename taške. „Ko? – klausė. – Surengtų koncertų? Išleistų kompaktų? Juk galėčiau! Kas man – senatvės pradžia? Nuo trisdešimties? Aklimatizacija? Aklavietė? Kažkoks maklinėjimas!“ Žiūrėdamas į ką tik sukurtos dainos žodžius, jis improvizavo gitara. Pabandė bliuzą – netiko, kantri, šiam stiliui tekstas buvo lyg ir kaip tik, bet kažkas vis tiek nelipo, Jurgis supyko ir sumetė konkretų roką. Tai! Nusprendė įrašyti naująjį gabalą su žinomais atlikėjais, kurie, vargšai, lietuviško kapitalizmo sąlygomis nusigrojo ir nusidainavo iki sveikinimų koncertų girtiems

vestuvininkams ir šermenininkams lygio. „Kaip yra atvirų durų diena, taip yra atvirų kartų daina, – konstatavo. – Lietuviškieji iškrypėliai net nesupranta savo siurrealistinės potencijos...“ Nupjautų ir nerastų galvų mintys. Brrr!

Be abejonės, jis apsiavė naujus batus. Be abejonės, jis pasiėmė šimtą litų. Be abejonės, jis išėjo į miestą. Dingti be žinios, bet su muzika! Tu kelyje, kelyje, kelyje!

Yra srokas, bet yra ir rokas.

30

Mūza, kaip ir žadėjo, nemetė nė vieno darbo ir nepasigyrė naujiena darbdaviams. Grįždama po striptizo, namo visada parnešdavo „ko nors skanaus“, o savaitgalių vakarais jos veidas nušvisdavo nuo šeimyninės idilės. Jurgis toliau malė liežuviu „Ne-1“, vietoj „Camel“ pradėjo pirkti „Gaulouise“ ir net apstojo... gerti! Igariokas pavyzdingai lankė Irką Greitosios pagalbos ligoninėje ir jo rankose kasdien kvepėdavo vis kitokių gėlių puokštė. Irka laukė, kol susitvarkys sutrenktos smegenėlės. Jos veido išraiška tapo protingesnė. Su Vasioku buvo atsiskaityta v polne, ir tas nieko necyptelėjo nei mentams, nei kentams, nes prisišiko sau į burną! Apskritai tegu džiaugiasi, kad liko gyvas, o dėl regėjimo – kaip nors... Pinigus įžiūrės ir kur įkišti – ras!

x

Gruodis trenkė kaip muzonas diskotekoj – garsiai ir staiga. Garsiai ir staiga susidarė sniego krūvos, ledai ir bepročių minios, užplūdusios gatves, aikštes ir turgus. Troleibusai plaukė kaip į upę sumestos dešros, kimštos skirtingų rūšių papuvusia mėsa. Ir autobusai, ir automobiliai atrodė kaip hotdogai, lietuviški mėsainiai su šuniena... Jurgis prisiminė buvusio

Lietuvos vado (L. V.) krikštą: „Šunauja – daktariška dešra!“ Minia buvo įsilinksminusi, pilna įtampos, kovos tvaiko ir žvėries nuožmumo. Tai buvo pamišėliška linksmybė, saviapgaulės džiaugsmas, įtikėjus, kad Kalėdų Senis yra tikras ir tikrai ateis! Su tikrom dovanom iš Laplandijos ar Grenlandijos – vienas velnias!

Vis labiau artėjančių Naujųjų metų laukimas ėmė panėšėti į žemės drebėjimą. Liaudis pradėjo gerti ir siausti nelaukdama oficialaus kvietimo į šventę. Jos beprotybė Jurgį erzino. Jam norėjosi pabėgti, užsidaryti kartu su Mūza ir tiesiog būti. Artėjant metų pabaigai, vėl prisiminė sūnų palaidūną, dingusį be žinios Prancūzijoje. Teturėjo vienintelį jo laišką, ir tas pats buvo rašytas prieš trejus metus – tai ir visos žinios. Nuotrauka: bachūras su džinsovke, stovi prie sienos, ant kurios išpurkšta: VILNIUS. Neperskaitoma, jei nežinai, kad yra toks miestas. „Labai mėgstu daryti grafičius! Taip pat mėgstu kompiuterius. Būsiu hakeris! Tave mylintis chuliganas Chulijas. Jei neprisimeni – sūnus Julius. Čiau!“ „Kaip dvylikamečiui – gana įžūlu, – pamanė Jurgis, – „Jeigu neprisimeni“! Tai jau-au. Diržo jam reik! Tik kaip pasiekti? Ir, pasirodo, gyvena jis ne Paryžiuj, kaip sakiau, bet Jardin de Cleopatre!“

Hakeris Kleopatros soduose, bliamba.

X

Vis dėlto Jurgį Mitkį ištiko nelaimė gerai pasigerti prieš pat Kalėdas. Su kuo? Ogi su tais pačiais „Ne-1“! Kaltas buvo kalėdinis kaukių balius, kurį Krušnys surengė savo indėnams.

Bare visiems buvo įteikti vokeliai „su siurprizais“. Vokeliai, aišku, buvo tokie patys, bet siurprizai – kiekvienam skirtingi. Štai Jurgis gavo prezervatyvų pakelį ir... elektrinės gitaros stygą – „kad geriau skambėtų!“ Tai buvo ne Krušnio stilius. Tokio tipo numerius „programuodavo“ tiktai Džo, kurį nėščioji meilužė ir toliau varė iš proto. Pavyzdžiui, vakarėlio metu, prisigėrusi kisų ir miksų, ji atsisėdo ant stalo ir visa gerkle dainavo: „Debesėli, debesėli, kur tu mus vedi?“ O kai Džo ją aprėkė, pakeitė dainą į „Boružėle septyntaške, lia-lia-lia, panaši į mažą braškę, lia-lia-lia!“ Gavusi sprigtą į kaktą, pradėjo rėkti, kad yra lesbietė ir myli Gintarę, nes ta strekaza turi gerą, gražią burną ir papus. Džo raudo balo degė šalo, kol susiprato išsikviesti taksą ir pašalinti personą non gratą iš įvykio vietos.

Kaip grįžo namo, Jurgis neprisiminė. Pabudo ryte nuogut nuogutėlis. Mūza sėdėjo ant lovos krašto ir kaip mama glostė jo suprakaitavusią galvą.

– Aš myliu tave... – kuždėjo ji.

– Gerti... – teištarė Jurgis. – Noriu ambrozijos!..

– Tuoj mamytė pagirdys savo vaikelį!.. – nusijuokė Mūza ir atnešė butelį vyno, kurį Jurgis tarsi kūdikis gėrė tiesiai iš kakliuko.

Vienu kartu susipylęs beveik pusę butelio, palaimingai nuvirto ant pagalvės.

– Tu – angelas, tu – deivė... – šnabždėjo užsimerkęs. – Ir už ką man tokia laimė?..

– Turiu tau naujieną! – tarė Mūza ir klastingai nusišypsojo.

Jos balsas išdavė kažką negera, net piktdžiugiška. Jurgis staiga atsimerkė ir pažvelgė į merginos akis. Iki pat dugno. Ten tebuvo visiška tamsa.

– Kas atsitiko?

– Pasidariau valymą.

Jurgis atsisėdo lovoje. Galvoje ūžė fabrikas, ūkė laivai ir bildėjo traukiniai. Nereikėjo „AC/DC“. Nereikėjo „Led Zeppelin“. Net „Pink Floyd“. Dangų okupavo vampyrai, ir pro jų džiaugsmingai iššieptas lūpas varvėjo kraujas.

Tai buvo galas.

GALAS!

Jurgis apkabino Mūzą. Jos veidas buvo tylus. Sustingusi šypsena darė jį panašų į Jurgio sapnų japonės Amiko, mažytį bei trapų ir kartu ryžtingą bei nepalaužiamą.

– Aš esu prakeiktas... – pagaliau išspaudė. – Amžiams prakeiktas...

Ir staiga Jurgis Mitkis pravirko! Kaip mažas vaikas. Kaip mažas vaikas, pasiklydęs miške, mieste, labirinte,

pragare. Raudojo net springdamas, o Mūza glaudė jį prie krūtinės ir bučiavo.

– Maniau, kad visos mano nelaimės baigėsi... – kūkčiojo Jurgis. – Kad sutikau tave kaip laimės paukštę!.. Kad yra meilė ir ji yra laimė! Ir net kad pinigų bus kaip šieno! Ir namai, ir viskas gerai! Ir gal turėsiu normalią šeimą ir normalų gyvenimą, kaip visi normalūs žmonės! – rėkte išrėkė pro ašaras.

– Mums dar viskas prieš akis! – ramiai ištarė Mūza. Ji akivaizdžiai pasitikėjo savimi. – Mums dar per anksti turėti vaikelį. Tačiau mes mylime vienas kitą. Mes būsime kartu. Aš tavęs niekada nepaliksiu. Tu mano turtas. Tu – mano vaikas!

– Ū-hū-hū! – toliau raudojo Jurgis.

31

– Mes, kurvos, esam gajos! – čiulbėjo Irka, žengdama pro duris. Įėjusi pakštelėjo Mūzai ir Jurgiui į skruostus. – Kur tas mano tielachranitelis? Įeik, stuobry!

Igariokas trypčiojo tarpduryje kvailai šypsodamasis ir abiem rankom laikydamas naujametinę dovaną. Bute skambėjo „ABBA". Žinoma, „Happy New Years". Ir tai buvo normalu. Tai buvo naujametis išsivalymas. Buvo tuščia, linksma ir skaidru. Tuščių butelių muzika lietuvių liaudies dainų motyvais. Tačiau vaišių stalas nebuvo tuščias – jį šeimininkai nukrovė skaniais valgiais, didžiuliu tortu ir, be abejo, storais pilnais buteliais.

– S Novym godom, s novym sčiastjem! – galiausiai įžengęs vidun subaubojo Igariokas.

– Išvyniokit, išvyniokit! – krykštavo Irka.

Svetainėje buvo iškilmingai išvyniotas traškantis paketas.

– Na? Jėga, ar ne?! – nekantravo ji, laukdama džiugios apdovanotųjų reakcijos.

Traškiajame pakete buvo puikūs kūdikio drabužėliai su visais pribumbasais ir žaisliukais, kupranugarių vilnos patalėlis ir šventinis rūbelis „pirmą kartą išeiti į viešumą". Didžiausias prikolas buvo medžiaginis angelas su storais sparneliais, tipo, pingvinas.

– Labai ačiū, Irute! – prislopusiu balsu padėkojo Mūza, ir jos skruostu nuriedėjo ašara. – Aš sujaudinta iki širdies gelmių.

– Karalienė sujaudinta, karalius pritrenktas! – apkabindamas Mūzą pasakė Jurgis. – Ačiū, jūs tikri draugai.

– O čia nuo manęs... – tarė Igariokas ir įteikė Jurgiui dideliausią viskio „Johnnie Walker Label" butelį ir dėžę specialių viskio stiklinių.

Mūza savo ruožtu Irkai padovanojo auksinius auskarėlius, kuriuos ši tuoj pat įsisegė. Jie maskatavo ausyse spindėdami sietyno šviesoje. Jurgis Igariokui padovanojo finką.

– Simboliškai. Bet ne kalinių darbo.

– Tiks! – tarstelėjo Igariokas, perskrodė peiliu orą ir įsikišo į kelnių kišenę it niolikmetis pacanas. Irka neklydo, jis ir buvo pacanas.

Ketvertukas, išsipuošęs naujamečiam baliui, atrodė klasiškai. Mūza vilkėjo žibančią Jurgio dovanotą suknelę be petnešėlių ir mūvėjo prisegamas seksovas kojines: kai užsikeldavo koją ant kojos, matydavosi gumytės, kurias timptelėjus pasigirsdavo erotiškas pliaukštelėjimas. Makiažas taip pat buvo turbo.

O Irkos makiažo turbo dyzelis buvo klasikinis tarybinis fanaras, nepaslepiamas jokiomis pudromis ir tušais. Keisčiausia ir žaviausia, kad tas fanaras taip tiko Irkai, lyg būtų su juo gimusi! Be to, mergiotė vilkėjo juodą sekretorės kostiumėlį – blia! – o papūgos

kuode styrojo čiotkas bantas! Irka buvo žavi prostitutė, su humoru, nepaneigsi. Tokios nedega ir neskęsta, nedūžta ir nelūžta. „Mes, kurvos, esam gajos ir be makiažo." Pasakyta – gipsas. Toks jos kredo.

Igariokas avėjo madingais nukirstanosiais batais, buvo v kostiume ir dvokė neaiškios kilmės šipru*. Užtat senas randas atrodė kaip naujas – tikra šviežia veido puošmena! Jis buvo panašus į pradedantį italų arba rusų mafį.

Jurgis Mitkis metų pabaigos proga taip pat pasipuošė. Jis apsiavė storapadžius juodaodžius batus, kliošines bordo spalvos kelnes, tiurmos telniaškę ir juodąjį švarką su misinginėmis sagomis. Ant jo kišenėlės – į ją derėjo įkišti baltą nosinaitę, kad turėtum kuo mosuoti išplaukdamas į jūrą, – buvo išsiuvinėtas inkaras.

Baliui buvo pasiruošta. Irka maigė fotiką. Igariokas jį stengėsi atimti: „Fotkinsimės tik po dvyliktos!" Iki tos dvyliktos tebuvo likusios kokios penkios minutės. Ketvertukas stenėjo iš nekantrumo, gėrė viskį ir degtinę ir negirtėjo, rūkė „Camel", „Gaulouise " ir „Barcley", paskui cigarus, Jurgis neapsikentęs atsinešė gitarą, o laikas tarsi sustingo ir iki tų pačių senų Naujųjų metų likusios penkios minutės niekaip negalėjo pajudėti iš vietos. Jos buvo saldžios ir kartu ištįsusios lyg visa amžinybė – penkios minutės iki Naujųjų, kaip ir penkios dienos iki laisvės, penkios minutės iki

* Odekolonas (*žarg.*).

išeisi už vartų, penkios sekundės iki startinio šūvio... BAC!!!

Iššovęs šampano kamštis tradiciškai atsimušė į lubas, atšokęs pataikė į taurę, ta sudužo, visi linksmai suklykė laukiniais balsais, šampanas putojo ir liejosi per kraštus, jie žviegė ir žvengė, puolė glėbesčiuotis ir bučiuotis, laistytis gėrimais ir ašaromis, skambėjo varpai, siautėjo klyksmai ir banali šventiška muzika, bet tai buvo Naujieji metai, Naujieji metai, ir Naujieji metai atrodė cool ir buvo cool iš tikrųjų.

Aprimus aistroms, Igariokas atsistojo, pakėlė taurę ir iškilmingai atsikrenkštęs trenkė kalbą:

– Čia va, chebra, aš, tipo, noriu padaryti tokį zajevlenije! Tylos! – jis paskambino peiliu į stiklinę. – Tai va. Aš va, tipo, myliu dievušką Ireną, o ji, tipo, myli mane...

– Aišku, myliu! – riktelėjo Irka ir suprunkštė.

– Tai gerai. Nu mes mylim vienas kitą. Karoče, šy-ytą, aš negaliu be jos gyventi. Negaliu ir nenoriu. Noriu gyventi kartu su ja. Todėl, Irka, prašau tavo rankos ir atiduodu savo širdį į tavo, hm... Taip sakant, rasporiaženije.

Jurgis su Mūza apstulbę susižvalgė.

– Ar būsi ištikimas? – sukikeno Irka.

– Aš remontuosiu mašinas, – labai rimtai atsakė Igariokas, – todėl nebus laiko lakstyti pas panas.

– Poetas! – apsidžiaugė Irka. – Beveik kaip Jurgis! Ir beveik nemeluoja. Mašinas remontuosi, aišku, vogtas? Kaipgi kitaip mes pragyvensim?!

– Vogtas! – patvirtino Igariokas ir nurijo seiles. – Tai kaip?

– Sutinku! – giliai atsiduso Irka. – Mūza, čiūjiš, aš išteku!!!

Ji atsistojo ir persilenkusi per stalą pabučiavo laimingo Igarioko lūpas.

– Valio! Valio! Valio! – sušuko Mūza ir Jurgis, jie juokėsi, nors abiejų akys dėl žinomų priežasčių buvo liūdnos.

– Žinok, kai sėsi į kalėjimą, – čiulbėjo Irka, apsikabinusi jaunikį, – tikrai tavęs lauksiu! Oi, mes turbūt greitai turėsime vaikutį, pravda? Tai lauksiu tavęs grįžtančio iš kalėjimo prie vartų su dideliu pilvu!

– Palauk tu, – numykė Igariokas. – Aš dar nesėdau ir gal visai nesėsiu!

– Tikras vyras turi būt sėdėjęs! – šūktelėjo Irka visiems kvatojantis ir nedviprasmiškai pažvelgė į Jurgį.

– Na jūs čia baikite, draugai! – kuklinosi šis. – Tikras vyras pirmiausia turi mylėti moterį! Ar prieš kalėjimą, ar po – vyras turi mylėti moterį! Nes vyras be meilės – tai tiktai eilinis kareivis. O mylintis vyras – tai jau nugalėtojas!

Mergos krykštavo ir plojo, vėl putojo šampanas ir skambėjo taurės. Jurgis atsiprašęs merginų uždėjo rinktinį „AC/DC“ albumą ir iškvietė Irką šokti pagal nebaisų seną gerą rokenrolą. Spausdamas ją prie savęs, galvojo, kad Irka visai graži, miela ir ne tokia jau kvaila merga, ir gal, atsikračiusi prostitutės iliuzijų, ji iš tikrųjų susitvarkys gyvenimą. Ji buvo jaunut

jaunutėlė, dar daug kas, daug kas jos laukė prieš akis, ir jei tos akys žiūrės tiesiai ir šviesiai, tada...

Šaižus skambutis nutraukė šokius. Šaižus skambutis priminė Jurgiui kalėjimo sireną. Tai buvo šlykštu. Kažkas stovėjo už durų. Jurgis iškart pagalvojo apie policiją. Pasijuto lyg vėl būtų prasikaltęs, lyg būtų amžinai kaltas, kaltas už kitų nuodėmes. Žodis „teistas“ jo sąmonėje buvo ištatuiruotas tamsiausiu rašalu.

– Neatidaryk! – piktai šūktelėjo Mūzai, skubančiai prie durų.

– Aš tik pažiūrėsiu... – sušnabždėjo ši, nors slėptis buvo beprasmiška: „AC/DC“ drebino sienas.

Trijulė svetainėje nejaukiai trypinėjo. Jurgis prisikliukino į stiklinę viskio, maktelėjo ir nusipurtė. Prisidegė cigarą ir išpūtė dūmą kartu su viskio garais.

– Ten stovi kažkokie du žmonės... – grįžusi pasakė Mūza.

– Kas per žmonės? – paklausė Jurgis. – Mentai?

– Ne. Nepažįstami. Bernas ir merga.

– Savi! – nusprendė Jurgis ir nuėjo prie durų.

Pažiūrėjęs pro akutę sustingo. Atpažino. Vieną jų pažinojo tikrai. Širdis subildėjo traukinio ritmu. Jis šypsodamasis atidarė duris.

– Sveikas, sūnau! – pirmas pasisveikino Jurgis. – Užeikit, užeikit, brangieji!

Porelė užėjo. Tėvas ir sūnus stipriai apsikabino.

– Labas, tėvai... – memleno Julius. – Tai va, susitikom!

– Aha... O čia tavo... Draugė?

– Jo! Čia Siuzana.

– Siuzana! – tarė Siuzana ir nusijuokė.

Jurgis pabučiavo ją į skruostą.

– Renkitės, klajūnai, ir eikit prie stalo! Be galo džiaugiuosi, Juliau. Tikrai. Tai – klasiška, tai – stebuklas! Aš laimingas, laimingas, laimingas!

– Ką jis sako? – prancūziškai paklausė Siuzana.

– Kad yra laimingas! – nuvilkdamas merginos paltą atsakė Julius.

– Šaunus tavo tėvas! Savas! – įvertino prancūzaitė. – Turbūt mėgsta išgerti?

– Ką ji sako? – paklausė Jurgis.

– Kad tu geras bičas! – nusijuokė Julius. – O čia lauktuvės iš Prancūzijos – vynas, sūris, kvepalai... Ir pypkė!

– Pypkė?

– Pypkė!

– Ką gi, būsiu tikras kapitonas! Durnių laivo kapitonas!

Siuzana droviai įteikė Mūzai du kompaktinius diskus. Mirei Matjė ir Patricija Kas.

– Mums, kaip laukiniams lietuviams, tai labai gera muzika! – padėkojo Mūza. – Juk mes nieko daugiau apie prancūzus ir nežinome.

– Na dar Džo Daseną! – priminė Jurgis.

– Apie ką jie kalba? – vėl pasiteiravo Siuzana.

– Kad tavo kompaktai yra šūdas! – nusijuokė Julius. – Bet gerai kvepiantis!

Ir jie vaikiškai apsistumdė.

Paskui visi susėdo prie stalo. Jurgis išjungė grotuvą. Stojo graži, jauki tyla. Tik už lango buvo girdėti linksmi šūksniai. Jurgis pripylė taures, stiklines ir atsistojo. Galva smagiai sukosi. Visos šypsenos liejosi į vieną kaip akvarelė. Švytėdamas tėviška meile, Jurgis apžvelgė visus.

– Ponios ir draugai! – pradėjo. – Tuo metu, kai kosminiai laivai skrodžia kosminę erdvę, o skraidančios ateivių lėkštės danguje šoka tango tarp žvaigždžių, tuo metu mes, pilkos Žemės dulkės, švenčiame Naujuosius metus! Sušukime valio, kad sulaukėme jų! – po pertraukėlės tęsė: – Noriu pristatyti jums savo vienatinį, brangiausiąjį, Dievo siųstą sūnų Julių ir jo angelą sargą Siuzaną, atvykusius iš Prancūzijos planetos. Matote, kokios didelės jų akys? Jų akys kaip skraidančios lėkštės! – ir visi pažvelgė į Juliaus ir Siuzanos akis. Iš tiesų jos buvo didelės ir švytėjo pašėlusiomis ugnelėmis. – Aš ilgai, labai ilgai laukiau jūsų atvykimo, sūnau! Ir štai sulaukiau! Tikiuosi, kad nuo šiol gyvensime kartu, visi kartu žmoniškai, draugiškai, linksmi ir laisvi be kalėjimų, grandinių ir prievartos, kaip ten sako prancūzai?..

Jurgis Mitkis padarė pauzę, nors visi ir taip tylėjo.

– O dabar noriu jums visiems pasakyti, ką aš pisau!

Jis vėl padarė reikšmingą pauzę ir nugėrė gerą gurkšnį senojo „Johnnie“.

– Pirmiausia aš pisau žmones, dėl kurių pasaulyje klesti kančios, smurtas ir mirtis! Paskui pisau pragaro

tarnus ir jų kunigaikštį rakom bokom, per akis bei ausis! Pisau trikampę akį ant dolerio, moviau jį ant bybio kaip prezervatyvą – dėl to šūdpopierio žmogus parduoda ar visai atiduoda savo dūšią velniui! Pisau visus pragaro sargus, vilkinčius dangaus uniformas, pasiutusius šunis, ginančius savo bybius valstybės vardu ir smaugiančius žmones jų pačių gyslomis! Ir apskritai, draugai, pisau visą juodąją skylę, ryjančią Dievo sėklą! Valio, chebra, išpisęs viską, aš jau nuleidau ir nusileidau ant Žemės! Tad išgerkime už sugrįžimą!

Jie atsistojo ir susidaužė taurėmis – taip, kad jos visos sudužo.

x

– Išpisk mane! – paprašė Mūza, žėrėdama svaiginamom akim. – Išpisk mane kaip visą pasaulį, išpisk mane kaip Žemės kalę, išpisk mane iki pat galo!

– Pisu, vadinasi, esu! – atsakė Jurgis.

– Tai pisk, – ragino Mūza. – Pisk ir būk! Pisk ir būk su manimi visados!

– Pisu, vadinasi, esu! – pakartojo Jurgis.

Jis apkabino savo MŪZĄ...

Ir tada prasidėjo svieto pabaiga.

HAPPY END.

(B)rudokas ir jo (porno)mūza

Rašytojas, poetas, chuliganas. Kūrėjas, fantazuotojas, girtuoklis. Mergišius, meilės dainius, buvęs *zekas*. Kultinio bestselerio „Autodafė" autorius. Trijų vaikų tėvas ir trijų žmonų buvęs vyras. *Persona non grata* beveik visuose Vilniaus *kabakuose*. Vieniems – paskutinis bitlas, kitiems – paskutinis niekšas.

Tomas Arūnas Rudokas gimė 1966-aisiais. Tėvas – pripažintas sovietmečio poetas ir kultūrininkas, motina – energinga vakarėlių organizatorė ir *bohemščikė*. T. A. Rudokas mokėsi Antakalnio vidurinėje, būdamas keturiolikos paskelbė pirmuosius eilėraščius (ne „Genyje", o „Moksleivyje"). Vieno šeimyninio barnio metu penkiolikmetis Tomukas *nupyzdino* iš tėvo dešimt rublių, cigarečių „Rodopi" bloką ir *išpyzdino* tranzuoti į Leningradą. Keliavo pakeleivingomis *fūromis*, savaitę trankėsi po hipių *tūsovkes*, grįžo namo su vienu cigarečių pakeliu. Gavo motinos antausį ir vyriškai susėdo su tėvu prie butelio.

Baigęs aštuonias klases, mokėsi vakarinėje, kurią 1985-aisiais lyg ir baigė. Po metų išleido poezijos PK „Labanaktis, naktie", dar po dvejų – eilėraščių rinkinį „Žūt būt" ir įstojo į Lietuvos rašytojų sąjungą.

Pirmasis T. A. Rudoko romanas „Autodafė" (1988) buvo išspausdintas 45 tūkstančių egz. tiražu ir tapo lietuvišku J. Kerouaco „Kelyje" analogu. Bohemiškas miesto jaunuomenės gyvenimėlis, protestas ir rezignacija, maištas ir neviltis, pasibaigianti pagrindinio herojaus savižudybe – viskas itin primena paties autoriaus gyvenimišką laikyseną bei darkyseną, skirtumas tik tas, kad jis nenusižudė, o kūrė ir maištavo toliau.

1994-aisiais parašė romaniūkštį „Poetas ir prostitutė", kuris buvo išverstas net į estų (!) kalbą. 1997-aisiais išleistas keistas poezijos rinkinys „Naktis be taisyklių" – į jį sudėti visi T. A. Rudoko per vieną naktį (!) parašyti tekstai. O 2001-aisiais „Suokalbyje" už 10 litų galėjai įsigyti savadarbę Kybartų kolonijoje parašytų eilių knygutę „Vėjo brolis pasienio zonoje".

Žodžiu, T. A. Rudokas gyveno ir maištavo, maištavo ir rašė... Ir jei per savo gyvenimą turėjo tik 3 (!) žmonas, pagimdžiusias jam 3 sūnus, tai amžinoji jo meilužė Mūza, kurią kasdien tratino, padovanojo mums 2 apysakų bei novelių rinkinius, 3 romanus ir 7 eilėraščių knygas. 12 dukrelių – štai kokia vaisinga nesantuokinė maištautojo meilė...

Su Tomu susipažinau prieš kokius aštuonerius devynerius metus. Kur? Aišku, LRS kavinėje „Suokalbis". Kaip? Aišku, lėbaudamas prie vieno stalo. Susipažinom ir pradėjome vienas kitą vadinti Mitkomis. Labas, Mitka. Dar gersi, Mitka? (Mat abu labai mėgome leningradiečių dailininkų ir alkoholinių poetų grupę, kuri taip ir vadinosi – „Митьки".) Tomui patikdavo uždėti ranką ant mano peties ir valandų valandas pasakoti, kaip vakar Antakalnyje *supyzdino* penkis (būtinai penkis!) gatvės mušeikas, kaip užvakar per šikną išpiso kekšę, kaip prieš savaitę parašė *zajabys* eilėraštį. Gerdavom kaip kiaulės ir pliurpdavom kaip... Kas? Neprisimenu, nesvarbu...

Svarbu, kad mano sugėrovą Mitką netrukus išmetė iš „Suokalbio" ir uždraudė jame lankytis. Dar vėliau ištrėmė iš Vilniaus ir uždarė Kybartų PDK-G. (Tas, kas vengė pareigos pagal teismo sprendimą išlaikyti vaiką, mokėti lėšas vaikui išlaikyti ar teikti kitą būtiną materialią paramą vaikui, baudžiamas viešaisiais darbais arba

laisvės apribojimu, arba areštu, arba laisvės atėmimu iki dvejų metų. LR BK 164 str.) Ten turėjo kasti griovius ir pjauti medieną, bet rankų nesitepė: AŠ – RAŠYTOJAS! Protestavo prieš fizinės darbo jėgos naudojimą, nes negavo darbo bibliotekoje...

Kybartuose, J. Biliūno g. 14, lankiausi gal kokius šešis kartus. Nueidavom į netoliese esančią kavinę ir pliurpdavom. Ir po kiekvieno tokio pasipliurpimo Tomas sėsdavo karcerin – iki penkiolikos parų! Žinodavo, kad tikrai gaus karcerio, tačiau vis tiek vėluodavo į patikrinimą ir pasirodydavo neblaivus... Kartą, kai Tomą visam savaitgaliui išleido į Vilnių, atgal parsigabenti jį turėjo trys žaliūkai policininkai su antrankiais... O metus atsėdėjęs, grįždamas į sostinę pamatė kelio ženklą su perbrauktu užrašu „Kybartai" ir kokį pusvalandį gyvuliškai staugė bei vaikiškai žliumbė... Taigi tokios tokelės.

Tokelės ne itin pasikeitė ir išėjus į laisvę. Kaip pats rašė:

Pasitrauk, nekliudyk, juk matai, kad kaliu!
Savo kvailą liežuvį praryk prie kvailių!
Netrukdyk man gulėt, aš sapnuoju giliai
Apie tai, kad visi, mes visi kaliniai.

„Spygliuota gėlė"

Štai per 2006-uosius T. A. Rudokas iš profesionalios veiklos uždirbo 324,00 lito (autoriniai atlyginimai iš „Literatūros ir meno", „Nemuno", Lietuvos kino studijos ir LATGA agentūros). Beveik 89 centus per dieną! *Babkių* nėra, mergų nėra (išsigando šokiruojančių bulvarinės spaudos straipsnių apie T. A. Rudoko gyvenimo būdo ypatybes), tėvukas mirė (Vytautą Rudoką primena tik

apvalaina skylė jo darbo kabineto duryse), butą ketina užgrobti pikta tetulė... Na, totalus *pyzdiec*...

O kai ateina visiškas *pyzdiec*, maištas virsta desperatišku kliedesiu, galvoje nebelieka jokių racionalių mintelių ir viską užgožia apatiška nykuma – *skuka zelionaja*. Tada lieka tik draskyti nagais sieną, gerti iki sąmonės netekimo ir staugti iš nevilties. Ir savo stūgavimus kruvinais nagais užrašyti.

Štai taip per kelerius metus ir gimė beveik autobiografinė knyga apie nieką. Knyga, skirta „draugams, kad skaitydami apie nieką negalvotų". Nes galvoti nėra apie ką.

Nėra ir kam. Nėra ir tų draugų. Visi žmonės tuščiaviduriai ir bestuburiai, be protesto, be idėjų, be dvasios – lyg plastikinės žuvelės akvariume.

Nėra netgi paties autoriaus – pagrindinio veikėjo Jurgio Mitkio, kurio egzistencija ir tapatybė patvirtinama trim paprastais žodžiais: „Pisu, vadinasi, esu!" Nemąstykite banaliai – pisti privalu ne kokią nors mergą ar bobą, kalę ar patelę, bobšę ar kekšę, o visą pasaulį, tiksliau:

1) trikampę akį ant šūdpopierio, vadinamo doleriu,
2) pragaro sargus, vilkinčius dangaus uniformas,
3) pasiutusius šunis, ginančius savo bybius valstybės vardu.

Taip! Reikia išpisti tą pasaulį, visą tą juodąją skylę, ryjančią Dievo sėklą! Išpisti! Ir tada ateis šio svieto pabaiga – gyvensime visi kartu žmoniškai, draugiškai, linksmi ir laisvi, be kalėjimų, grandinių ir prievartos... Cha cha cha...

Kaip tai padaryti? Nežinau... Šioje knygoje autorius tik parodo ir įrodo, kad IŠPISTI PASAULĮ – BŪTINA! Ką gi. Lauksime knygos tęsinio su pasaulinės kamasutros vaizdeliais...

Tokie žmonės kaip Tomas Arūnas, galintys smogti į veidą merginai ir pasiųsti draugą *nachuj*, daugeliui nepatinka. Ką gi. Kraujas kartais būna rudas ar rudokas, o žmogus – *brudas* ar *brudokas*. Mūzos kartais irgi tampa pornomūzomis. Tačiau šiuo atveju būtina įžvelgti takoskyrą tarp žmogaus ir rašytojo. Kaip žmogus T. A. Rudokas gal ir nekoks, tačiau rašytojas – dar ir koks!

Jei eisite Antakalnio gatve pro „Rygą" ar „Eglutę" ir sutiksite žmogų, vardu Tomas, nupirkite jam iš kiosko vodkos ar bent cigarečių pakelį. Sakykite: „Čia rašytojui Tomui Arūnui Rudokui." Ir butelį šampano. Jo Mūzai.

Darius Pocevičius

2007 m. birželis

O kai ateina visiškas *pyzdiec*, maištas virsta desperatišku kliedesiu, galvoje nebelieka jokių racionalių mintelių ir visa užgožia apatiška nykuma – *skuka zelionaja*. Tada lieka tik draskyti nagais sieną, gerti iki sąmonės netekimo ir staugti iš nevilties. Ir savo stūgavimus kruvinais nagais užrašyti. <...>

Visi žmonės tuščiaviduriai ir bestuburiai, be protesto, be idėjų, be dvasios – lyg plastikinės žuvelės akvariume <...>. Reikia išpisti tą pasaulį, visą tą juodąją skylę, ryjančią Dievo sėklą! Išpisti! Ir tada ateis šio svieto pabaiga – gyvensime visi kartu žmoniškai, draugiškai, linksmi ir laisvi, be kalėjimų, grandinių ir prievartos...

Darius Pocevičius
„(B)rudokas ir jo (porno)mūza“

T. A. Rudokas – lietuviško literatūrinio *undergroundo* tėvas, fantazuotojas, chuliganas, girtuoklis, mergišius, meilės dainius ir buvęs *zekas*, trijų vaikų tėvas ir buvęs trijų žmonų vyras, *persona non grata* kone visuose Vilniaus baruose.

„Pornomūza" – beveik autobiografinė T. A. Rudoko knyga apie nieką, knyga, kuri buvo parašyta 2004–2005 m. ir kurią leidyklos atsisakė išleisti. Knyga, autoriaus skirta „draugams, kad skaitydami apie nieką negalvotų". „Pisu, vadinasi, esu!" – pagrindinio šio romano veikėjo Jurgio Mitkio kredo.

ISBN 978-9955-640-35-6